

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Γυναίκες του έγκλήματος

Η δασκάλα του Ντίλινγκερ και η «Γόσσα»

Σε καμιά άλλη χώρα του κόσμου δεν υπήρξαν τόσες γυναίκες βουτηγμένες στο αίμα, στο έγκλημα, στο φόνο ή στην απάτη, όσες στις Αμερική. Τά πρωτεία ανάμεσά τους ανήκουν στην περιβόητη Μά Μπάρερ. Όταν η γυναίκα αυτή έπαιρνε στα γόνατά της τα μικρά παιδιά της, δεν τους διηγείτο παραμύθια, αλλά τους άθλους των Αμερικανών ληστών και φονιάδων! Τους δίδασκε την «τέχνη» του έγκλήματος, σ' όλες τις μορφές της. Ήταν φυσικό λοιπόν να γνωρίσει ο μεγαλύτερος γιός της τη φυλακή, καταδικασμένος για ληστεία, πολύ πριν ακόμη ενηλικιωθή.

Νομίζετε ότι στενοχωρήθηκε γι' αυτό η μητέρα του; Κάθε άλλο! Απεναντίας, ευχαριστήθηκε, γιατί ο γιόσκα της θ' αποκτούσε έτσι την απαιτούμενη πείρα...

Εφόσον είχε επιτύχει τόσο... καλὰ ἀποτελέσματα με τα παιδιά της, ίδρυσε μια «σχολή» κι άρχισε να εκπαιδεύει νέους για το «επάγγελμα» του γκάνγκστερ! Οι απόφοιτοί της απέκτησαν γρήγορα ξεχωριστό κύρος στον κόσμο των κακοποιών. Ένας απ' αυτούς ήταν κι ο φοβερός Τζων Ντίλινγκερ, ο «Δημόσιος Κίνδυνος Νο 1».

Με το μερίδιο πουπαίρνε η Μά Μπάρερ από τις ληστείες των μαθητών της, ίδρυσε στο Τολέντο ένα «οικοτροφείο» για έγκληματες, όπου ζούσαν με πολυτέλεια οι πιο περιβόητοι γκάνγκστερς.

Στο τέλος, η Μά και οι συμμορίτες της βρέθηκαν μια μέρα περικυκλωμένοι απ' τους αστυνομικούς, σ' ένα μοναχικό σπίτι, στους βάλτους της Φλωρίδας. Η τρομερή λησταρχίνα άρπαξε τότε ένα πολυδάκο κι, άφρισημένη απ' τη λύσσα της, έριξε όλες τις σφαίρες του στους θάμνους όπου πίστευε πως κρύβονταν οι εχθροί της.

Σε λίγες ώρες, ολόκληρη η συμμορία είχε πια εξοντωθή.

Πολύ διαφορετική υπήρξε η σταδιοδρομία της Τσέσι Τσάντουϊκ, που είχε έπονομοσθή «Γόσσα». Κόρη ενός σιδηροδρομικού, είχε τα μαγευτικότερα μάτια του κόσμου.

Μικρή ακόμη, στην ιδιαιτέρα πατρίδα της, έεαπάτησε ένα έμπορο και του πήρε είδη ιματισμού αξίας 50 δολλαρίων, χωρίς να του τα πληρώσει. Όταν λοιπόν ο δικαστής ρώτησε τον καταστηματάρχη πώς είχε ξεγελασθή τόσο εύκολα, εκείνος απάντησε:

—Δεν πίστευα ποτέ πως μπορούσε να με γελάσει μια κοπέλλα με τόσο ωραία μάτια!

Όταν άρχισε τη συστηματική δράση της, η Τσέσι ειδικεύθηκε στο έξης κόλπο: Σχετιζόταν με πλουσίους άντρες, πήγαινε να μείνει στο σπίτι τους, και μια μέρα που τύχαινε να λείψουν σε ταξίδι, έβρισκε ενέχυρο τα έπιπλα τους! Ύστερα φυσικά, εξαφανιζόταν!

Με την άμορφηιά της και το κομψότατο ντύσιμό της, κατάφερε να μπλέξει στα δίχτυα της και να παντρευτεί ένα διακεκριμένο γιατρό, το δόκτορα Σπρίνγκστον. Όταν όμως οι έφημερίδες δημοσίευσαν τη φωτογραφία της, στη στήλη των κοινωνικών, συγκεντρώθηκαν στο σπίτι του συζύγου της όλα τα προηγούμενα θύματά της! Ο γιατρός κατάλαβε τότε με ποιαν είχε να κάνει, την έδιωξε και ζήτησε διαζύγιο.

Ύστερα η «Γόσσα» πήρε το ψευδώνυμο Κυρία ντε Βερ κι έγινε χειρωνακτική! Έξαπάτησε έτσι τον εκατομμυριούχο Τζέιφ Λάμπ, του πήρε 90.000 δολάρια και καταδικάσθηκε γι' αυτό σε 6 μηνών φυλάκιση.

Όταν αποφυλακίσθηκε, χρησιμοποίησε με τόσο τέχνη αυτά τα χρήματα, ώστε ξεμάλισε κι άλλο γιατρό, το δόκτορα Λέρου, κι έγινε γυναίκα του.

Αργότερα παρουσιάσθηκε σε διάφορους τραπεζίτες ως... έξωγαμη κόρη του βαθύπλουτου φιλανθρωπού Αντριου Κάρνεγκυ και κατάφερε να πάρη δάνεια 2.000.000 δολλαρίων συνολικά!

Για κακή της τύχη όμως, έπειτα κι' αυτό το κατόρθωμά της, έτυχε να συναντηθή με το δικαστή που την είχε δικάσει άλλοτε.

«Κάπου τόχω ξεναθή, αυτά τα μάτια!...» συλλογίσθηκε εκείνος.

Και πήγε κατ' εὐθείαν στην αστυνομία... Έτσι, ξανασηληφθή η «Γόσσα», κι αυτή τη φορά καταδικάσθηκε σε 10ετή φυλάκιση. Ενώ βρισκόταν στη φυλακή, έπαθε από την καρδιά της και πέθανε. Έτσι τελείωσε η σταδιοδρομία της «γυναίκας με τα γοητευτικότερα μάτια του κόσμου».

Η ΜΙΚΡΗ ΤΣΙΓΓΑΝΑ

Πρωτότυπο διήγημα

Μια μέρα του Οκτωβρίου, τον περασμένο αιώνα, ο ζωγράφος Αύγουστος Ραμίρεθ τράβηξε με τα συνεργά του και την πίπα του προς το βράχο του Πάπα. Το δάσος εκεί κοντά δεν είχε ακόμα μεγαλώσει, την εποχή εκείνη, και ήταν σχεδόν έρημο.

Ο ζωγράφος μας δεν ήταν ποτέ τυχερός. Έτρωγε όταν εύρισκε να φάει και ζούσε πουλώντας διάφορα μικρά σκίτσα του. Έκείνη τη μέρα είχε όλα-δλα πάνω του πέντε φράγκα σε σολδία, είχε όμως αγοράσει καπνό, ψωμί, τυρί και μια μποτίλια κρασί. Ήταν όμως νέος, γερός, με σπουδαίο στομάχι και γεμάτος έλπίδες. Κάθισε σ' ένα ξέχωρο και πήρε τα συνενά του, για ν' άοχιση να ζωγραφίσει.

Εκείνη τη στιγμή είδε ένα κοριτσάκι που στεκόταν κοντά του και τον κύτταζε περίεργα.

—Θέλεις να ποιάσω λίγη ώρα, μικρούλκα μου; τη ρώτησε άμέσως.

—Πόσα θα με πληρώσεις γι' αυτό, κύριε;

—Πέντε πεντάρες...

—Δεν με φτάνουν. Θέλω πιο πολλά.

—Τότε ξέρ, της απάντησε ο ζωγράφος γελώντας.

Γρήγορα-γρήγορα της έκανε το σκίτσο. Έπειτα έβαλε το χέρι του στην τσέπη, έβγαλε τις πεντάρες και της τις έδωσε.

Η μικρούλκα κύτταζε τα λεφτά. Ανάμεσα τους ήταν μια καινούργια, γυαλιστερή, μπρούτζινη δεκάρα, που είχε πάνω της την εικόνα του Αλφόνσου του Α'.

—Αυτή μόνο θέλω, είπε στο ζωγάφο.

—Μά, πάρε και τ' άλλα... Είναι δικά σου όλα!

—Όχι, μονάχα αυτή, ξανάπε η μικρή. Χάραξε πάνω της με το μαχαίρι ένα σταυρό. Θά στην ξαναφέρω και τότε θα μου δώσεις και τ' άλλα...

Έπειτα τούδωσε ξαφνικά ένα φιλι στο μάγουλο και χάθηκε μέσ' στα δέντρα, τρέχοντας και χτυπώντας το ντέφι της.

Πέρασαν μερικές μέρες. Ο Αύγουστος Ραμίρεθ απ' το πρόχειρο σκίτσο ζωγράφισε σιγά-σιγά μια αληθινή σπουδαία ελαιογραφία της μικρής τσιγγανίστας. Στο βάθος ήταν το δάσος και μπρός, στο πρώτο πλάνο στεκόταν η μικρή με το ντέφι της.

Έπειτα άπώνα μήνα τόστειλε στη θνητοπωρήν Έκθεσι όπου ο πίνακας έγινε δεκτός.

Σε ποια τιμή το πουλάτε; τον ρώτησε ο γραμματέας της Έκθεσεως.

—Χμ! ανάλογα με τον αγοραστή... αν παρουσιάσθι φυσικά και εις για να τον αγοράσει.

Ο αγοραστής παρουσιάσθηκε απ' την πρώτη μέρα: Ένας πλούσιος Αμερικανός απ' τη Φλωρίδα. Πληρώσε για το ταμπλό ένα ποσό που ήταν υπέρογκο για την εποχή εκείνη.

Οι κριτικές ανέβασαν το Ραμίρεθ στον έβδομο ούσανο κι, ο πρίγκας αυτός έκανε πασίγνωστο τ' όνομά του. Ο ζωγράφος μας έγινε μέσας σε λίγα χρόνια διάσημος, πλούσιος, Ακαδημαϊκός!

Πέρασαν κι' άλλα χρόνια, δέκα-δέκα πέντε, όταν μια μέρα, που ήταν κλεισμένος στο ατελιέ του και δούσθι γιατί δεν τον ίκανοποιούσε κάτι που είχε άρχισι να ζωγραφίζει, άκουσε στο διάδρομο κάποια γυναίκα που μιλούσε με τον υπηρέτη του.

—Τί τρώχει, τίτο;... ρώτησε.

—Είναι ένα μοντέλο... Μια γυναίκα... Ο κύριος ξέρω πως δε χρειάζεται...

—Διάωχνη!

—Για ποιο λόγο; άκούστηκε η γυναικεία φωνή.

Ο Αύγουστος Ραμίρεθ άνοιξε την πόρτα του ατελιέ του και είδε μπρός του μια παράξενη έξωτική όμορφη: μια κοπέλλα με μάτια μαύρα που άστροφταν μια μελαχροινή, πικάντικη καλλονή που τον κύτταζε κάπως περήφανα. Ο ζωγράφος τάχασε.

—Είσαι μοντέλο; Έυπα...

—Η νέα μπήκε. Ο ζωγράφος της έδειξε ένα παραπάνω.

—Γδύσου! της είπε.

—Όχι! του απάντησε, δεν γδύνομαι ποτέ! Αν θέλεις, ζωγράψις το κεφάλι, τα χέρια, τα πόδια, ναί, τίποτ' άλλο.

—Τί είδους μοντέλο είσαι σύ; Για ποιο λόγο δεν γδύνεσαι;

—Γιατί... το ύποσχέθηκα...

—Στη μάνα σου;

—Δεν έχω γονείς.

—Στον φίλο σου;

—Δεν έχω φίλο... Είμαι μοντέλο μάλιστα. Μά δεν ποζάρω γυμνή... το δοκίμηκα!

—Στην Παναγία μήπως;

—Όχι, σ' εκείνον που μου δώσε κάποτε αυτό...

Και τούδειξε μια δεκάρα μπρούτζινη γυαλιστερή μ' ένα σταυρό. Ο Ραμίρεθ ανατρίχισε. Θυμήθηκε τη μικρή τσιγγανίστα που ζωγράφιζε, όταν ήταν δέκα οχτώ χρονών. Άφθηκε να του ξεφύγη μια κραυγή:

—Ωστε είσαι έσύ;... έσύ;...

Εκείνη συγκινημένη του είπε μ' αλλαγμένη φωνή:

—Δός μου τώρα τις άλλες τέσσερες πεντάρες που μου είχες τότε ύποσχεθή!

Μαζί με τις πεντάρες, την άγκάλιασε τρυφερά...

Και ύστερα κατακρίνουν τους ζωγράφους που παντρεύονται τα μοντέλα τους!

ΜΠΛΑΣΚΟ-ΙΜΠΑΝΙΕΘ

Η «δευτέρα ύρσις» των σκυλιών

Όταν το ζεύγος Φέσεντ έφυγαν απ' την πόλι Σήλτ, της πολιτείας Ουάσιγκτων, για να εγκατασταθούν στο Μόρρις της Μιννέζοτα, δηλαδή σε απόσταση 2.900 χιλιομέτρων περίπου, χάρισαν άναγκαστικά σε κάποιο γείτονα το σκυλί τους, ράτσας μπουλντόκ. Πέρασαν 9 μήνες από τότε. Τελειώσαν λοιπόν, η κ. Φέσεντ άκουσε ένα πρωί κάτι σαν ξύσιμο στην εξώπορτα. Άνοιξε κι είδε το σκυλί τους, λασπωμένο, με τα πόδια του ματωμένα, αλλά κατευχαρισμένο, όπως έδειχναν τα κουνήματά της ουράς του!

Πώς μπόρεσε να τους ξαναβρεί, τόσο μακριά; Είναι μυστήριο... Πραγματικά, κανείς δεν έχει μπόρει ακόμη να εξηγήσει ίκανοποιητικά αυτή την παράξενη «δευτέρα ύρσις», που έπιτρέπει σ' ένα σκύλο να διατρέχει μεγάλες απόστασεις, μέσα από μια χώρα τελείως άγνωστη, για να ξαναβρή το αφεντικό του.

Υπάρχουν πολλές περιπτώσεις αυτού του είδους. Εκπληκτικότερη όμως απ' όλες είναι η ιστορία μιας σκύλας, της Μπέττυ, που πεζοπόρησε 18.400 χιλιόμετρα, απ' τη μια ως την άλλη άκρη της αμερικανικής ήπειρου, για να γνωρίσει κοντά στον κύριό της. Για το άπίστευτο αυτό ταξίδι χρειάσθηκε 9 μήνες περίπου.

Θησαυρός

ΒΑΘΜΑΙΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΙΑΡΟΥ 5 ΤΗΛ: 27-135—29-967 ΤΙΜΗ ΔΡΧ 4000

Κοζερι της εβδομάδος

ΘΗΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΑΜΟΝΗ

Εικοσιεφτά χρόνια θητεία στην άναμνη του Ύμναιου. Για σκεφθήτε το. Εικοσιεφτά χρόνια! Μια ζωή. Τόσο παρατείνεται το είδωλλό τους.

Και φυσικά, κάπως προχωρημένης ηλικίας είναι κι' αυτή. Σαραντοπέντε, γράφει στο γράμμα της, η ίδια. Υπάλληλος σε δημοσία υπηρεσία.

Άρχισαν μαζί την υπαλληλική σταδιοδρομία τους. Υπάλληλοι στο ίδιο γραφείο. Έν τώ μεταξύ, εκείνος έσπούδασε κι' έγινε διακεκριμένος έπιστήμης.

Αλλά η αγάπη δεν προχωρεί στις πραγματοποιήσεις εκείνες που είναι το ιδανικό της κάθε κοπέλλας. Γιατί αυτή η παράτασι; Γιατί η αναβολή;

Κάθε φορά που κάνει να τον ρωτήσει, εκείνος αλλάζει θέμα, αποφεύγει να της δώσει μια κατηγορηματική απάντησι. Δεν της θέτει, τουλάχιστον, ένα όριο. Να της πη ότι θα παντρευτούν μετά ένα, μετά δύο, μετά τρία χρόνια. Και δεν έχουν δει την αβυσσότητα μπροστά τους. Όταν μια γυναίκα πλησιάζει το μισό της αιώνα, φυσικό είναι ν' ανυπομονή.

Του τ' λέει κάθε τόσο. Το μόνο αποτέλεσμα όμως είναι ότι τον στενοχωρεί.

Μήπως έπαυσε να την αγαπά; σκέπτεται καμιά φορά μόνη της. Όταν την αγαπούσε κατά την πρώτη περίοδο δεν ήταν σε θέση να την πάρη. Υποχρεώσεις, έμποδια οικογενειακά, δυσκολίες οικονομικές, όλοι οι παράγοντες που δυσκολεύουν την ένωση δύο ανθρώπων.

Τώρα που μεγάλωσαν και παραμεγάλωσαν, και τα έμποδια έπαυσαν να υπάρχουν, ίσως έπαυσε κι' αυτή να τον έμψην. Συμπίπτουν τόσο συχνά τα δύο αυτά στοιχεία. Οι δυσκολίες είναι τό, άπεριττό του έρωτα. Όσο μεγαλύτερες, τόσο άνοιγεις περισσότερο η όρεξι για γάμο. Λείπουν οι δυσκολίες, λείπει και η διάθεσι.

Να συμβαίνει και στην περίπτωση αυτή το ίδιο; Το γεγονός ότι εξακολουθεί να μένει κοντά της, να μη την εγκαταλείπει δεν είναι και απόδειξι ότι εξακολουθεί να την αγαπά.

Πόσες φορές δεν μένουμε κοντά σε μια γυναίκα, που παύσαμε ν' αγαπούμε, κι' άς μην έπιβάλλη την παράτασι της παραμονής μας η συνήκική ύποχρεωσι. Μένουμε κι' όταν ακόμα είναι έλευθερος ο σύνδεσμός μας. Μένουμε για χίλιους λόγους: από ντροπή, από οικτό η και από συνήθεια κάποτε.

Δεν την αγαπούμε έρωτικά, αλλά τη συνηθίσαμε τόσο, ώστε δεν μπορούμε να κάνουμε χωρίς αυτήν.

Δεν είναι, βέβαια, αυτό που κοιτακεύει την έλευθερη γυναίκα. Αν η έγγαμη βρίσκει φυσική την άνοιμία από την οποία έχει προσβληθή ο έρωτας κατά τη διαδρομή του συγκυμικού βίου, η άλλη όμως με τον έλευθερο σύνδεσμο αισθάνεται μειωμένη, όταν καταλαβαίνει ότι στη

συνήθεια οφείλεται η παράτασι των σχέσεών τους. Τίποτα περισσότερο από μια φίλια.

Να συμβαίνει λοιπόν αυτό; άναρωτιέται η έπιστολογράφος. Ούτε όμως γι' αυτό είναι βέβαιη.

Πολλές φορές έπεχείρησε ν' απαγκιστρώσει από την ήθικη ύποχρεωσι το φίλο της. Του πρότεινε να έπιστρέψι η ίδια στην επαρχιακή πόλι από την οποία προέρχεται. Εκεί βρίσκονται οι συγγενείς της. Εκεί είναι η έπιθυμία της να περάσει το φθινόπωρο και το χειμώνα της ζωής της.

Τίποτα δεν την κρατά στην Αθήνα. Η μετακίνησι της θα άποδέσμευε φυσιολογικά και τον άλλον, χωρίς να τον βαραίνουν τυψεις, άφου η πρωτοβουλία προέρχεται απ' αυτήν.

Τί περίεργο! Δεν θέλει να τ' άκούση, δεν τ' συζητεί. Άναστατώνεται στη σκέψι. Η έπιθυμία του είναι να μείνει κοντά του.

—Ωστε την αγαπά; διλογίζεται εκείνη. Και μια πνοή χαράς ξεσταίνει την ψυχή της.

Γρήγορα όμως ξαναγυρίζει στους παλιούς της συλλογισμούς. «Αφού με αγαπά, γιατί δεν με παίρνει;»

Γιατί, αλήθεια, δεν την παίρνει; Γιατί τόν αφήνει να φθιρείται ψυχικά και σωματικά στην έκκρεμότητα; Γιατί την καταδικάζει στην κοινωνική άταξία;

Περίεργη αγάπη. Άλλα και περίεργη συμπεριφορά, αν ύποτεθή ότι έλειψε η αγάπη.

Έλάτε να βγάλετε συμπεράσμα. Όχι δε μόνο από τη μια αυτή περίπτωση. Μακάρι να ήταν η μόνη. Είναι άπειρες.

Ειδύλλια που παρατείνονται. Έκκρεμότητες που σταθεροποιούνται. Ούτε διάλυσι, ούτε ένωσι. Και δεν πρόκειται για κακοπιστία, για ύστεροβουλία, για σκοπούν μυστηριώδεις.

Μια έλλειψι άποφασιστικότητας, που φτάνει τα όρια της άρραστειας. Μια στάσι τρόμου έμπρός στο γάμο. Το άκατανίκητο τρεκ ή συστολή, η δειλία, ο φόβος του κομικού, κάποτε.

Όσο δε αφήνουν να περνά ο καιρός, τόσο έντείνεται ο φόβος. τόσο οι διαταγμοί γίνονται μεγαλύτεροι. Γι' αυτό ίσως λένε «η μικρός-μικρός παντρεύου η μικρός καλογερεύου».

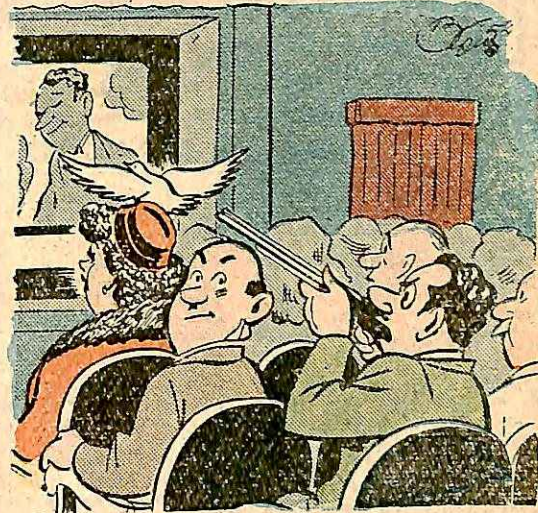
Γιατί η πάροδος του χρόνου, μαζί με τ' άλλα αμβλύνει και την άποφασιστικότητα του ανθρώπου.

Ατολμος, δεν προχωρεί στο βωμό του Ύμεναιου. Άλλα και δεν άποφασίζει ν' άποδεσμεύση το πρόσωπο με το οποίο συνδέεται.

Φαινόμενα από τα συνηθέστερα στον έλληνικό κόσμο μας. Με πολλά θύματα. Πολλές υπάρξεις που μαρτυρούνται.

Και άν κάποτε, ύστερ από μακρά χρόνια υπεννηθούν οι διαταγμοί, προσέρχονται στο γάμο με τόση άθμια, σαν να προσέρχονται στην κηδεία των όνειρών τους, που τ' άφησαν από την άβουλία τους να σβύσουν.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΙΣ

—Μείνετε ήσυχοι, κύριε! Σε λίγο θα υπορέσουμε να δούμε κι' εμείς τ' όργο!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Το γράμμα σου

Το γράμμα σου, το έλαβα... Και όμως, δεν τ' άνοιξα. Κλεισμένο το κρατώ. Δεν θέλω να τ' άνοιξω. Τέτοιος τρόμος με πιάνει, που μου φέρνει πυρετό. Τί τάχα να μου γράφεις; Το φοβάμαι. Δεν θέλω να τ' άνοιξω... Δεν μπορώ. Δεν πρέπει να με κάνεις να λυπάμαι. Άν ίσως είναι γράμμα σου σκληρό.

*

Το έχω μέσ' την τσέπη μου... Το βνάζω και κάνω να τ' άνοιξω μια στιγμή, τον φάκελλο άνώφελα διαβάζω και μούρχονται και δάκρυα και λυγμοί. Το ξέρω τί μου γράφεις... Το μαντεύω. Τί σουπας; Δεν μπορώ να θυμηθώ. Ναι, ναί... Σε είχα πειράξει και κοντεύω μ' αυτή την άγωνία να τρελλαθώ!

*

Το γράμμα σου το έλαβα... Και όμως, δεν τ' άνοιξα και ούτε θα τ' άνοιξω... Πώς τόφερε αυτός ο ταχυδρόμος; Άχ, να τον είχα έμπρός μου να τον πνέω! Δεν τόχαινε καλύτερα; Ποιός ξέρει; Τί τάχα να μου γράφεις; Άπορώ... Κι' έχει σφραγίδες δυο με βουλοκέρι... Να, να... τ' άνοίγω... Όχι! Δεν μπορώ!

*

Φαντάζομαι τί γράφεις... Θα με πείσεις για πάντα απ' την καρδιά σου μ' άπνοια. Μά έτσι την αγάπη μας την θάβεις με κάποια γράμμα, μέσ' τη λησμονία; Φαντάζομαι τί γράφεις... Λίγο-λίγο άρχίζω στην ιδέα να συνηθίζω, και λέω ν' τ' άνοιξω... Δεν τ' άνοίγω, μά έτσι, με τον φάκελλο το σκίζω.

*

Το έσκισα! Εξαλάφρωσα λιγάκι και τώρα... τώρα δεν καρδιοχτυπά. Ά νά!... Ένα μικρόλι κομματάκι. Τί γράφει αλήθεια; «...Πάντα σ' άγαπά...» Μά τί; Δεν ήταν γράμμα θυμωμένο; Πώς μούρθε η άνοησία να το σκίσω; Μαζεύω το κομματάκι... Κι' έπ' μένα ΕΤΑΙΡΕΙΑ Η ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΗ!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΕΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ

ΑΡΙΘ

Τα δράματα της καρδιάς

Ο ΦΟΝΟΣ ΜΙΑΣ ΨΥΧΗΣ

— Βλέπεις αυτή την κυρία με τα μαύρα; μου είπε ο φίλος μου. Είναι η κομψοτατα Σαμορίς...

— Έννοείς αυτή την κομψοτατα Σαμορίς;... Τώρα τί θέλεις να πεις, απάντησε ο φίλος μου. Αυτή η κομψοτατα Σαμορίς, με το ουδέτερο πρόσωπο, είναι, ωστόσο, η γυναίκα που ξετρελάινει όχι πριν από πολλή καιρό, το Παρίσι.

— Κι' η κόρη της; ρώτησα.

— Γι' αυτήν φοράει μαύρα...

— Πέθανε; Τη σκότωσε η μητέρα της; Μά μην φαντασθείς όμως ότι πρόκειται για ένα κοινό έγκλημα...

— Δεν καταλαβαίνω...

— Το φυσικότερο, απάντησε ο φίλος μου, θα ήταν η κόρη της κομψοτατα Σαμορίς να έμοιαζε της μητέρας της... Μά έγινε το αντίθετο... Από μια τυχοδιώκτρια, σαν την κομψοτατα, γεννήθηκε μια κόρη έντιμη, αθώα κι ευαίσθητη...

— Η κομψοτατα ήταν από αυτές τις ξένες που φτάνουν μια μέρα στο Παρίσι, χωρίς να ξέρει κανείς από πού ξεκίνησαν και ποιο ήταν το παρελθόν τους... Άλλοι την έλεγαν Ουγγαρέζα, άλλοι Πολωνέζα... Όπως θα θυμάσαι ίσως, νοίκιασε ένα πολυτελέστατο μεγάλο σπίτι 'Ηλύσια Πεδιά κι άνοιξε τις πόρτες του σ' όλο τον κόσμο...

— Οι δεξιότητες της κι' οι χοροί της ήταν το γυνικό θέμα των συζητήσεων. Χωρίς να λογαριάζουμε ότι το σπίτι της ήταν ένα είδος Καζίνο του Μόντε-Κάρλο... Τεράστια ποσά παίζονταν εκεί κάθε βράδυ...

— Η κομψοτατα Σαμορίς ήταν πλούσια; Δεν ήταν; Για τις γυναίκες που κάνουν τη ζωή της, κανείς δεν λογαριάζει αυτά τα πράγματα... Τά σαλόνια της ήταν γεμάτα από κόσμο κάθε βράδυ... Έβλεπε κανείς εκεί υπαυρούς, τραπεζίτες, στρατηγούς, τυχοδιώκτες από όλα τα μέρη του κόσμου, αριστοκράτες-λαποδύτες, ληστές με φράκο και ατσάλωτο πουκάμισο κι' ανάμεσά τους τις ωραιότερες γυναίκες του Παρισιού!...

— Την εποχή που μιλούμε, η κομψοτατα Σαμορίς θα ήταν τριάντα πέντε περίπου χρόνων. Ίσως κάτι περισσότερο... Άλλα φαίνονταν πολύ μικρότερη. Ήταν μία γυναίκα μ' εκθαμβωτική ομορφιά. Θάλεγε, πώς είχε γεννηθεί μόνο και μόνο για να γοητεύει τους άντρες...

— Και τώρα, δε σου μιλήσω για την κόρη της. Ήταν μόνο δεκαεφτά χρόνων η Έβελινα. Είχε δε την ομορφιά της μητέρας της, με τη διαφορά μόνο, ότι στο βλέμμα της διάβαζε την καλωσύνη και την αθωότητα... Ή νέα αυτή ήταν απανθρωπτική... Γελούσε, χόρευε, διασκεδάζε, χωρίς να υποπτεύεται τίποτα από τη ζωή της μητέρας της. Έβλεπε μόνο την επιφάνεια των προσώπων και των πραγμάτων. Κι' ήταν ανίκανη να μαντέψει τι κρυβόταν κάτω απ' αυτήν.

— Μά να τί έγινε ένα βράδυ:

— Η Έβελινα, έπειτα από ένα χορό, βγήκε στη βεράντα, για ν' αναπνεύσει λίγο καθαρό αέρα.

— Κάτω, στον κήπο, δυο κύριοι, συζητούσαν. Ήταν δυο

από τους προσκαλεσμένους της μητέρας της. Είχαν κάμει ένα μικρό περίπατο και ξαναγύριζαν τώρα στα σαλόνια. Δεν είδαν, φυσικά, τη νέα και συνέχισαν τη συζήτησή τους.

— Μά ποιος είναι ο πατέρας της Έβελινας; ρώτησε ο ένας.

— Φαντάζομαι πως αυτό δεν το ξέρει ούτε η μητέρα της, απάντησε ο άλλος, γελώντας. Άκουσα, ωστόσο, πως ο πατέρας της νέας είναι κάποιος Ρώσος κύριος...

— Και ποιος έχει τώρα την ευνοία της κομψοτατα; — Κάποιος Άγγλος τυχοδιώκτης... Ή Σαμορίς τον λατρεύει... Πρέπει να ξέρεις, όμως, ότι οι συμπάθειές της δεν κρατάνε περισσότερο από μερικές εβδομάδες...

— Όταν τον βαρεθεί θα τον αντικαταστήσει μ' ένα άλλον... Οι φίλοι της ήταν ως τώρα αναριθμητοί...

— Πού το βρίκει το όνομα Σαμορίς; ξαναρώτησε ο πρώτος.

— Ο Σαμορίς ήταν ένας Έβραιος τραπεζίτης, απάντησε ο άλλος. Η μητέρα της Έβελινας έζησε μαζί του ένα ή δυο χρόνια και, φεύγοντας, πήρε τ' όνομά του... Όσο για τον τίτλο της κομψοτατα, η Σαμορίς τον χάρισε μόνη της στον εαυτό της...

— Άρχισαν ν' ανεβαίνουν τις σκάλες κι' η Έβελινα μόλις προφάνησε να κρυφτεί πίσω από μια γλάστρα μ' ένα μεγάλο κακτοειδές.

— Το χτύπημα, όπως καταλαβαίνεις, ήταν τρομερό για τη νέα. Άργα τη νύχτα, όταν έφυγαν όλοι οι προσκαλεσμένοι, πήγε στο δωμάτιο της μητέρας της και, με φωνή που πνιγόταν από τον αγωνία, της είπε όσα είχε ακούσει. Η Σαμορίς έκλαψε αγανακτισμένη τάχα για τις συκοφαντίες που διέδιδαν οι φθονεροί εις βάρος της και αφηγήθηκε στην κόρη της ένα παραμύθι, για να της ελπίσει τη ζωή της, της σύμφωνα με τα λόγια της, ήταν υπόδειγμα εντιμότητας και αρετής και να δικαιολογήσει την πρόβλεψη των χρημάτων που της επέτρεπαν να ζήσει με τόσο πολυτέλεια...

— Η νέα ήρθεσε κάπως και πήγε στο δωμάτιό της για να κοιμηθεί. Άλλα δεν το κατάφερε... Ο ύπνος δεν έβλεπε τα μάτια της. Αισθανόταν τώρα τύψεις για τα σκληρά λόγια που είχε πει στην μητέρα της... Και, ξαφνικά, πήρε την απόφαση να πάει να πέσει στα πόδια της, για να της ζητήσει να την συγχώσει.

— Σηκώθηκε, λοιπόν από το κρεβάτι της κι' έτρεξε στο δωμάτιο της κομψοτατα. Άλλ' όταν άνοιξε την πόρτα και γύρισε το διακόπτη, είδε πως η μητέρα της δεν ήταν μόνη...

— Η κομψοτατα, μόλις αντίκρουσε την κόρη της, τινάχτηκε από το κρεβάτι κι' έτρεξε να πάει κοντά της. Άλλ' η Έβελινα έφυγε τρέχοντας και κλείστηκε στο δωμάτιό της.

— Το άλλο πρωί, την βρήκαν νεκρή. Είχε ανοίξει το μπκέ του γκαζιού, που ήταν πάνω από το κρεβάτι της... Ή υπόθεσι αυτή σκεπτική φυσικά... Άλλ' η κομψοτατα δεν παρηγορήθηκε ποτέ για τον θάνατο της κόρης της. Γιατί ξέρε; Πώς αυτή τη σκότωσε!... Έπειτα από τα γεγονότα που σου αφηγήθηκα, έδιωξε τους υπηρέτες της, πούλησε τα επίπλα της κι' έφυγε από το σπίτι της... Δεν ξέρω πού μένει τώρα... Μά, όπως βλέπεις και μόνος σου, είναι σωστό έρεπιο... Οι τύψεις την σκοτώνουν σιγά-σιγά...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Το Βασιλικό Θέατρο ετοιμάζει όπως κάθε χρόνο μια πανηγυρική παράσταση για την επέτειο της Εθνικής Έορτης. Θα παιχθεί το μονόπρακτο του κ. Μπόγρη «Χαρουγή» και θα απαγγελθούν διάφορα πατριωτικά ποιήματα από τις πρωταγωνίστριες και τους πρωταγωνιστές του κρατικού θεάτρου.

Επίσης, η «Λυρική Σκηνή» θα ανεβάσει την ίδια μέρα την «Κοιτίδα του Σαυάα», μαζί με ελληνικούς χορούς.

Το φινάλε της καινούργιας επίθεωρησης, του θεάτρου «Παπαιάνων», «Η Πικραγγογγογγο», παρουσιάζει μια μεγάλη πρωτοτυπία.

Σ' ένα ελληνικό πανηγύρι που γίνεται μέσα σε μια πολιτική... στάνη. οι άσχημοι των κομμάτων παρουσιάζονται με φουστανέλλες και... ήπιωλα!

Η Μελίνα Μεκοκούρη επιστρέφει οριστικά αυτή την εβδομάδα από το Παρίσι. Η εμφάνισή της στο «Ρέξ» θα γίνει με το καινούργιο έργο του Ζακ Ντεβίλ «Μία νύχτα στη Σαλαμάνδα», που θα σκηνοθετήσει ο ίδιος ο συγγραφέας. Ενόμιμος στην Αθήνα.

Η Έλλη Λαμπέτη, διακόπτει οριστικά τη συνεργασία της με τον θίασο Μουσούρη. Τον ενόμιμο νειώμα θα εμφανισθεί για πρώτη φορά ως θιασαγίνα, πιθανώς μαζί με τον Τάκη Χρόν, που θα γυρίσει στο μεταξύ από την Αμερική.

Το μουσικό συγκρότημα των αδελφών Καλουτά που συνεχίζει τώρα τις παραστάσεις του στη Λαμία, κατέριψε όλα τα εισπρακτικά εκδό που έπραγατοποιήθηκαν, έως σήμερα στην επαρχία.

Σε μία από τις παραστάσεις του «Προμηθέα Δεσμώτη» που, ετοιμάζει για το καλοκαίρι ο Λίνος Καρλής, είναι πιθανό να κάνει μια έκτακτη εμφάνιση στον κύριο ρόλο, ο διάσημος Αμερικανός ηθοποιός του κινηματογράφου, Όρσον Ουέλ-λς.

Το Πάσχα επιστρέφει από την Αμερική, ο τραγουδιστής Νίκος Γούναρες. Στο θέατρο «Μουσούρη» θα έσορσθη προσενώς η δεκαετηθία μιας πολύ γνωστής μικρούλας καλλιτέχνιδας, της Ζωίτσας Κουρούκλη.

Πραγματικά η Κουρούκλη, σε ηλικία 5 χρόνων έκανε την πρώτη της εμφάνισή με έντυπωσιακό ρόλο στο έργο, ο «Τελευταίος νορδ», στο θέατρο αυτό.

Μία νέα κινηματογραφική εταιρεία, η «Τιτάν Φιλμ» θα άρχισι σύντομα το γύρισμα μιας νέας ταινίας με τον τίτλο: «Ο Θεός συγχωρεί». Το σενάριο και η σκηνοθεσία, θα είναι του κ. Αποστόλου γνωστού από άλλα φιλμ. Πρωταγωνιστάι του έργου θα είναι νέοι καλλιτέχναι.

Η εταιρεία «Αν. Ζερόδ» έξ άλλου, μετά την επιτυχία που έσημειωσε ο «Βαφτιστικός», θα γυρίσει ένα ακόμη μουσικό έργο «Το Κορίτσι της γειτονιάς» του Χατζηπαυστοδού.

Στην Κωσταντινούπολη γυρίζεται από Τούρκους παραγωγούς ένα φιλμ με πολεμική υπόθεση και με τον τίτλο «Η τουρκική λόγη στην Κορέα». Στο τόσο ενδιαφέρον αυτό τουρκικό φιλμ, έναν από τους πρώτους ρόλους, έχει ο Έλληνας ηθοποιός του κινηματογράφου Στάθης Τσακμάκης, που βρίσκεται τώρα εκεί.

Η διάσημη νεντέττα του τραγουδιού Ζάρα Λεάντερ, περιέλαβε για πρώτη φορά στο ρεπερτόριό της ένα ελληνικό τραγούδι, το «Γεια σου» του Χαιροπούλου. Το τραγούδι αυτό, που της άρεσε περισσότερο εξαιρετικά, το πήρε μαζί της, στην Βιέννη. Εκεί μεταφράστηκε και κυκλοφόρησε σε γερμανική έκδοσι με τον τίτλο «Σέρβους». Φωνογραφήθηκε δε από την ίδια σε δίσκους «Ντέκος».

Η Κάκια Μένδρη, που επέστρεψε, από την Ιταλία, λανσάσει τώρα στην Αθήνα το τελευταίο μεγάλο ελληνικό σουέξ «Αρροντίνος». Είναι η Ιστορία ενός ακονιστή, που θοπήει τον έρωτά του.

Ένα άλλο πολύ αγαπητό σπανιό λικο τραγούδακι, το περίφημο «Τάνυς κυκλοφορεί προσενώς σε ελληνική έκδοσι Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Το φάρμακον

«Ω! Σκανδαλώδης σύμπτωσης! Την παρελθούσαν (Τρίτην) ιδών 'Ατθίδα ευειδή ως άλλην 'Αφροδίτην ένδοκαρδίας έννοιωσαν καταρρακτώδη σάλον κι' έρρίγησαν από καρός έως τών αστραγάλων. Ήγουν ήσθάνθην δι' αυτήν έρώτους ρωμαλέους κι' αὐτίκα μετά ζέσεως κι' απροσμετρήτου κλέους όπίσω της εβιάσαν επ' άρκετον κυρφίως κι' αφίχθην εις τόν οίκον της, πάνν άρειμανίως. Κι' εκείσε μετά πίστewος εις την έμην σαγήνην και πλέων εις ατέρμονα έρωτικώδη δίνην έλαβον την απόφασιν να έμβω εις τό φρούριον και μετ' αυτής οικιακώς να γίνη... νδαθαντούριον. Και πράγματι εισέβαλον — Ω! παίδες! — τομωρως κι' έν δνρει ταύτης έξαλλος κι' έξ έρωτος ώχρος — Ω Μούσα μου! έδόθον πάσχω δεινώς ο τάλας!... συγχρόνως δε ήνέωξον εκέδην τας άγκάλας. Κι' ίνα προσδώσω έκφρασιν δραμα- (τικήν και τόνον: — Κατέχομαι! συνέχισον, υπό διου- (μεων πόνων και περιμένω έξ θυών, άλλοιμονον, του (κάκον την άμεσον χορήγησιν του σχετικού (φαρμάκου... Κάκελνην εκ τών λόγων μου έκάμφθη (ζωηρώς και πάραντα — Ω! της γυνής της (πολλαπλώς μοιραίας! — τούς πόνους της καρδιάς μου σκεφθεί- (σα σοβαρώς μοι έδωσεν άφένημα — θεοί! — ... (συκαργγορέας! Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΜΟΡΙΣ ΡΕΒΕΡ

Γυναίκες Αιθαλιώσες

Ο λες οι γυναίκες, όλες, κι' οι άθώες, κι' οι μαργιόλες, κι' οι μικρές, κι' οι άθώες, κι' οι μοιραίες, κι' οι μεγάλες, κι' οι... (φαλακρές, κι' οι σημαίνουσες γυναίκες και οι μη σημαντικές όλες τους ανεξαιρέτως είναι απαιτητικές!

Ασφαλώς δεν θα μπορέσης πουθενά να συναντήσεις μια γυναίκα — μία μόνο — που δεν έχει απαιτήσεις, απαιτήσεις μαζεμένες, όπως λέν, με το τσουβάλι, που αλλοιώτικα ή μία και αλλοιώτικα ή άλλη κάθε τόσο τις προβάλλει στον Λουκά ή στο Σταμάτη, στον Μηνά ή στον Μιχάλη!

Πέο' είπειν, παιδιά, ή Λίτσα μια πραγματική κουκλίτσα ζηλευτή και λατρεντή στη ζωή της απαιτήσεις έχει υπόλειες κι' αυτή. Απαιτεί να την θαυμάζουν κι' οι μικροί και οι μεγάλοι, να τρελλαίνονται μαζί της και να μην κιντίζονται άλλη, να της ικανοποιούν τα τρελλά της τα καπρίτσια, σ' εκδηλώσεις όλ' οι άντρες να μην κάνουνε νισάφι, κι' αν της πητε «τι θα γίνουν τα υπόλοιπα κορίτσια;», «δε βαρύνεται!», θ' απαντήσει «ας καθήσουνε στο ράφι!»

Κι' αν ρωτάς για την Κική είναι αναμφισβήτητως τόνον απαιτητική, που για να τα βγάλει πέρα και τους δυο τους... Χάν τους θέλει και τον γυνιό και τον (πατέρα!

Να προβάλλει κάθε τόσο μιαν απαιτησι τρελλή κι' άγογγύτως να πληρώνουν κι' ο Άγας και ο Άλφ, τα παλτά και τα φουστάνια και τα «σπό» και τ' άμπιγιέ, και μονόχρωμους ταφτάδες και ύφασματα ριγέ, και μιαν απαιτησι της μάλλον εξωφρενική παπουτσάκια και τσαντίτσες και κοσμήματα και άλλα. Κι' έτσι ο... «τυχερός» ο άντρας που έπληρε την Κική είν' ο δόλιος για κρεμάλα!

Να έγείρουν αξιώσεις μια στιγμή δεν σταματάνε. Όλο κάτι τι τους λείπει, όλο κάτι σου ζητάνε, φυσικά όμως με τρόπο πάντα διαφορετικό ή Λίλη από τη Δόλα κι' ή Κική απ' την Κοκό! Μελιστάλκτα ή Καίτη το ζητά κι' ευγενικά. Αναθέστατα ή Πόπη και άπλά και φυσικά. Η Νινόν και ή Νανά σιγανά και ταπεινά. Κι' ή Νίνα με όβελτάδα. Με μαλαγανιά ή μια και ή άλλη μ' άγοράδα. Πονηρότατα ή πρώτη και ή δεύτερη άθωα. Και του λόγου μας... άκούμε και πληρώνουμε σαν ζώα!...

Ευμοσγραφίαδ Σοφοκλέους Τ. Αμ. Τάλλια

καί άρχιζε νά βαριέται την κουραστική αυτή γυναίκα, καί τή παιδί...
Μέ γέλια. Ζωηρά, άρχισε πάλι ή Φώφη νά διηγείται τις επιτυχίες της, όταν χτύπησε τή κουρδύνη κι' ήρε ή κυρία Μπέμπη.

« ητ ικέε συμβουλέ.»

Προχώρησε στό δωμάτιο, σειώντας καί λυγίζοντας τή πληθωρική της κορμί. «Η Έλίζα σπρώχθηκε εύγενικά, άν καί τώρα τελευταία ένοιωσε μιά στενοχώρια, όταν βρισκόταν μπροστά στην πεθερά της. Χωρίς νάχουν ανταλλάξει μιά πικρή λέξη, ή έστω κι' ένα βλέμμα έχθρικό, κάτι έλεγε μέσα στην καρδιά της κοπέλλα πως ή παχεία καί βασιμένη αυτή γυναίκα, μέ τή εύκολο γέλιο, κάτι έκρυβε... Κάτι κακό κι' έχθρικό.

Προχώρησε ή Μπέμπη, πήγε στην κούνια τού μωρού, τού τσίμπησε τή μαγουλάκι (παύγμα που επαναστατούσε την Έλίζα) καί κάθησε φαρδιά-πλατειά σ' ένα καναπέ.

— Τί νέα λοιπόν; ρώτησε ξεφυσώντας. Τί γινώσαστε εσείς;... Ζέστη!... Ζέστη!...

— Η Έλίζα υποφέρει πολύ από τή ζέστη, έπρε ή Φώφη.

— Ε, θά τελειώσουν τά βάσανά της. Μούλεγε ό θεός πως σέ κάνα-δυό μέρες, θά τή τακτοποιήσουν όλα. Μάλιστα άποψε μού μύησε νάρθη δώδ. Έχει, λέει, νά μάς πη σπουδαία νέα...

Τά μάτια της Έλίζας γούρλωσαν.

— Σάς κάλεσε εδώ;...

— Ναι, ήλθε νά μάς τά πη σ' όλες μαζί.

— Μά τότε θά είνε κάτι σοβαρό.

— Έτσι φαντάζομαι. Κι' έχω μιά κούραση άφάνταστη!...

— Νά περιμένης, μαμά, όπωσδήποτε, άφου σου έπρε νάρθη, φάναζε ή Φώφη.

— Ναι, θά περιμένω...

Άπό κουβέντα σέ κουβέντα, έφτασαν στό άγαπημένο θέμα της Μπέμπης Καλύτη. Στίς υποτικές συμβουλές.

Χωρίς ντροπή, χωρίς επίφωλα, έλεγε στην κόρη της καί στή νύφη της, πράγματα γιά τή σύζυγική ζωή, που έκαναν τήν Φώφη νά σκάει στα γέλια καί τήν Έλίζα νά κοκκινίει σάν μελητριούλα. Όλο τέτοια της άρεσε νά λέν. Κι' ή έπωδός ήταν πάντα ίδια:

— Οί άντρες δέν κρατιούνται μέ τή εύαγγέλιο! Θέλουν καμώματα. Πρέπει νά τή πάρετε άπόφασι. Καμώματα!...

— Όταν κουραζόταν πάλι μέ τις τολμηρές συμβουλές, άρχιζε τά πιο σοβαρά.

— Η γυναίκα δέν πρέπει νά φέρει αντίρρηση στόν άντρα της. Ό,τι πη αυτός, είνε νόμος!...

Προτιμούσε αυτές τις κουβέντες ή Έλίζα, άν καί παραξενευόταν πως ή Φώφη δέν έόφωμοζε καθόλου τις μητρικές συμβουλές!...

Έκείνο τή βραδιά, ή κυρία Καλύτη έπέμεινε πιο πολύ σ' αυτό τή ζήτημα.

— Η γυναίκα δέν ξέρει τόν κόσμο... Ο άντρας ζή στην κοινωνία, ό άντρας ιδρώνει γιά τή κομμاتی τή ψωμί. Πώς έρχεσαι έσύ, κοπέλλα μου, που κάθεται όλη τήν ήμέρα στό σπίτι σου, στην άναπαυσί σου, καί μού σηκώνεις κεφάλι!...

Τό ύφος της ήταν πολεμικό. Λές καί της έναντιωνόταν κάποιος άόρατος έχθρος.

Η Έλίζα κουνούσε τή κεφάλι καί συμφωνούσε μέ όλα. Ένοιωσε όμως μιά μεγάλη στενοχώρια. Η ζέστη, κι' αυτή ή γυναίκα που έπιανε όλο τήν δωμάτιο μέ τόν όγκο της καί δηλητηρίαζε τήν ατμόσφαιρα μέ τή βαρεία άρώματα πούβαλε άπάνω της, τή στενοχωρούσαν άφόρητα!...

Αναστένανε βαρεία, μπροστά της πρόβαλε ή τραπέζαρία τού πατριού της σπιτιού. Μεγάλη, άρχοντική, δροσερή. Η μαουλά της, νά κάθεται στην άκρη τού καναπέ, λεπτή, σεμνή, μετρημένη. Λόγια εύγενικά, χριστιανικά, λόγια γεμάτα πνευματικότητα, άκούγονταν πάντα εκεί. Άλλη ατμόσφαιρα, άλλος άέρας...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ; Η συνέχεια...

Ο κληρικός Άνθιμος Γαζής, έκδοτης τού περιοδικού «Έρμής ό Λόγιος» τής Βιέννης.

Εφημερίδες καί ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Η πρώτη ιστορία τής Έλληνικής δημοσιογραφίας

Τήν 1ην Ιανουαρίου 1819, εξέδωθή στην Βιέννη τή ελληνική δεκαπενθήμερο περιοδική «Καλλιόπη», υπό τήν διευθύνσιν τού Άθανασίου Σταγειρίτου, καθηγητού τής Έλληνικής στην εκεί Άκαδημία τών ανατολικών γλωσσών. Τό περιοδικό αυτό, τυπωνόταν στή τυπογραφία Χίρσφελδ, κυκλοφόρησαν δέ τρεις τόμοι, μέ 590 σελίδες συνολικά, μικρού τετάρτου σχήματος. Τό τελευταίο φύλλο εξέδωθή τήν 15 Μαΐου 1821.

Σχετικά μέ τις επιδιώξεις τής «Καλλιόπης», στό πρώτο φύλλο, ετονίζετο, ότι «άγγελίας φιλολογικάς επαγγέλλεται περιοδικώς άναγγέλλει». Η προεκδοτική διαφημιστική προκήρυξι άναφέρει, μεταξύ άλλων, καί τή εξής: «...πολλοί φιλόκαλοι καί εϊδημονες όμογενοί, δέν έπαυσαν παρακινούντες μέ πολλὰχόθεν νά εκδώσω εϊς τή Γένος καί εφημερίδα περιοδικήν, γνωρίζοντες καί τήν εξ αυτής δραστηριάν ωφέλειαν... Έτι δέ καί πολιτικά άγγέλια καί έμπορικά, όταν τύχαι λόγου καί περιεργείας άξια καί ως είπειν ωφέλιμο!...».

Η «Καλλιόπη» έδημοσίευε ένδιαφέρουσες φιλολογικές μελέτες, βιβλιοκρισία, ποιήματα, επιστημονικά καί εκπαιδευτικά νέα τού διεσπαρμένου σ' όλο τόν κόσμο ελληνισμού, κ. ά. Έλαβε ένεργό μέρος στις διαμάχες γιά τή γλωσσική ζήτημα καί υπεστήριζε τις άπόψεις τών αντιπάλων τού Άδαμαντίου Κοραή. Επίσης είχε φιλολογικές άντεγκάσεις μέ τόν «Έρμη τόν Λόγιο». Άς σημειωθί, ότι, τήν εποχή εκείνη, ή Βιέννη ήταν ένα από τά σημαντικώτερα κέντρα τής ελληνικής πνευματικής κινήσεως.

Τό περίφημο γλωσσικό ζήτημα, που μάς άπασχολεί ακόμα, βρισκόταν καί τότε σέ μεγάλη όξύτητα. Η καθαρεύουσα είχε βέβαια τή μεγαλύτερη όγκο τών ύποστηρικτών, άλλα καί ή δημοτική είχε άρκετούς οπαδούς. Η «Καλλιόπη» καί ό «Έρμής ό Λόγιος», ήσαν τά πεδία τής σχετικής μάχης. Οί σχετικές διατριβές δέχονταν πως οί Έλληνες διανοούμενοι τής εποχής εκείνης, υπεστήριζαν μέ φανατισμό τις άπόψεις τους. Άρχηγός όλης τής σχετικής έκστρατείας, ήταν ό Κοδριακός.

Άλλα τή σημαντικώτερο δημοσίευμα τής «Καλλιόπης» είνε ή «Ιστορία Έφημερίδων», που καταχωρήθηκε στό πρώτο φύλλο, ως ένα είδος εισαγωγικού άρθρου. Ο άρθρογράφος εκθέτει γενικά τήν ιστορία τών εφημερίδων καί φθάνει μέχρι τών ελληνικών που εξέδόθησαν στην Βιέννη ή αλλού, πρό τής «Καλλιόπης». Η αρχή τού σχετικού άρθρου, έχει ως εξής: «Δίκτυς ό Κόης άναφέρεται ό πρώτος

εφημεριδογράφος, όστις έγραφεν εϊς εφημερίδας τά καθ' ήμέραν γενόμενα έν τώ Τρωϊκό πολέμω...». Άφου εκθέτει περιαιτέσω τις σκέψεις του σχετικά μέ τήν εξέλιξη τής δημοσιογραφίας στή μακρά διαδρομή τών αιώνων, ό άρθρογράφος καταλήγει:

«...Ταύτα βλέπον καί τή ήμετερον Γένος, όπου δέν έπαυσε ποτε αγωνιζόμενον χερσί τε, ποσί τε καί πάση δυνάμει, νά άπορρίψη τή άνοικειον αυτό βάρος τής άμαθείας καί νά φθάση τήν άρετήν καί δόξαν τών αιδίμων προγόνων, έδοκίμασε καί τούτο τή μέσον.

»Πρώτη εφημερίς τού Γένους ήμών εξέδωθή έν Κερκύρα, ως λέγουσιν, Έρμής Λόγιος όνομαζομένη. Άγνοώ όμως ποτε ήρξατο καί ποτε έπαυσε καί τίς ήτο ό έκδοτής, καί διά τούτο παρακαλώ νά μέ πληροφορήση περιστασιακά όστις τών όμογεμών γινώσκη τή πράγμα. Τούτο μόνον έμαθον, ότι, κατά τή 1784, έφαινετο έκδοζομένη.

»Κατά δέ τή 1793, εξέδωκεν ό κύριος Πούλης άλλην έν Βιέννη, ήτις έπαυσε μετ' όλίγον διά τά τότε νεανειύματα. Κατά δέ τή 1811, εξέδωκεν ό πανοσιώτατος κύριος Άνθιμος Γαζής τόν έτι καί νύν υπό τού πανοσιωτάτου κυρίου παπά Θεοκλήτου καί κυρίου Κωνσταντίνου Κοκινάκη έκδοζομένην Λόγιο Έρμη. Κατά δέ τή 1810, εξέδωκεν ό έλλόγιμος κύριος Εύφρόνιος Παπτοβί, άλλην πολιτικήν, ήν έλαβε μετ' όλίγον ό έξοχώτατος κύριος Δημήτριος Άλεξανδρίδης καί έκδιδε αυτήν έτι εϊς πολιτικήν καί φιλολογικήν διηρημένην καί Τηλέγραφον Έλληνικόν έπνομαζομένην...».

Αυτή είνε ή πρώτη άφήγησις τών σχετικών μέ τήν ελληνική δημοσιογραφία. Αυτό όμως που άναφέρεται σχετικά μέ τόν «Λόγιο Έρμη» τής Κερκύρας (όχι τής Βιέννης) δέν υπάρχουν σοβαρές ένδείξεις, ότι είνε ακρίβες. Σέ εϊκασίες μόνον στηρίζονται οί πληροφορίες, ότι στην Κερκύρα εξέδωθή ή πρώτη ελληνική εφημερίς. Όπως άναφέραμε σέ προηγούμενο σημείωμα, προφανώς, πρόκειται περί παραρρήψεως, εξ άφορμής τής έκδόσεως στην Κερκύρα τού ιταλοφώνου περιοδικού «Μερκούριο Λεττεράριο» (1805—1807), στό όποιον έγραψαν ιταλιστί καί οί γνωστότεροι Έπτανήσιοι λόγιοι τής εποχής.

Άλλως τε, σέ ιταλική γλώσσα εξέδωθή καί στή Ζάκυνθο (1812) μιά εφημερίς, ή «Γκαζέττα ντέλλε Ιζολε Ιονιε λιμπεράτε», ή όποια, μιά φορά τήν μήνα, δημοσίευε καί έλληνιστί περίληψη τών άρθρων της. Ένωρίτερα (τό 1802) κυκλοφόρησε στην Έπτάνησο κι' ένα άλλο φιλολογικό περιοδικό, ή «Γκαζέττα Ούρμπαννα». Ως γνωστόν, ή ιταλική γλώσσα κυριαρχούσε τότε στή Έπτανησα, ήταν δέ άγαπητή από τόν ελληνικό πληθυσμό καί ιδιαίτερος από τούς διανοούμενους, στους όποιους άσκούσε ζωηρή επίδραση γενικά ή ιταλική λογοτεχνία.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Άνέκδοτα

—Τί παράδοξο τόπο διαλέξατε γιά πατρίδα! έπρε μιά μέρα ό Άγγλος Βάδινγκτον στόν ναύαρχο Τομπάκι, δείχνοντάς του τή φαλακρά κι' έρημο βράχο τής Υδρας.

—Η Έλευθερία, άπάντησε άμέσως ό Υδραίος, διώλεξε τόν τόπο αυτό κι' όχι εμείς!...

★

Ό Θεμιστοκλής είχε έναν γυιό, στόν όποιον ή μητέρα του έτρεφε μεγάλη άδυναμία.

—Αυτό τή παιδάκι που βλέπετε εκεί, έλεγε μιά μέρα ό Θεμιστοκλής γελώντας στους φίλους του, κρατεί στή χείρα του τις τύχες τής Ελλάδος. Γιατί αυτός διευθύνει ή μητέρα του, ή μητέρα τού διευθύνει έμένα, έγώ διευθύνω τούς Άθηναίους κι' οί Άθηναίοι διευθύνουν τήν Ελλάδα!

Οί άντρες, από τότε που υπάρχουν πάνω στή γή, μιλούσαν γιά τή γυναίκα. Έχουν δημιουργήσει γύρω της ένα θρόλο, τήν έχουν τυλίξει μ' έναν πέπλο μυστηρίου καί τήν εξυμνούν ή τήν καταριούνται άνάλογα μέ τις προσωπικές άντιλήψεις τους. Γιατί δέν πρέπει ν' άπατάμεθα πάνω σ' αυτό τή ζήτημα. Κάθε άντρας βλέπει τή γυναίκα μέ τή δική του τρόπο, μέ τή δική του νοοτροπία καί μέ τήν άνάλογη μόρφωσί του. Καί εκείνο που ζητάει κοντά σ' αυτήν είνε άνάλογο μέ τόν τρόπο που τή βλέπει.

Άλλά πως βλέπουν λοιπόν οί άντρες τις γυναίκες; Άς άπορριψώμε μερικές άξιολογώμενες περιπτώσεις:

1) Σάν κατώτερο πλάσμα.—Οί αρχαίοι έβλεπαν τή γυναίκα σάν έξοχούσσια τού πολεμιστού. Οί Μουσουλμάνοι πάλι τή θεωρούν άνάξια νά μπη στόν παράδεισο τού Άλλάχ. Άλλά δέν είνε άνάγκη νά πάμε τόσο μακριά.

Πολλοί άνθρωποι, γύρω μας έχουν παρόμοιες άντιλήψεις. Κι' έπειδή φοβούνται μήπως άναγκασθούν νά τις αλλάξουν, διαλέγουν γυναίκες άνόητες, άμόρφωτες, κακές, μικροπρεπείς. Μέ τόν τρόπο αυτό έχουν διαρκώς τή συνείσθημα τής ύπεροχής τους.

2) Σάν υπηρέτρια μέ χρυσή καρδιά.—Πόσοι άντρες δέν όνειρεύονται μιά τέτοια γυναίκα! Όπως κι' οί πρώτοι, τήν θεωρούν σάν κατώτερο πλάσμα. Άλλά δέν τήν περιφρονούν. Γιατί αισθάνονται τήν άνάγκη της. Άπαιτούν, όμως, άπ' αυτήν τυφή ύπακοή, προθυμία, άνεξάντλητη άφοσίωση καί κάποιο φόβο άπέναντί τους.

3) Σάν μικρό πουλάκι μέσα σέ κλουβί μέ χρυσά κάγκελλα.—Οί άντρες αυτής τής κατηγορίας λατρεύουν τις γυναίκες. Άλλά τις βλέπουν μόνον σάν άντικείμενα στολισμού, σάν κομωτεχνήματα. Για τή λόγο αυτό, συγχωρούν πρόθυμα όλες τις άδυναμίες καί τά κακοήσια τους. Τις θέλουν, μάλιστα, έπιτόλαιες, ιδιότροπες, ναζιάρες. Άλλοι μόνον τους άν τομήσουν νά σοβαρευθούν! Οί άντρες που τις έλτρεύουν θά τις βρουν άμέσως άνυπόφορες κι' άνιαρές. Στά μάτια τους ή γυναίκα είνε πάντοτε ένα χαριτωμένο πουλάκι, που ό άντρας κλείνει μέσα σ' ένα κλουβί καί κάνει τά πάντα γιά νά ίκανοποιήση τά καπρίτσια του.

4) Σάν δέσποινα τών λογισμών.—Πολλοί άντρες έξακολουθούν νά έμπνεύονται από τή ίπποτική πρότυπα. Τοποθετούν μέ τή σκέψη τους τή γυναίκα πολύ ψηλά, τή θεοποιούν σχεδόν, άρνούνται νά ίδουν τις άδυναμίες της καί προσπαθούν νά γίνουν άξιοί της. Όλη τους ή σκέψη είνε συγκεντρωμένη σ' αυτήν. Κι' ό βαθύτερος πόθος τους είνε νά τήν κατακτήσουν μέ τις άρετές, τήν άφορίσει καί τις έντυπωσιακές πράξεις τους. (Όπως κι' οί παλαιοί ίππότες τού θρόλου, που μεγαλουργούσαν γιά νά κερδίσουν τήν έκτίμησι, τή θαυμασιά καί τήν άγάπη τής ωραίας τους).

5) Σάν μητέρα.—Μερικοί άντρες τρέφουν άπερίοριστο σεβασμό καί άγάπη στή μητέρα τους. Άπό τήν άντίληψη αυτή δέν μπορούν ν' άπαλλαγούν ποτέ. Καί γι' αυτό δέν άγαπούν παρά μόνο τή γυναίκα που μπορεί ν' άναπληρώση τή μητέρα τους κοντά τους. Έκείνο που τους έλκύει περισσότερο είνε ό παθηγορικός καί προστατευτικός ρόλος της. Στην πραγματικότητα, οί άντρες αυτοί παραμένουν παιδιά σ' όλη τους τή ζωή.

6) Σάν πλάσμα πού, πριν από όλα, έχει δικαίωμα στή σεβασμό μας.—Οί άντρες αυτής τής κατηγορίας έξοργίζονται όταν άκούνε κάτι εϊς βάρος μιάς γυναίκας. Γιατί θέλουν νά τήν βλέπουν σάν κάτι τή ιδανική. Για τή λόγο αυτό τήν φέρνουν μέ μεγάλη εύγένεια, λεπτότητα καί σεβασμό. Στην κατηγορία αυτή ανήκουν πολλοί διανοούμενοι, καλλιτέχνες κτλ. Τους άνθρώπους αυτούς ή φίλια τής γυναίκας τους έλκύει περισσότερο κι' από τόν έρωτα. Άλλά δίνουν τή σεβασμό τους σέ μιά γυναίκα λεπτή, εύγενική καί μέ άνώτερα αισθήματα. Τή γυναίκα που δέν συγκεντρώνει αυτά τά χαρίσματα είνε άνίκανοι νά τήν άνεχθούν κοντά τους. Κι' ίσως, μέσα στή σκέψη τους, δέν τήν θεωρούν καν ως γυναίκα.

7) Σάν έμπνευστρια.—Πολλοί άντρες βρίσκουν τή ζωή χωρίς αξία, άν δέν τους έμπνέη μιά γυναίκα. Στην κατηγορία αυτή δέν ανήκουν μόνον διανοούμενοι, συγγραφείς, καλλιτέχνες κτλ., άλλα καί άνθρωποι τού λαού. Καθένας τους, στόν κύκλο τής δραστηριότητός του, ένοιάζεται μέ τήν έμπνευσι (φανταστική τις πιο πολλές φορές) μιάς γυναί-

Πώς οί άντρες βλέπουν τις γυναίκες

τά τους καί υποδουλώνονται όλοένα σ' αυτήν.

Πολλοί μεγάλοι καλλιτέχνες, διανοούμενοι καί άνθρωποι μέ ίσχυρή προσωπικότητα υποδουλώθηκαν από «μοιραίες» γυναίκες, που είχαν καταστροφική επίδρασι στή ζωή καί τή σταδιοδρομία τους.

Τό άξιοσημείωτο είνε ότι οί λεγόμενες «μοιραίες» γυναίκες έλκύονται πάντοτε από άνθρώπους μέ ίσχυρή προσωπικότητα. Τό άξιοσημείωτο είνε ότι οί λεγόμενες «μοιραίες» γυναίκες έλκύονται πάντοτε από άνθρώπους μέ ίσχυρή προσωπικότητα, που ξεχωρίζουν από τόν κοινό τύπο. Αυτοί, από τήν άλλο μέρος, μόνον από «μοιραίες» γυναίκες μπορούν νά δαμωθούν. Έπανάστασιν καί γογγύζουν άδιάκοπα γιά τήν υποδουλώνσιν τους. Κι' όμως, σκύβουν όλοένα καί περισσότερο τή κεφάλι.

9) Σάν καλή σύντροφος.—Η ιδέα τής συντροφιάς έχει αρκετά διαδοθή στις ήμερες μας. Οί νέοι καί οί νέες μίλουν άδιάκοπα γι' αυτήν. Άλλά κατά βάθος, άγνοούν τί σημαίνει. Είνε, άλλωστε, περισσότερο φιλία παρά έρωτας. Δυό άνθρωποι διαφορετικού φύλου, που άποφασίζουν ν' άντιμετωπίσουν συντροφικά τή ζωή, μοιάζουν μέ δυό συνταίρους που, από άμοιβαία έκτίμησι κι' έμπιστοσύνη, θεωρούν περιττό νά κάνουν συμβόλαια. Τό κακό είνε ότι, έπειτα από ένα διάστημα, ό καθένας τους ξεχνάει τή ύποσχεθήκη, ενώ αντίθετα άποδίδει στόν άλλον ύποσχέσεις που δέν έδωσε. Στην προκειμένη περίπτωση, τή συμβόλαιο είνε ό άμοιβαίος έρωτας. Όταν αυτός ύπάρχει, όλα πάνε καλά. Όταν όμως, ό έρωτας δέν ύπάρχει, τότε ή συντροφία κατατάνει λέξεις χωρίς σημασία.

Όπως βλέπετε, ή γυναίκα παίρνει μιά διαφορετική μορφή γιά τόν κάθε άνδρα. Καί τή γεγονός αυτό έξηγεί γιατί οί άνθρωποι δέν υπορούν νά συμφωνήσουν μεταξί τους στή ζήτημα τού έρωτος. Έξηγεί ακόμη γιατί οί έρωτευμένοι άπογοστεύονται τόσο συχνά. Για τις άπογοστεύσεις τών αυτές δέν είνε τις πιο πολλές φορές υπέθυνος κανείς άλλος έκτός από τόν ίδιο τόν έαυτό τους. Για ν' αποϊδο τόν έαυτό τους, τούς άπογοστεύουν αυτές τις άπογοστεύσεις δέν ύπάρχει ίσως άλλος τρόπος από τή νά βλέπουμε τή γυναίκα όπως είνε!...

Όπως είνε κι' όχι όπως τήν θέλουμε εμείς! Άλλά, φυσικά, αυτό είνε κάπως δύσκολο, όπως καταλαβαίνετε.

Η γυναίκα γιά τόν άντρα

Σκεφθήκατε ποτέ, κυρία, πόσες καί πόσες ύπονοήσεις έχετε άπέναντί τού άντρα σας; Θά σας δώσω μερικά παραδείγματα: Ο άντρας σας σας συνιστά π.χ. τόν προϊστάμενό του. Μην τόν άρνείστε καί τις κακεντρέχεις, μέ τήν πρόβασιν νά τόν κάμετε νά είνε καλός μέ τόν άντρα σας. Ούτε πάλι νά εϊσθε αμύλητοι, θέλοντας νά φανήτε σοδοί καί κατεργημένοι. Κρατήστε ένα μέσον όσον καί φοβήτε μέ άξιοπρέπεια.

Βρίσκεστε στή έστιατόριο μέ τόν άντρα σας; Διαλέξτε ό,τι θέλετε καί άφήστε τόν άντρα σας νά δώση τήν παραγγελία σας άφείει καί άφήστε τόν άντρα σας νά πητε στόν άντρα σας, στήν κλασική, Κι' ό,τι άλλο θέλετε θά τήν πητε στόν άντρα σας. Με τους φίλους του θά έσθε εύποροί άπο τήν άποδοσία. Οταν παίζετε γαρνιά δέν, θά έπτάτε από τόν άντρα σας νά πληρώνη τά γράφια σας καί άν βοήθητε γιά μιά στιγμή σέ δύσκολη θέσι πάρετε τόν παράμερα καί ζητήστε του νά σας διευκολύνει γαρνιά νά γίνετε άντιληπτή από τούς περίε-

Μερικοί άνδρες, από τή στιγμή που θά πέσουν στή δίχτυα μιάς «μοιραίας» γυναίκας, χάνουν τήν προσωπικότητά τους καί υποδουλώνονται όλοένα σ' αυτήν...

Όπως είνε κι' όχι όπως τήν θέλουμε εμείς! Άλλά, φυσικά, αυτό είνε κάπως δύσκολο, όπως καταλαβαίνετε.

Α Π' έδω και μερικούς μήνες ένα καινούργιο αστέρι ήρθε να πλουτίσει το έμπυο υλικό του αγγλικού κινηματογράφου. Πρόκειται για την νεαρά και όμορφη 'Αφρικάνα στάρ Κερίμα, πρωταγωνίστρια του φιλμ «Αϊσά, το ρόδο της Πολυνησίας».

Όταν παρακολουθεί κανείς στην οθόνη την όμορφη αυτή μιγάδα αισθάνεται μια ανεξήγητη και ανέκδοτη ευχαρίστηση, γιατί ως κύρια και μοναδικά ίσως προσόντα ή καινούργια αυτή «βεντέττα» διαθέτει δυο μεγάλα, κατάμαυρα και πολύ έκφραστικά μάτια, ωραία χαρακτηριστικά και πλαστικότητα σώμα. Πιο πάντων το σώμα της είναι τόσο αρμονικό στις γραμμές του, ώστε όταν η Κερίμα έφτασε για πρώτη φορά στο Λονδίνο, πολλοί ειδικοί δεν δίστασαν ν' αποφανθούν ότι μπορούσε να διεκδικήσει με πολλές ελπίδες επιτυχίας τον τίτλο της «Μίς» για λογαριασμό της πατρίδας της.

Η Κερίμα και ο Τρέδορ Χάουερντ στο φιλμ «Αϊσά, το ρόδο της Πολυνησίας».

Μιά όμορφη μελοψή στέρ

Όταν γνωρίσει κανείς από κοντά την Κερίμα, νοιώθει άκονα πιο έντονη την παράδοξη και ακαταμάχητη γοητεία της. Αν και η έκφρασή της είναι μάλλον σοβαρή και σχεδόν θλιμμένη, ο πραγματικός χαρακτήρας της είναι έντελως διαφορετικός.

Η Κερίμα γεννήθηκε στο 'Αλγέρι της Βορείου 'Αφρικής στις 25 Νοεμβρίου του 1928 από γονείς μελαψούς που είχαν στις φλέβες τους και γαλλικό αίμα. Μεγάλωσε όπως όλα τα κορίτσια των Ιθαγενών, με τη διαφορά ότι έμαθε από μικρή τη γαλλική γλώσσα. Έμαθε επίσης ν' αγαπάει τη Γαλλία και ιδιαίτερα το Παρίσι όπου έχει ταξιδέψει πολλές φορές. Σπούδασε λοιπόν σε γαλλικό σχολείο στο 'Αλγέρι και σε ηλικία 10 ετών έφυγε απ' τη πατρίδα της για να εγκατασταθεί στη γαλλική πρωτεύουσα και να σπουδάσει Ιατρική.

Οι συμπατριώτες μου είναι φτωχοί άνθρωποι που μαστίζονται από αρώσθειες είχε δηλώσει τότε η Κερίμα. Γι' αυτό απεφάσισε να γίνει γιατρός για να μπορέσω έτσι να τους ανασκουφίσω λίγο.

Μέχρι το 1950 έμενε στο Παρίσι, αλλά αναγκάστηκε να διακόψει τις σπουδές της και να γυρίσει γρήγορα στη πατρίδα της από σοβαρούς οικογενειακούς λόγους. Την ίδια εποχή αναζητώντας ο διάσημος 'Αννλος σκηνοθέτης Ρόλφ Ρήντ μια όμορφη μιγάδα για πρωταγωνίστρια της ταινίας του «Αϊσά, το ρόδο της Πολυνησίας» που θα κινηματογραφούσε εξ ολοκλήρου στα έσθια υπαίθρια της Κεϊλάνης και της Ρέινο. Έφτασε και στο 'Αλγέρι. Είπε εκεί πολλές μελαψές κοπέλλες αλλά καμιά δεν έκανε για το δύσκολο ρόλο της 'Αϊσά. Απελπισμένος.

Μιά τελευταία φωτογραφία της Κερίμα με το σκυλάκι της στο Λονδίνο.

έτοιμαζόταν να φύγει όταν, μια μέρα που καθόταν στη βεράντα του ξενοδοχείου του, είδε μια όμορφη και με εξάισιο σώμα 'Αλγερινή να περνά από εμπρός του με ύψος αγέρωχο και βόδισμα λικνιστό.

Λίγες ώρες αργότερα, χάρις στις φροντίδες των βοηθών του, ο Ρήντ είχε βρή την αγνώστη μελαψή κοπέλλα.

—Μιλήστε της στη γλώσσα της, είπε ο Ρήντ σ' έναν απ' τους βοηθούς του.

Ποίν όμως αυτός προφάση ν' ανοίξει το στόμα του, η Κερίμα, με ύψος θυμωμένο, τους είπε σε θαυμάσια γαλλικά:

—Τί θέλετε από μένα, κύριοι; Κάνετε λάθος αν νομίζετε ότι μπορείτε να παίξετε μαζί μου! Πρέπει να ξέρετε ότι είμαι ικανή να σας χαστουκίσω όλους!

—Μιά τέτοια όμορφη και ατίθασση κοπέλλα ζητούσα! φώναξε θριαμβευτικά ο Ρήντ. Κι' αφού μιλάει γαλλικά, μπορούμε λοιπόν να συμφωνή-

σουμε!...

Ένα μήνα αργότερα άρχισε στην Κεϊλάνη το γύρισμα των πρώτων σκηνών της «Αϊσά» που συνεχίστηκε και τελείωσε σε τέσσερις μήνες στη Βόρνεο.

Στο διάστημα αυτό η Κερίμα είχε μάθει αρκετά καλά τα αγγλικά, αλλά στο ρόλο της 'Αϊσά δεν λείπει τίποτα γιατί, ως Ιθαγενής, υποτίθεται ότι δεν ξέρεε άλλη γλώσσα από τη μητρική της.

Η όμορφη Κερίμα είναι μια γοητευτική κοπέλλα με φλογερή ιδιοσυγκρασία. Σε πολλές ερωτικές σκηνές της 'Αϊσά, που ερμηνεύει με τον Τρέδορ Χάουερντ, τα φιλήματα που τού δίνει είναι τόσο φλογερά και κρατούν τόσο, που προκάλεσαν τις έντονες διαμαρτυρίες πολλών γυναικείων οργανώσεων της 'Αγγλίας και μερικών συλλόγων 'Αγγλων πουριτανών. Έγινε μάλιστα και σχετική δίκη με κατηγορούμενο τον σκηνοθέτη Κάρολ Ρήντ. Στο δικαστήριο προεβλήθησαν και μερικές σκηνές φιλίων. 'Απ' τη χρονομέτρηση δέ που έγινε απέδειχθη ότι μια σκηνή φλογερού φιλίου κρατούσε 45 δολέκλερα δευτερόλεπτα! 'Υστερα από αυτό η Κερίμα απέκτησε τον τίτλο της «πρωταθλήτριας του φλογερού φιλίου»!

Η Κερίμα, μόλις έφτασε για πρώτη φορά πέρυσι στο Λονδίνο, είπε στους δημοσιογράφους:

—'Ηρθα στο Λονδίνο για δυο λόγους. Πρώτα για να παρευρεθώ στην πρεμιέρα της πρώτης μου ταινίας και ύστερα για να βρω τον άνδρα που θα με κατακτήσει. 'Ο άνδρας αυτός δεν με νοιάζει αν θα είναι πλούσιος ή φτωχός. Πρέπει όμως να είναι τότε ήρεμος σαν άρνι και τότε άγριος σαν λιοντάρι. Ένας τέτοιος άνδρας θα μου άρεσε πολύ!

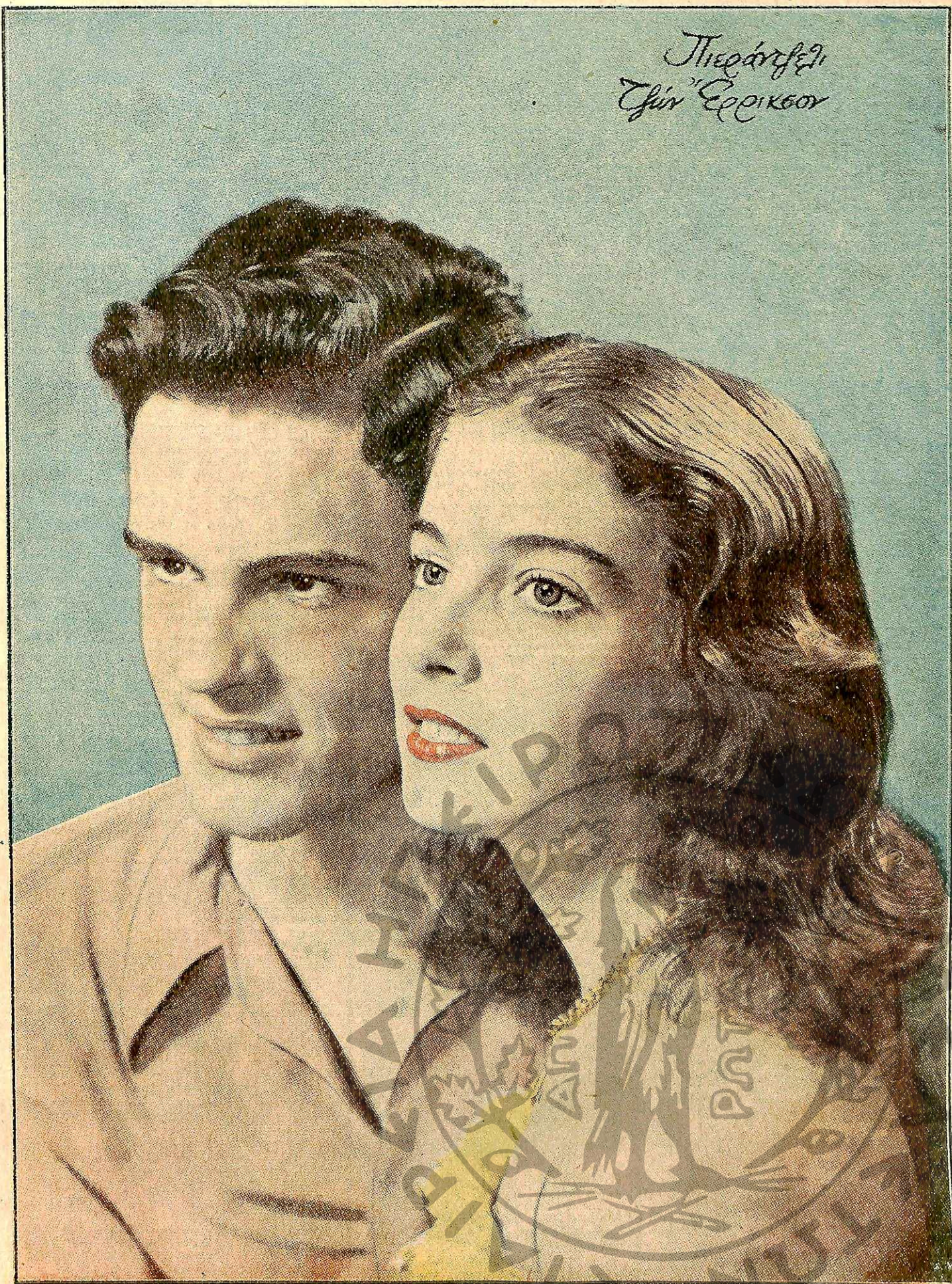
Στις ερωτήσεις των δημοσιογράφων, αν σκοπεύει να πάν στο 'Χόλλυγουντ, η Κερίμα τους είπε:

—Δεν σκοπεύω να πάω στο 'Χόλλυγουντ! Οι 'Αμερικανοί δεν με συγκινούν ως άνδρες. Νομίζω ότι δεν είναι ικανοί να κατακτήσουν, αλλά απλώς κατακτώνται από μια γυναίκα.

Σήμερα η όμορφη μιγάδα είναι εγκατεστημένη στο Λονδίνο και περιμένοντας ένα δεύτερο ρόλο στα αγγλικά στούντιο, τελειοποιείται στην αγγλική γλώσσα και παρακολουθεί συγχρόνως μαθήματα Ιατρικής σ' ένα Πανεπιστήμιο. Είναι κιόλας τριτοετής και πολύ καλή φοιτήτρια!

Έν τώ μεταξύ δεν μάθαμε τίποτα νεώτερο για τον άνδρα που θα την κατακτήσει και που τη μια στιγμή θα είναι «...ήμερος σαν άρνι και την άλλη άγριος σαν λιοντάρι...». Της εύχόμθα να τον βρή γρήγορα—αν ύπάρχει τέτοιος άνδρας...
Τ. ΣΜΙΘ

Πιεράντζελι
Τζίν' Ερρίκσον

Ποιράτα ΣΦΑΛΜΑΤΑ

Η «Κυρία με τας καμελίνας»

Η ιστορία αυτή έγινε εδώ και πολλά χρόνια, σε μια μεγάλη επαρχιακή πόλη της Ελλάδος. Ήταν τέλος του χειμώνα. Όλη η κρύση νεολαία της επαρχίας, είχε αναστατώσει από μια μεγάλη καλλιτεχνική είδηση. Εφαίνε ένας εξαιρετικός θίασος από την Αθήνα και βάσιπε στο χώρο θεάτρου της επαρχιακής πρωτεύουσας, το θέατρο που μόλις είχε τελειώσει. Καταλαβαίνει κανείς πόσο ενθουσιασμό συγκέντρωνε η «πρωτιά». Από νωρίς, το καινούργιο θέατρο γέμιζε ασφυκτικά. Οτι όμορφος κι' αρχοντικός είχε να επιδείξει η παλαιά επαρχία, συγκεντρώθηκε στην πλατεία, στα θωρία — ακόμα και στους εξώστες. Κι' όταν άνοιξε η αυλαία, το κοινό προσπλήθηκε ολόγυρα στο θέαμα και στους ηθοποιούς που το παίγανε...

Η πρωταγωνίστρια ιδίως, συγκέντρωνε τη γενική προσοχή. Ήταν μικρή — σχεδόν κοριτσάκι — ψηλή, λεπτή, με μεγάλα όνειροπόλα μάτια, με γλυκεία απαλή φωνή. Εμφανίζονταν η ρωμαντική ηρώδα του Δουμά με πειστικότητα κι' αληθοφάνεια. Στο τέλος της πρώτης πράξης, όλοι οι νέοι που πλημμυρίζανε το θέατρο, ήταν τρελλοί γι' αυτήν... Η σκηνή και το κοινό της, γέμιζαν λουλούδια. Δύο ασπρά περιστερία, δεμένα το ένα με τ' άλλο με ένα μεταξωτό γαρβό, φέροντο, πετάσανε προς τη σκηνή, για να μεταφέρουν το φτερωτό ένθυσμα στο κοινό της θεατρίνας που γεννημένη το κοινό με τη παιδική, με την ομορφιά της... Μα και οι άλλες πράξεις του έργου, τελείωναν με τον ίδιο ενθουσιασμό. Η αυλαία του τέλους έκλεισε μέσα σε μίαν αληθινή φρενιτιτιά... Και θ' άνοιξε το λιγότερο δέκα φορές!... Στη μέση των άλλων ηθοποιών του θίασου, η μικρή θεατρίνα — η λεπτή κι' αρχοντοφάνη «Κυρία με τας καμελίνας», υποκλινότανε συγκινημένη, θαυμάσια...

Όταν, όμως, μετά τα μεσάνυχτα, φορτωμένη λουλούδια, κουρασμένη και θαμπωμένη από το θρίαμβό της, η μικρή θεατρίνα, γλιστρώντας από τη μικρή πορτίτσα των παρασκήνιων στον έρημο δρόμο, μια σκιά ξεκόλλησε από τον τοίχο και στάθηκε μπροστά της. Η θεατρίνα σήκωσε το κεφάλι της και στις αμφοδελές λαμψές ενός υπέκτου γκαζίου, είδε ένα ψηλάγυρο παλαιοκαρί, να κυττάει με τα καταμένα φλογισμένα μάτια του. Στα χέρια του βαστούσε ένα μεγάλο μπουκέτο μενεζέδες. Η θεατρίνα τον κυττάει γλυκά, ερωτηματικά. «Εκείνος, με μια φωνή που τρέμει απ' τη συγκίνηση, της ψιθύρισε:

— Είσατε υπέροχη!... Η ταραχή του τη συγκίνησε πιο πολύ από όλα τα χειροκροτήματα της θριαμβευτικής εκείνης βραδιάς. — Σας ευχαριστώ πολύ... του απάντησε μ' ένα χαμόγελο. — Ο νύχτα έβαλε στα χέρια της το μπουκέτο που κρατούσε, κι' ύστερα γονάτισε μπροστά της... Πριν η θεατρίνα προ-

φτάσει να τον κράτησει, αγκάλιασε τα πόδια της και τα φίλησε τρυφερά. «Υστερα, απότομα, σηκώθηκε και χάθηκε τρέχοντας μέσα στο σκοτάδι...»

Το άλλο βράδυ, λοιπόν, η θεατρίνα, είδε τα ολόμορφα μάτια του να την κυττάουν, γεμάτα φλόγα, από την πρώτη σειρά των καθισμάτων την ώρα που παύαζε. Και το άλλο βράδυ το ίδιο, και το άλλο... Ο όμορφος αυτός νέος ήταν ο πιο διακριτικός της θιασώτης. Δεν ζητούσε τίποτα, δεν τολμούσε να ζητήσει τίποτα... Φαινόταν ικανοποιημένος μόνο που την έβλεπε, σαν θεατής της πρώτης σειράς.

Ο τόσο διακριτικός, ο τόσο άδελος θαυμαστής του, συγκίνησε βαθιά τη θεατρίνα. Κι' όταν μία νύχτα, μετά την παράσταση, τον είδε πάλι μπροστά της έξω από την πορτίτσα των παρασκήνιων, η ένα μεγάλο μπουκέτο τριαντάφυλλα στα χέρια, του προσπέρασε να του δώσει, πρώτη αυτή, και ποιο θάρρος:

— Σας ευχαριστώ πολύ... του είπε θερμά, παίρνοντας τα λουλούδια. Με συγκίνησε ο θαυμασμός σας, η ευγένειά σας, η λεπτότητά σας... «Εκείνος, συγκινημένος από τον τόνο της φωνής της, εφάνηκε την αγκάλιασε με πάθος. Τα χείλια τους έφθικαν, με φλόγα, με πάθος, εκεί, στο μισοσκοτάδι του έρημου δρόμου...

— Ο έρωτας της Φανής Γαλάνη, της πρωταγωνίστριας του θίασου παύαζε στο καινούργιο θέατρο της μεγάλης επαρχιακής πόλης, με τον «Αγγέλο Μπεράλη, το μοναχικό του πιο πλούσιου κτηματία της περιοχής, έγινε το θέμα της συζητήσεως όλου του κοινού.

Και, μία μέρα, στο ξενοδοχείο που καθόταν η θεατρίνα, παρουσιάστηκε ένας γοντρός, ολόσωμος γέρος. Ζήτησε τη Φανή Γαλάνη.

— Ποιος είσατε; τον ερώτησαν.

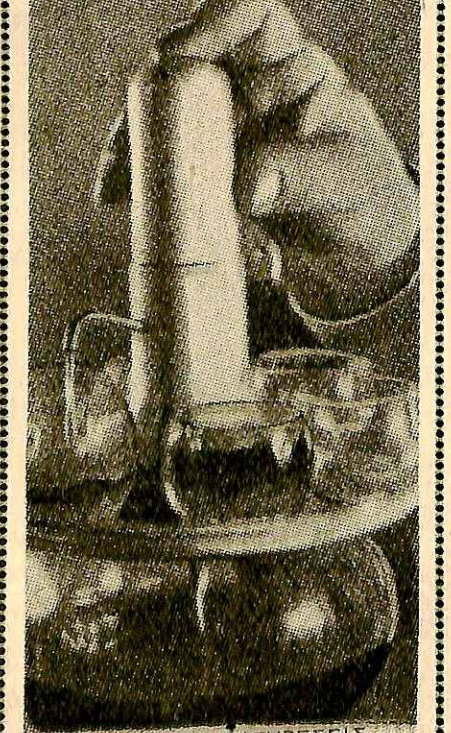
— Δώστε της την κάρτα μου σας παρακαλώ... τους είπε ξερά.

Σε λίγο, ένας υπάλληλος του ξενοδοχείου του είπε:

— Η δεσποινίς Γαλάνη σας περιμένει... Περάστε...

— Ανέβηκε τις σκάλες του ξενοδοχείου ο γέρος και χτύπησε την πόρτα του δωματίου αριθμού 20.

— Εμπρός... ακούστηκε λιγάκι νευρική.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Πρόκειται για μία μοντέρνα και πρακτική αντίληψη που θα διευκολύνει τις νοικοκυρές στο σεβόρισμα των λικέρ ή άλλων ποτών. Μία ελαστική πίεση της συσκευής αυτής, που εφοδιάζεται όπου θέλουμε, κάνει το ποτό να γυρνάει μέσα στο ποτήρι.

Η φωνή της θεατρίνας από μέσα. «Ο γέρος μπήκε. Μπροστά του, όρθι, στέκονταν η Φανή Γαλάνη. — Καθίστε, κύριε... του είπε ευγενικά. — Έκατσε ο γέρος κύριος. — Δεσποινίς... αρχίσε. — Ίσως το όνομά μου να σας εξηγή το σκοπό που έχει η σημερινή μου επίσκεψη... Χαμογέλασε με πρηπή μελαγχολία η θεατρίνα:

— Ναι, κύριε Μπεράλη...

— Ο γιος μου είναι τρελλός μαζί σας... Πέστε μου, που θα καταλήξει αυτό...

— Που νομίζετε, ότι θα καταλήξει...

— Δεν νομίζω τίποτα... Δεν μπορώ να προβλέψω... Ανησυχώ μόνο...

— Ανησυχείτε... μήπως ο μοναχογιός σας παντρεύει μία θεατρίνα...

— Δεν θέλω να με παρεξηγήσετε... προσπαθώ να δικαιολογήσω ο γέρος. — Έδω ο γιος, στην επαρχία, οι συνθήκες είναι σύμπτρες... Ένας νέος, με την κοινωνική θεοί του Αγγέλου, με την περιουσία του, πρέπει να παντρεύει ανάλογα...

— Σας παρακαλώ, μη συνεχίσετε... Έκοψε τον πατέρα του αγαπημένου της η Φανή. — Θα με πληγώσετε χωρίς λόγο...

— Χωρίς λόγο;

— Ναι. Μεταύριο, ο θίασος φεύγει... Ο κίνδυνος του γιού σας απομακρύνεται για πάντα...

— Ο γέρος κύριος προσπάθησε να της πιάσει το χέρι. — Εκείνη το τραβήκε νευρικά. — Σας ευχαριστώ... της είπε η ευγενή μορφή. — Αλλά, θα έλεγα να σας παρακαλέσω και κάτι άλλο: — Θάπρεπε να δείτετε στο γιο μου ότι... δεν τον αγαπάτε...

— Ότι δεν τον αγαπάτε...

— Ναι, ότι αυτό που σας έδωσα, ήταν κάτι εντελώς τεραστικό κι' επιπολαίο από το μέρος το δικό σας... Αυτό, καταλαβαίνετε, θα τον κάνει να σας ξεχάσει πιο εύκολα...

— Ένα δεύτερο τικρό χαμόγελο φάνηκε στα χείλια της θεατρίνας:

— Η «Κυρία με τας καμελίνας»... ψιθύρισε.

— Τι είπατε;

— Τιποτά. — Θα κάνω ό,τι μου ζητάτε...

— Ο γιος σας θα πεινρή πρώτα να μ' εκτιμήσει, για να τον βοηθήσει αυτό να πεινρή και να μ' αγαπάει...

— Ο γέρος κύριος, δακρυμένος, την πήρε στην αγκαλιά του και τη φίλησε στο μέτωπο:

— Είσαι ευγενικά κοπέλα... της ψιθύρισε, βαθιά συγκινημένος.

— «Υστερ' από τρεις μέρες, ο θίασος τελείωνε τις παραστάσεις του. Αποχαιτίστηρίσ' έργο, πάλι η «Κυρία με τας καμελίνας». Με τι κέρδι, με τι καθαρομίσθιο, είπατε εκείνο το βράδυ, η μικρή πρωταγωνίστρια, η Φανή Γαλάνη!... Στην πρώτη σειρά, τα φλογισμένα μάτια της Αγγέλου Μπεράλη, την κυττάσανε με συγκίνηση, με πάθος... Υστερ' από τη σκηνή της, με τον πατέρα του Αρμάνδου, η Μαργαρίτα έστασε σε ακρότητους λυγμούς... Όλο το θέατρο νεύριζε από τα χειροκροτήματα, από τα «μπράβο»...

Στην έκδοσή των παρασκήνιων, ο Αγγέλος την περίμενε πάλι με ένα μεγάλο μπουκέτο ασπράους κρίνους.

— Φανή... της ψιθύρισε, γεμάτος έρωτα. Τον κυττάει παινιστικά:

— Σ' ευχαριστώ για τα φάρια σου λουλούδια... του είπε. Δεν θα σε ξεχάσω ποτέ...

— Αύριο φεύγεις, Φανή...

— Ναι, φεύγω...

— Θάρρω μαζί σου!

Τον κυττάει αποφασιστικά:

— Όχι, Αγγέλε... Θα μείνεις εδώ... Τα ρομαντικά δεν παίζουν στη ζωή... Μόνο στο θέατρο...

— Δεν μ' αγαπάς;... τη ρώτησε με απόγνωση.

— Μία θεατρίνα δεν μπορεί ποτέ να υποβουλώσει έναν έρωτα, έναν άντρα...

— Άνθρωποι όλοι τους άντρες που με χείρρα κροτούν και στην τέχνη...

— Πήρε το χέρι του, τσάφισε μέσα στο παγωμένο δικό της, και του προσέθεσε με φωνή οχι και πολύ σταθερή:

— Γεια σου!

Κι' έφυγε τρέχοντας, για να κρύψει τα δάκρυα που της πλημμυρίζανε τα μάτια...

Τό άλλο πρωτό ο θίασος έφυγε. Και το βράδυ, ο Αγγέλος Μπεράλης, ο μοναχογιός του πιο πλούσιου κτηματία της περιοχής, βρέθηκε στο βράδυ μιας απόκοσμης χαράς, μισή ώρα έξω από την πόλη, με το κεφάλι του σπασμένο από μητέρα βραχία νεκρός!

Ο γέρος κτηματίας, θάλασσας να έσφαλισσε το μέλλον του παιδιού του, τρέχοντας την εντυγία του έρωτα, και το είχε κάνει μ' απανωστή τη ζωή...

ΒΕΡΓΕΡΟΣ

Η Μαρίν Ντρήτριχ
ΓΙΑ ΝΕΩΤΕΡΑ
ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

★ Έπτά μήνες, ύστερ' από το συνάδελφό μου φίλο του Λουί Ζουβέ, ο Πιέρ Ρενουά πέθανε την περασμένη εβδομάδα στο Παρίσι, σε ηλικία 67 χρόνων.

Είχε γεννηθεί στο Παρίσι το 1885, κι' ήταν ο μεγαλύτερος από τους τρεις γιους του διασημού ζωγράφου Αλφούστου Ρενουά, και αδελφός του σκηνοθέτου Ζαν Ρενουά.

Πρωτόταπε στο θέατρο το 1910 και γύρισε το πρώτο του φιλμ το 1913.

Εδώ και δύο μήνες είχε υποστηρίξει με σοβαρή ένγνεση που τον απομακρύνει από το θέατρο. Μόλις ένοιωσε τον εαυτό του κάπως καλύτερα ο Πιέρ Ρενουά, παρή τις συστάσεις των γιατρών του να συνεχίσει την ανάπαυση, θέλησε να ξαναγυρίσει στην σκηνή. Η παρακολούθηση του σκηνικού της ζωής.

Τραυματισμένος σοβαρά στο αίσθητό του χέρι από ένα θαύματα χειρουργείο κατά τον πρώτο μεγάλο πόλεμο, ο Πιέρ Ρενουά το χειρουργείο ούσε με μεγάλη δυσκολία κι' όμως λίγους μήνες έπειτα που κατόρθωναν να το αντιληφθούν. Όταν μάλιστα μίλουσε για τον τραυματισμό του, έλεγε πως είχε γλυτώσει το χέρι του χωρίς σε μία κακή διάγνωση του γιατρού. Πράγματι οι γιατροί, χωρίς να αντιληφθούν πως το τραύμα του είχε άνοιξει να σηματοποιήσει γάγγραινα τον περιεπλήκταν και τον έκαναν καλά. Αν όμως αντιλαμβανόταν την γάγγραινα, τότε οπωσδήποτε θα το έκδοαν το χέρι.

★ Η Μαρίν Ντρήτριχ, η οποία έλεγε ποιν από μερικά χρόνια πως ποτέ δεν θα άφινε την κόρη της να παίξει στον κινηματογράφο, προσπαθεί τώρα να της ανοίξει τον δρόμο προς τα στούντιο. Φαίνεται διατεθειμένη να το επιτύχει αυτό με κάθε τρόπο, έστω και εις βάρος της δικής της καριέρας.

★ Ο Γάλλος σκηνοθέτης Γκυ Λεφάρ, που γύρισε στη Ρώμη μερικές σκηνές του έργου του «Μία Ιστορία αγάπης», απέκαλυψε πως δύο πράγματα του έκαναν εντύπωση στην ιταλική πρωτεύουσα: Η αυστηρή απαγόρευση του καπνίσματος στα στούντιο της Τσιντισαίτα και η δυσκολία με την οποία παίζουν κανείς την άδεια να «γυρίσει» σκηνές στους δρόμους της Αλβανίας Πόλεως.

★ Ο δημοσίος υπάλληλος που επισκέφθηκε κατ' επανάληψη για να μάθει ποιά ήταν η τύχη της αιτήσεώς του, λέει ο Γκυ Λεφάρ, μού είπε μια μέρα: «Αν γυρίσατε κανένα φιλμ να Βατικανό θα παίνατε εύκολα την άδεια απ' αυτό και τότε η ιταλική αστυνομία θα έκλεινε τα μάτια».

★ Μετά από τους παραγωγούς του Χόλλυγουντ, και ο Άρθουρ Ράικ αποφάσισε να γυρίσει μερικά φιλμ στην Ιταλία. Το πρώτο θα είναι το «Βενετσιάνικο πολίτη» στο οποίο θα πρωταγωνιστούν ο Ρίτσαρντ Τόντ και μια ιταλίδα στάρ.

★ Στο Παρίσι προσβάλλεται ένα νέο φιλμ του Μάξ «Θουλή». «Η δόνη», το τσίπτικο σενάριο του οποίου είναι εμπνευσμένο από τρεις νουβέλλες του Γκυ ντε Μωπασσάν. Στο φιλμ αυτό πρωταγωνιστούν δώδεκα από τα πιο λαμπρά αστεία του γαλλικού κινηματογράφου: ο Ντανιέλ Ζελέν, ο Πιέρ Μπρασσέ, η Ντανιέλ Νταροί, η Μαντελίν Ρενώ, η Ζι-νέτ Λεκλέρ, η Σιμόν Σιμόν, ο Ζαν Γκαμπιέν, ο Ζαν Γκαλλάν, ο Κλόντ Ντωσέν, η Γκαμπιέλ Μοαλαί, η Πολέτ Ντυμπό και ο Ζαν Σεοβαί.

★ Ο Ζαν-Πιέρ Όμυρ που επρόκειτο να επιστρέψει τις ημέρες αυτές στη Γαλλία θα παραμείνει στο Χόλλυγουντ για να γυρίσει ένα φιλμ με την Λέσλυ Κάρσον. Θα φιλοξενηθεί κατά το διάστημα αυτό από τον Λουί Ζουβέ, ο οποίος προσπαθεί να κάθε τρόπο να τον διασκεδάσει και να τον κάνει να ξεχάσει την Μαρίν Μοντέλ. Το ίδιο προσπαθούν να επιτύχουν και διάφοροι ανύπαντροι στάρ του Χόλλυγουντ. Μέχρι σήμερα όμως καμιά δεν το κατόρθωσε.

★ Ο Μάικλ Ρένου θά είνε ο πρωταγωνιστής του φιλμ «Τα χέρια της Αφροδίτης», η υποθέσει του οποίου εκτυλίσσεται στην Ελλάδα κατά την γεωμετρική κατοχή.

★ Η Μπέττυ Νταϊβίς και ο Γκάρο Μερρίλ, που λατρεύουν και οι δύο τα παιδιά, υιοθέτησαν ένα μωρό 15 ημερών.

★ Ο Τζων Γουάιντ, που συμπεριλήφθηκε και πάλιν με την γυναίκα του Έσπεραντσα, πρόκειται να φύγει μαζί της για ένα δεύτερο ταξίδι του μέλιτος στη Χολοχούλ. Κατά την παραμονή τους εκεί, ο Τζων θά γυρίσει τα εξωτερικά του νέου του φιλμ «Τζιμ Μάκ Λήν». Ξέρει όπως βλέπετε να συνδυάζει το ταξινό με το ωφέλιμο.

★ Ο Τζον Κέλλυ διάλεξε επί τέλους ποιά θα είνε η πρωταγωνίστρια του στο νέο μουσικό φιλμ «Μπριγκαντούς», που ο Βίνσεντ Μινέλλι θά γυρίσει το καλοκαίρι στη Σκωτία. Βρήκε πως η πιο κατάλληλη είνε η Μπέττυ Μπλάιρ, που συμβαίνει να είνε και... γυναίκα του!

★ Το Χόλλυγουντ έχει απονοητεύσει άφωνατα την Τζέιν Σίμσονς. Από την εποχή που ήταν αρραβωνιασμένη με τον Στιούαρτ Γκρόβιντς ο προσπαθεί να γυρίσει ένα φιλμ μαζί του, χωρίς όμως να το κατορθώσει. Είχε την ελπίδα ότι θα πραγματοποιούσε επί τέλους το όνειρό της με το φιλμ «Ο αιχμάλωτος της Ζέντας», αλλά η Μέτρο την απογοήτευσε και πάλιν με την ανακοίνωσή της ότι στο φιλμ αυτό πρωταγωνιστεί ο Στιούαρτ θά είνε η Τζέιν Γκρόβιντς.

★ Υστερα από πολλές δοκιμές ο παραγωγός Στάνλεϊ Κράμερ κατόρθωσε να καταικήσει τους δισταγμούς της Μαίριον Πίκφορντ και να την πείσει να παίξει στο «Βιολοπαλιό». «Η Μαίριον, δήλωσε ο Στάνλεϊ, θά είνε στο φιλμ αυτό καταπληκτική και όσοι δεν την είδαν στον κινηματογράφο, θά δικαιώσουν την όλη της.

★ Ετσι η Μαίριον Πίκφορντ, που δεν έκανε ποτέ την ηλικία της, άνοιξε στα 59 χρόνια της μια νέα καριέρα.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μάλιστα, ο ίδιος!

Ζητώ συγγνώμη που θ' απαχολήσω και πάλι τον πολύτιμο χρόνο σας με ζήτημα τηλεφωνικό. Αλλά δεν φταίω εγώ. Το τηλέφωνο είνε σήμερα ένα πράγμα που μάς τρώει το λιγότερο μία ώρα την ημέρα. Ωστε, αν σας φάω κι' εγώ δέκα λεπτά ακόμα, δεν χάλασε ο κόσμος.

Για τα λάθη πρόκειται αυτή τη φορά! Λάθη στους αριθμούς. Όσοι έχουν τηλέφωνο δίπλα τους, μπορούν να βεβαιώσουν ότι, στα δέκα κουδούνισματά, τα πέντε — το λιγότερο — προαρίζονται για άλλον:

— Τόν κ. Περικλή Στραβοχέρη, παρακαλώ.

— Λάθος, κύριε! απαντάτε και το κλείνετε.

— Έτσι κάνει ο καθένας, έτσι έκανα κι' εγώ ως τώρα. Αλλά ένα πρωτό, αποφάσισα ν' αλλάξω τακτική, έτσι για γούστο. Η νόστιμη αυτή ιδέα, άστραψε στο μυαλό μου μέσα σε ένα δευτερόλεπτο, έτσι όπως έρχονται όλες οι πρωτότυπες ιδέες.

— Ναι, είπα. Έτσι κι' έτσι δουλεύει δεν έχω σήμερα. Θα τους κάνω το χατήρι να λένε πως είμαι εκείνος που ζητούν, να ιδούμε τι θα γίνει. Σήμερα θά σπάσουμε πλάκα!

Και να το πρώτο λάθος: — Ο κ. Νομάρχης είνε αυτός.

Λαμβάνω βαρεία φωνή, όπως έμπρεπε σ' ένα νομάρχη και απαντώ:

— Ο ίδιος!

— Τά εσέη μου, κύριε Νομάρχη! Έδώ δήμαρχος Όραιο-πόλεως (ένα προάστιο της Αθήνας). Θά ήθελα να σας ρωτήσω τι αποφασίσατε για την κεντρική μας πλατεία. Έγκρίνατε την πίστωση για τη διαρρύθμισή της;

Γιατί να χαλάσω το χατήρι του δήμου;

— Μάλιστα!...

— Σας ευχαριστούμε θερμά, κύριε Νομάρχη. Πότε θα μας στείλετε τη διαταγή; Γιατί έπει γόμεθα να βάλουμε μπρός.

— Η διαταγή θά καθυστερήσει λίγες μέρες. Αλλά εσείς να βιάστε μπρος αμέσως.

— Μάλιστα!...

— Σας ευχαριστούμε θερμά, κύριε Νομάρχη. Πότε θα μας στείλετε τη διαταγή; Γιατί έπει γόμεθα να βάλουμε μπρός.

— Η διαταγή θά καθυστερήσει λίγες μέρες. Αλλά εσείς να βιάστε μπρος αμέσως.

— Μάλιστα!...

— Σας ευχαριστούμε θερμά, κύριε Νομάρχη. Πότε θα μας στείλετε τη διαταγή; Γιατί έπει γόμεθα να βάλουμε μπρός.

— Η διαταγή θά καθυστερήσει λίγες μέρες. Αλλά εσείς να βιάστε μπρος αμέσως.

— Μάλιστα!...

— Σας ευχαριστούμε θερμά, κύριε Νομάρχη. Πότε θα μας στείλετε τη διαταγή; Γιατί έπει γόμεθα να βάλουμε μπρός.

— Η διαταγή θά καθυστερήσει λίγες μέρες. Αλλά εσείς να βιάστε μπρος αμέσως.

— Μάλιστα!...

— Σας ευχαριστούμε θερμά, κύριε Νομάρχη. Πότε θα μας στείλετε τη διαταγή; Γιατί έπει γόμεθα να βάλουμε μπρός.

— Η διαταγή θά καθυστερήσει λίγες μέρες. Αλλά εσείς να βιάστε μπρος αμέσως.

— Μάλιστα!...

— Σας ευχαριστούμε θερμά, κύριε Νομάρχη. Πότε θα μας στείλετε τη διαταγή; Γιατί έπει γόμεθα να βάλουμε μπρός.

— Η διαταγή θά καθυστερήσει λίγες μέρες. Αλλά εσείς να βιάστε μπρος αμέσως.

— Μάλιστα!...

— Σας ευχαριστούμε θερμά, κύριε Νομάρχη. Πότε θα μας στείλετε τη διαταγή; Γιατί έπει γόμεθα να βάλουμε μπρός.

— Η διαταγή θά καθυστερήσει λίγες μέρες. Αλλά εσείς να βιάστε μπρος αμέσως.

— Μάλιστα!...

— Σας ευχαριστούμε θερμά, κύριε Νομάρχη. Πότε θα μας στείλετε τη διαταγή; Γιατί έπει γόμεθα να βάλουμε μπρός.

— Η διαταγή θά καθυστερήσει λίγες μέρες. Αλλά εσείς να βιάστε μπρος αμέσως.

— Μάλιστα!...

— Σας ευχαριστούμε θερμά, κύριε Νομάρχη. Πότε θα μας στείλετε τη διαταγή; Γιατί έπει γόμεθα να βάλουμε μπρός.

— Σας ευχαριστώ, κύριε νομάρχη. Είσατε ο ευεργέτης της Όραιοπόλεως. Σκέπτομαι να δώσω κάποια επίσημη στην έναρξη των έργων, με μία ειδική τελετή.

— Λαμπρά ιδέα, κύριε δήμαρχε.

— Θα μάς κάνετε την τιμή να παραστήτε αυτοπροσώπως, κύριε Νομάρχη:

— Πολύ ευχαριστώ.

— Πότε θα βέλτε να ορίσουμε;

— Σήμερα το απόγευμα στις έξη.

— Μήπως θά ήταν καλύτερα ν' αναβάλλουμε για αύριο;

— Όχι. Το γοργόν και χάριν έχει, κύριε δήμαρχε. Κανονιστεί τα της τελετής. Τη βέλα νάνε επιδητική. Στις έξη ακριβώς θά είμ' εκεί.

— Μάλιστα, κύριε Νομάρχη! Και κλείνει το τηλέφωνο. Δεν περνούν πέντε λεπτά της ώρας, και ακολουθεί δεύτερο κουδούνισμα. Αυτός που τηλεφωνεί, είνε σίγουρος πως έπιασε το πρόσωπο που ζητά:

— Θανάση, καλημέρα! 'Απόστολος.

— Γεία σου, 'Απόστολε!...

— Άκου να σου πώ, Θανάση. Μού ήρθε πάλι ο Μακρομαντήλης. Τον έχω στο δίπλα γραφείο και πεπιμένει. Θέλει έκαστο λίρες, για ένα μήνα.

— Να του δώσεις!

— Μα δεν φέρνει την εγγύησή που του ζήτησα. Τις θέλει με μία υπογραφή μονάχα.

— Δεν πειράζει. Να τον διευκολύνουμε τον άνθρωπο, ξέρεις ότι πνίγεται.

— Μα τί έχει η φωνή σου; Σαν βραχνή μου φαίνεται.

— Άρπαξα ένα κρυολόγημα γενναίο. 'Απόστολε!

— Από χτες το βράδυ;

— Ναι. Σήμερα έφημερώθηκα άσχημα. Λένε να πάω σπίτι να πεσω.

— Θάρρω τ' απόγεμα να σε δω.

— Νάρθης.

— Άλλα για τις λίρες... Μπαίνεις εσύ εγγυητής;

— Ναι, βρε αδερφέ.

— Άν δεν μου τις φέρη, θα τις ζητήσω από σένα, να το ξέρης. Εγώ σ' αυτόν τις δίνω, αλλά σένα χρεώνω!

— Έν τάξει!

— Όχι για τίποτ' άλλο, αλλά προχτές μου είπες πως δεν τούγεις εμπιστοσύνη.

— Ναι, αλλά μεσολάβησε κάτι και σκέφτηκα αλλιώς. Δώστες και χρεώσε με. Και στείλτον μετ' από μένα.

— Για σου!

— Για σου!

— Έτσι έγινε αίτια να λάβη ένας δυστυχής άνθρωπος εκατό λίρες κι ευχαριστήθηκε πολύ. Κι' από εκεί και πέρα, ως πέρα να τοσβιδούνται!

Το τρίτο τηλεφώνημα ήταν για μένα — γίνονται και τέτοιες επιτυχίες. Στο τέταρτο σήκωμα του ακουστικού, μία λεπτή γυναικεία φωνή:

— Μου δίνετε, σας παρακαλώ, τον κύριο Λεάνδρο;

— Ο ίδιος!

— Καλημέρα, κύριε Λεάνδρε! Εδώ 'Αγγέλικα... 'Η φιλενάδα της Καίτης.

— Ω! Καλημέρα δεσποινίς 'Αγγέλικα. Σας κατάλαβα από την αγγλική φωνή σας.

— Είστε καλά; Σας τηλεφώνω εκ μέρους της Καίτης. Είπε άρρωστη ή καμμένη και μου είπε να σας πάρω τηλεφώνω και να σας πω πως δεν θα μπορέσει ναρθή απόψε στο ραντεβού σας.

— Δεν πειράζει, 'Αγγέλικα.

— Μπα! Ότε δεν σας πειράζει; Είπε η 'Αγγέλικα, μ' έναν τόνο σαρκασμού. Τόσο πολύ την αγαπάτε, λοιπόν;

— Άκουσέ με, 'Αγγέλικα. Σου μιλώ στον έنيό, γιατί αυτά που έχω να σου πω, δεν λέγονται στον πληθυντικό. 'Η Καίτη, είνε, βέβαια, φιλενάδα σου και την αγαπάς. 'Αλλά είνε λίγος κείνος τώρα που δεν αισθάνομαι για κείνην εκείνο που ένιωθα πρώτα. Είνε κάποιο άλλο πρόσωπο στη μέση, που μούχει πάρει το νου.

— Ποιό είνε;

— Μα... δεν καταλαβαίνεις τώρα; Μήπως ακούει κανείς, κοντά σου;

— Όχι, όχι! Μιλήστε ελεύθερα!

— Έσ' είσαι, 'Αγγέλικα. Πάλλες φορές θέλησα να σου το πω, αλλά μούλειψε το θάρος. Τώρα όμως με το τηλεφώνω, είνε αλλιώς. Κι' έπειτα, θάπρεπε να το είγες μαντέψει.

— Μα δεν μου δώσατε ποτέ ύπνοια...

— Προσπαθούσα να κρύψω το αισθημό μου. Να το πνίξω... 'Αλλά μου ήταν αδύνατον, 'Αγγέλικα. Και τώρα σου το φανερώνω. Σ' αγαπώ!

— Μα δεν είνε σωστό. 'Η Καίτη είνε φίλη μου.

— Τί σημασία έχει; Άσ'ου ή μοίρα σ' έρριξε στο δρόμο της ζωής μου; Άκουσέ με. Θέλω να σε ιδώ...

— Τ' απόγεμα, αντί για την Καίτη, νάρθης εσύ.

— Μα δεν είνε σωστό...

— 'Αγγέλικα, μην καταστρέφης τ' όνειρό μου.

— Πες μου ειλικρινά! Έσ' δεν αισθάνομαι τίποτα για μένα;

— Όσο γι' αυτό... Μή με ρωτάτε! Είνε μυστικό μου! Είπε με μία φωνή που έτρεμε.

— Λοιπόν, θάρθης.

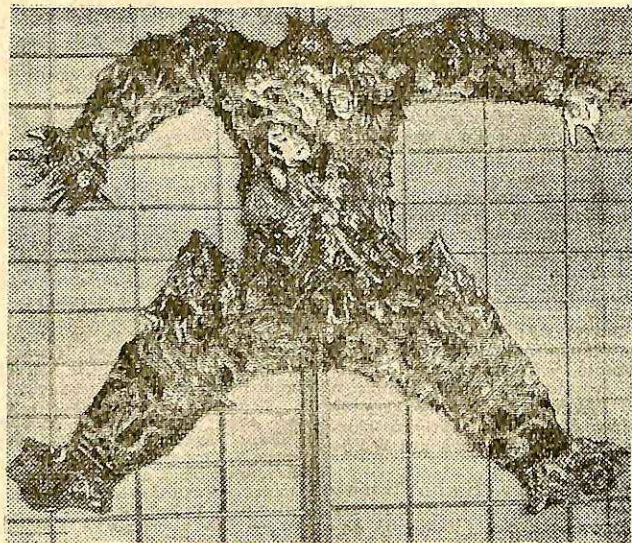
— Φοβάμαι πως θα μάς δούνε! Κι' έπειτα, ποιά ή θέσις μας;

— Άς μάς δούνε! Λέν θα το κρατήσουμε κρυφό. Γιατί έχω κάποιο σοβαρότερο σκοτό για σένα. 'Εγώ έκτιψα το χαρακτήρα σου! Λοιπόν, θάρθης;

— Ισως... Τί ώρα είνε το ραντεβού σας;

— Στις έξι... Ξέρεις πού;

— Ξέρω, 'Ωρβούρι!

ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΔΕΡΜΑ

Ο περίφημος Γαλιανέος καλλιτέχνης του τατουάζ δόκτωρ Φουκούσι, είχε ένα θαυμαστή, που του άφησε με τη διαθήκη του το στιγματισμένο δέρμα του. Έτσι, ο δόκτωρ Φουκούσι στολίζει μ' αυτό σήμερα το γραβείο του και δείχνει στους πελάτες του τους καλλιτεχνικούς στιγματισμούς που είνε φτιά-δει άλλοτε πάνω σ' αυτό το δέμα.

Κι' αφού έκλεισε εκείνη το τηλέφωνο, έκλεισα κι' εγώ το δικό μου, με την παρατήρησι: — Μπράβο φιλενάδες!

Πέμπτο, όχι για μένα, φυσικά. Μία βαρεία, χοντρή φωνή, σίγουρη κι' αυτή για τον αριθμό που πήρε: — Δώσε μου τον κύριο Θωμά.

— Ο ίδιος!

— Έδώ Σέσουλας.

— Ορίστε, κύριε Σέσουλα! Θέλω είκοσι τσουβάλια ζαχαρι. Να μου τα στείλεις ως το μεσημέρι.

— Δεν θα σου τα στείλω, Σέσουλα!

— Γιατί;

— Δεν υπάρχει!

— Πώς δεν υπάρχει;

— Μα τώρα, δεν καταλαβαίνεις; 'Η ζάχαρι θα πάη ά-πάνω!

— Κατάλαβα! Κι' έχω μείνει μόνο με δυο τσουβάλια! Πουλάω αδέρτα!

— Τί λές, μωρέ; Μα δεν πήρες είδησι;

— Όχι! Να τα κρύψω, λοιπόν;

— Και κάθεται; 'Ο Σέσουλας βιάστηκε να κλείση το τηλέφωνο και, το δίχως άλλο, να προφτάση να κρυφεί τη ζάχαρι. 'Ωραίο είνε να παρασταίνης τον χοντρήμπορα!

Τηλεφώνημα νούμερο έξη, για μένα. Άλλα το νούμερο έφτά:

— Πυροσβεστική;

— Φωτιά!

— Που;

— Βασαφέρνους 112!

— Βαστάτε κι' εργάμαστε!

— Τρενάτε, γιατί φυσάει και βοριάς!

— Κράτησε ή καρδιά μου, και σ' αυτό, 'Αργότερα μ' ενόχλησαν κάτι τυφείς, συνειδήσεις, σαν κάτι έβουσα άμείως με τη ζάχαρι, ότι δεν ήμουν εγώ που έκανα το λάθος.

— Ντρίν!...

— Έμπρός.

— Τον κ. Χριστόπουλο, παρακαλώ.

— Ο ίδιος!

— Κύριε Χριστόπουλε, εδώ Φανούρης...

— Ποιός Φανούρης;

— Ο ράφτης!

— 'Α! Μάλιστα. Τί συμβαίνει;

— Σήμερα ο μήνας έχει 25 Χριστόπουλε.

— Αί, λοιπόν;

— Μου έχετε υποσχεθί, ότι

αμάξια είνε γεμάτα. Τί θα κάνουμε τώρα; Θα σε περιμένουμε, ή θα φύγουμε;

— Θα φύγετε άμείως.

— Του λόγου σου δεν θάρθης μαζί;

— Όχι από τώρα, γιατί έχω να κανονίσω κάτι δουλειές. 'Εμένα θα με περιμένετε στα Μέγαρα.

— Μα τί δουλειά έχουμε στα Μέγαρα; Για τη Χαλκίδα δεν θα πάμε;

— Όχι. 'Αλλάζουμε δρομολόγιο, γιατί θα διαβήσω άλλοι το πράμα. Θα πάμε για Πάτρα.

— Θα με περιμένετε, λοιπόν, στα Μέγαρα, στο τελευταίο καφενείο. 'Αράτε εκεί και καθήστε. 'Εγώ μπορεί ν' άργήσω. Μπορεί νάρθω και νύχτα.

— Έν τάξει, κύριε Θόδωρε.

— Και πού είσαι, Μιχάλη;

— Σε κανέναν κουδέντα, για την αλλαγή. 'Η δουλειά είνε μυστική. Θα πληρωθίτε καλά!

— Μάλιστα, κύριε Θόδωρε!

Αυτό ήταν το τελευταίο τηλέφωνμα, ώρα μία και είκοσι μεσημέρι.

Απολαμβάνω έναν ευχάριστο μεσημεριτικό ύπνο και σηκώνομαι φρέσκος-φρέσκος με μία καινούργια επιθυμία: Να ιδώ τα αποτελέσματα των τηλεφωνικών μου συνδιαλέξεων, όσα μπορούσα τουλάχιστον. 'Αλλοιώς, τ' γλέντι μου βάνει το μισό.

Και, πρώτα-πρώτα, παίρνω το λεωφορείο και πετάγομαι στην 'Ωραιόπολη. Φτάνω ώρα έξη παρά πέντε. 'Η πλατεία πηχτρα από κόσμο. Μία πρόχειρη εξέδρα, στημένη στη μέση και στολισμένη με πρασινάδα. Παράτα-ται τα σχολεία. Σε διακεκριμένη θέση το δημοτικό συμβούλιο.

— Όλα εν τάξει.

— Τί γίνεται εδώ; ρωτώ ένα δημότη.

— Περιμένουμε τον κύριο Νομάρχη! με πληροφόρει.

— Καλά κανέτε! Λέν και ά-πέρχομαι ίκανοποιημένος.

Τον άνθρωπο που έδωσε τις λίρες και την 'Αγγέλικα, δεν μπορώ να τους αναμαύσω. Οι τοποθεσίες όπου έλαβαν χώραν τα δυο σχετικά γεγονότα, μου είνε άγνωστες. Μαντέψω τις σκηνές και τις γλεντάω με τη φαντασία μου. Το ίδιο και με την υπόθεσι του ράφτη. Άς πάω στον τόπο της πυρκαϊάς: Τισα-σφέρνους 112. Ένα διώροφο κτίριο, στάχτη και μπουρμπερί. Μόνο οι τοίχοι όρθιοι και μαυ-ροί. Άρπαγμένα και τα διπλανά. Οι περιεργοι σχολιάζουν.

— Γερή πυρκαϊά! λέω.

— Μάλιστα, κύριε! Δυό ά-ρες καϊγότανε!

— Καλά και ή Πυροσβεστική;

— Ήρθε με το πάσσο της!

Στις δέκα και τέταρτο της τηλεφώνησαν, στις δώδεκα παρά δέκα ήρθε! 'Ωραία υπηρεσία να σου πετύχη!

Οι τυφείς της συνειδήσεως μου λανθάνονται. Τις σβύνω στα Μέγαρα. Στο τελευταίο καφε-νείο, τρία φορτηγά άρμαμένα, κάργα από ζυλεία. Είνε έννημι-ση ή ώρα, νύχτα. Μέσα στο κα-φενείο οι τρεις όδηγοι και οι βοηθοί τους, παίζουν τάβλι. Πε-ριμένουν τον κύριο Θόδωρο κι' αυτός ποιος ξέρει πού θα ψά-χνη να τους βρη.

Μένει ο κ. Σέσουλας. Τ' ά-ποτελέσματα τα διαβάζω το πρωί στις έφημερίδες: «Όλας άπορρίπτεις εξηφανίσθη από τις χτές ή ζάχαρις. 'Ο κ. ύπουρ-γός του 'Εφοδισμού έδήλωσεν, ότι θα λάβη άυστηρά μέτρα έ-ναντίον εκείνων που την άπέ-κρυψαν δια να επιτύχουν αύξη-σιν της τιμής».

Και, πραγματικά. Τρείς μέρες άργότερα, ή ζάχαρι εξαφανήθη στα μαγαζιά, δυό χιλιάδες άκρι-βώτεση!

Είδατε πόσα ευχάριστα γεγο-νότα μπορούν να συμβούν, αν δεν διαψεύσετε τα τηλεφωνικά λάθη:

— 'Ο κ. Παπαδόπουλος;

— Μάλιστα, ο ίδιος!

— Έτσι να κανέτε. Και θα δια-σκεδάζουμε όλοι!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Γυναίκες στο στρατό

ΤΟΝ Κ. Μ. ΓΑΛΛΙΑ

— Λοιπόν, λέγε. Θα με παν-τρεύθης ή να τα κάνω λίμπα;...

— Χαριτωμένο καμουφλάζ, δεν είναι όμως σύμφωνο με τους κανονισμούς!..

— Κάποια από σας δεν είναι καλά ζυγισμένη!..

— Γιατί έχκατέλειψες τον άγωνα;

— Έκοπασε ή καλτσόδετα μου!..

— Έξαιρητικά ένδιαφέρον αυτό το σώμα των άλεξιπτω-τιστριών!..

— Άλλη φορά δεν θα δοθί σε καμμία σας άδεια δια-κυτρεύσεως!..

«Μικροπράγματα...»

(Η σκηνή σ' ένα κοινό σπιτάκι με μιά ευνούριστη ατύχιστριά, που φανερώ- νει γυναίκεία τρυφερότητα, στοργή, ευγένεια ψυχής, λί- γα λουλούδια στα βάζα, έ- πιπλα κομψά καθίσματα, που δείχνουν λεπτό, χαριτω- μένο γυναικείο γούστο.

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζοντας μιά κουβέντα): Μια είμα- στε ένα χρόνο παντοειμένιο... «Ουμολώδ' ότι δεν μου έχετε κάνει κάτι σοβαρό... Κι' όμως με στενοχωρείς, με δυσανεστείς, με πικραίνεις! (Με κάποια συστολή). Ξέ- ρεις, λυπάμαι που θα σε κά- νω να λυπηθείς...

ΕΚΕΙΝΗ (με τρυφερότη- τα που κούβει κάποια πι- κρία στο βάθος). «Ε, δεν εί- νε δα και τόσο σπουδαίο... Δεν πειράζει...»

(Σιγή). ΕΚΕΙΝΗ (με προσποιητή αδιαφορία): Πάντα... την άπιστία... την έκανες!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαμηλώνον- τας το βλέμμα): Ναι... Δεν το κρύβω... Είνε αλήθεια... Την έκανα... Κι' όμως—να σου πώ κάτι—πιστεύω πως δεν είμαι εγώ ο ένο- χος!...

ΕΚΕΙΝΗ: Περίεργη λογι- κή.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μη σου φαί- νεται παράξενο... Νοιώθω την ψυχή μου ξελαφωμέ- νη... Δεν είμαι ένοχος! Με καταλαβαίνεις: Δεν είμαι ο «ήθικος ατυχογύρος»...

ΕΚΕΙΝΗ (με μιά έκφρα- ση πικρίας στο πρόσωπο): «Ωραία! Έτσι τουλάχιστον βλέπεις κανείς καθαρά τον ανδροικό εγωισμό σ' όλη τη μεγαλοπρέπεια που και την άσυνειδησία του... Με συγ- χωρείς που μιλάω λιγάκι σκληρά, μα αισθανόμαι την ανάγκη να σου θυμίσω με- ρικές αλήθειες που τις έε- νγας πολύ εύκολα... Έγώ!— μισός, λοιπόν, και τίποτα άλ- λο!... Θέλετε να ρίχνετε πάν- τα «βάρους» στις γυναίκες, θέλετε να κάνετε τους δυν- ατούς, τους κυρίαρχους της

ζωής και όταν πέσετε σε σφάλμα, δικαιολογείσθε σαν τα μικρά παιδιά : «Δεν φταίω εγώ! Άλλος φταίει.» Κι' αυτός ο άλλος είναι πάν- τα η γυναίκα!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ποιός άλ- λος!...

ΕΚΕΙΝΗ : «Όποτε έτσι: Μά τότε, σε παρακαλώ, για έξηγησέ μου καλύτερα... Τι θές να πής... Γιατί φταίω εγώ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Με συγγω- ρείς!... Πρώτ' απ' όλα η γκρίνια... Τό πρώτ' για κάτι άσημαντο, το μεσημέρι για μιά άνογοπορία μου, για κάποιο τηλεγράφημα, για την ύπνρεσία, για δυο θέ- σεις στο θέατρο που δεν σου άρέσουν, για κάποια έκφρασή μου, για μιά ματιά μου, για τη γραβάτα μου, για όλα!... Ναι, το ξέρω, όλα αυτά είναι... μικροπρά- γματα! Αυτά όμως συνθέ- τουν τη ζωή μας... Δεν το καταλαβαίνεις; 'Από αυτά άποτελείται η ζωή μιάς ή- μέρας μας...

ΕΚΕΙΝΗ (λίγο έκπλη- κτη): Μά δεν φανταζόμουν ότι προσέχεις τόσο πολύ τα... μικροπράγματα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με ειλικρί- νεια): Τό ξέρω! Είσαι με- γάλη στά... μεγάλη! Είσαι αξιοθαύμαστη! Και όμως τα «μικρά» είναι... σαν στα- γόνες δηλητηρία! Κάνουν πάντα αφάνταστο κακό!...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Υπερβολές ό- λα αυτά!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με πίκρα): «Οχι, όχι! Αυτά τα μικρο- πράγματα της ζωής με βα- σανίζουν... (Σχεδόν με δά- κρυα): 'Αφησέ με να πλώ- νω βρω μιά γυναίκα που να δίνει προσοχή και στα μικροπράγματα... Θα είναι ίσως μιά άνόητη, μιά γυ- ναίκα χωρίς σημασία. Και όμως, ίσως μιά τέτοια γυ- ναίκα ταιριάζει στο χαρο- κτήρα μου... Μιά άψυχη κού- κλα! Μιά «ώραία», που να μου δίνει τη ψευδαίσθη- ση της αγάπης. Τι να την σι- κτινοβολία της καταστρέ- φει τα γύρω κακινώδη κύτ- ταρα και έμπροστί της σπη- ματισμό υγρού, 'Ετσι, δεν θεραπεύεται μόν ο καρκίνος άλλ' ανακουφίζεται σημα- ντικά ο άρρωστος.

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν, θέλεις να φύγης;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ξέρω... Μήπως ξέρω κι' εγώ τί θέλω!...

ΕΚΕΙΝΗ (πηγαίνει κον- τά του και τον κυττάζει με τρυφερότητα, σαν να μπή- κε σε σκηνή θεάτρου κι' άρ- χισε να παίζει το ρόλο της): Πόσο σε καταλαβαίνω! Κα- νείς μας δεν ξέρει τί θέ- λει... 'Όλοι μας κυνηγάμε χίμαιρες και ζούμε με όνει- ρα... (Τού χαϊδεύει τα μαλ- λιά): Κουράστηκες σήμερα στο γραφείο... Είναι τόσο ένκευριστική η δουλειά σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, έχεις δίκιο, μου τσακίζει τα χέρια!...

ΕΚΕΙΝΗ: «Ελα τώρα, πρέπει να ξεκουραστής... Στάσου να σε βοηθήσω να βγάλεις το σακκάκι σου... Να σου φέρω τις πυτζάμες σου!... Είναι φορεοκοσιδρω- μένες και μυρίζουν ένα έ- λαφρό άρωμα λουίζας... Τό ξέρω πως σου άρεσει αυτή η μυρωδιά... Είνε η μυρω- διά σου! Τώρα πρέπει να ήσυχάζεσαι... Κι' αύριο τα ξαναλέμε...»

ΕΚΕΙΝΟΣ (έτοιμος να κλάψη): Δεν χρειάζεται να πούμε τίποτα... Να προσέ- γης μόνο τα... μικροπρά- γματα!...

ΕΚΕΙΝΗ (σαν ήθοποι- ός, αλλά και με μιά κρυφή στοργή, σαν μητέρα): Ναι, ήσυχάσε... 'Τα μικροπρά- γματα συνδέουν τη ζωή μας!...

(Αυλαία)

ΕΚΕΙΝΗ: Θέλεις να τα βλέπω όλα ώραία; Να παί- ζω κωμωδία;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι! 'Όλη μας η ζωή είναι... θέατρο! Είμαστε σαν τους ήθοποι- ούς που ξεγελούν με αισθή- ματα, που δεν τα νοιώθουν. Κι' όμως, μας κάνουν να δακρύζουμε ή να γελάμε...

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα γαυμό- γελο): Ζητάς ένα πράγμα τόσο εύκολο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' όμως δεν τ'ό βοίσκω σ' έσένα!

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν, θέλεις να φύγης;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ξέρω... Μήπως ξέρω κι' εγώ τί θέλω!...

ΕΚΕΙΝΗ (πηγαίνει κον- τά του και τον κυττάζει με τρυφερότητα, σαν να μπή- κε σε σκηνή θεάτρου κι' άρ- χισε να παίζει το ρόλο της): Πόσο σε καταλαβαίνω! Κα- νείς μας δεν ξέρει τί θέ- λει... 'Όλοι μας κυνηγάμε χίμαιρες και ζούμε με όνει- ρα... (Τού χαϊδεύει τα μαλ- λιά): Κουράστηκες σήμερα στο γραφείο... Είναι τόσο ένκευριστική η δουλειά σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, έχεις δίκιο, μου τσακίζει τα χέρια!...

ΕΚΕΙΝΗ: «Ελα τώρα, πρέπει να ξεκουραστής... Στάσου να σε βοηθήσω να βγάλεις το σακκάκι σου... Να σου φέρω τις πυτζάμες σου!... Είναι φορεοκοσιδρω- μένες και μυρίζουν ένα έ- λαφρό άρωμα λουίζας... Τό ξέρω πως σου άρεσει αυτή η μυρωδιά... Είνε η μυρω- διά σου! Τώρα πρέπει να ήσυχάζεσαι... Κι' αύριο τα ξαναλέμε...»

ΕΚΕΙΝΟΣ (έτοιμος να κλάψη): Δεν χρειάζεται να πούμε τίποτα... Να προσέ- γης μόνο τα... μικροπρά- γματα!...

ΕΚΕΙΝΗ (σαν ήθοποι- ός, αλλά και με μιά κρυφή στοργή, σαν μητέρα): Ναι, ήσυχάσε... 'Τα μικροπρά- γματα συνδέουν τη ζωή μας!...

(Αυλαία)

ΕΚΕΙΝΟΣ (έτοιμος να κλάψη): Δεν χρειάζεται να πούμε τίποτα... Να προσέ- γης μόνο τα... μικροπρά- γματα!...

ΕΚΕΙΝΗ (σαν ήθοποι- ός, αλλά και με μιά κρυφή στοργή, σαν μητέρα): Ναι, ήσυχάσε... 'Τα μικροπρά- γματα συνδέουν τη ζωή μας!...

(Αυλαία)

ΕΚΕΙΝΟΣ (έτοιμος να κλάψη): Δεν χρειάζεται να πούμε τίποτα... Να προσέ- γης μόνο τα... μικροπρά- γματα!...

ΕΚΕΙΝΗ (σαν ήθοποι- ός, αλλά και με μιά κρυφή στοργή, σαν μητέρα): Ναι, ήσυχάσε... 'Τα μικροπρά- γματα συνδέουν τη ζωή μας!...

(Αυλαία)

ΕΚΕΙΝΟΣ (έτοιμος να κλάψη): Δεν χρειάζεται να πούμε τίποτα... Να προσέ- γης μόνο τα... μικροπρά- γματα!...

ΕΚΕΙΝΗ (σαν ήθοποι- ός, αλλά και με μιά κρυφή στοργή, σαν μητέρα): Ναι, ήσυχάσε... 'Τα μικροπρά- γματα συνδέουν τη ζωή μας!...

(Αυλαία)

ΕΚΕΙΝΟΣ (έτοιμος να κλάψη): Δεν χρειάζεται να πούμε τίποτα... Να προσέ- γης μόνο τα... μικροπρά- γματα!...

ΕΚΕΙΝΗ (σαν ήθοποι- ός, αλλά και με μιά κρυφή στοργή, σαν μητέρα): Ναι, ήσυχάσε... 'Τα μικροπρά- γματα συνδέουν τη ζωή μας!...

(Αυλαία)

ΕΚΕΙΝΟΣ (έτοιμος να κλάψη): Δεν χρειάζεται να πούμε τίποτα... Να προσέ- γης μόνο τα... μικροπρά- γματα!...

ΕΚΕΙΝΗ (σαν ήθοποι- ός, αλλά και με μιά κρυφή στοργή, σαν μητέρα): Ναι, ήσυχάσε... 'Τα μικροπρά- γματα συνδέουν τη ζωή μας!...

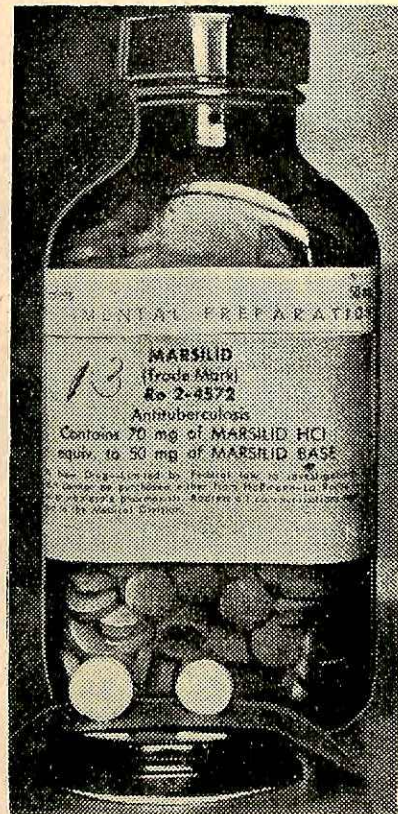
(Αυλαία)

ΕΚΕΙΝΟΣ (έτοιμος να κλάψη): Δεν χρειάζεται να πούμε τίποτα... Να προσέ- γης μόνο τα... μικροπρά- γματα!...

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Δημιούργημα του γνωστού νοσηρέ- νογογράφου του έλαφρού μουσικού θεά- τρου Γιώργου Μπασιτανίδη, η Λουίζα Νόρ γνωρίζει σημαία, μαζί με τον παρ- τεναίο της, έξαιρετικές επιτυχίες κατά την καλλιτεχνική του ανέστη στο έλαφρο μουσικό θέατρο. Στην Τουρκία μάλιστα, όπου έ- μινε άκοκτο γυναικείο διάστημα η Λουί- ζα Νόρ έκανε διάφορες νοσηρικές έμ- φανίσεις σε δέκα περίπου τουρκικές ταινίες.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ένα φιαλίδιο με το νέο θαυματουργό φάρμακο «Μαρσίλιντ» που περιμένουν με αγωνία οι άσθενες όλου του κό- σμου. Στο κάτω μέρος της εικόνας δι- ακοίνονται δυο γάπια. Το ένα απ' αυτά, άοιστερά, είναι μια συνηθισμένου μεγέ- θους άσπινη και το άλλο, δεξιά, ένα δισκίο «Μαρσίλιντ».

ΠΙΚΡΕΣ ΩΡΕΣ κατὰ τὴν Ἀγῶνα

Πὼς χάθηκαν μερικοὶ ὀνομαστοὶ ἥρωες τοῦ 21

Στις 25 Ἀπριλίου 1827 τὰ ἐλ- ληνικά στρατεύματα προχωροῦσαν ἀπὸ τοὺς Τρεῖς Πύργους (ἔτσι λε- γόταν τὸ σημερινὸ Παλιὸ Φάληρο) γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῶν δυ- νάμεων τοῦ Κιουταχή, που πολιορ- κούσαν στενὰ τὴν Ἀκρόπολι. Τὸ τουρκικὸ ἱππικὸ — οἱ περίφημοι Ντελῆδες — περίμενε τοὺς Ἕλλη- νες κρυμμένο μέσα στὸ ρέμα τῆς Καλλιόνης (τὸν Ἰλισσό).

Οἱ πολιορκημένους μέσα στὸ Κά- στρο ἑλληνικές δυνάμεις εἶχαν δῆ τοὺς Ντελῆδες, που κρυμμένοι στὸ ρέμα περίμεναν νὰ ζυγώσουν πρώτα οἱ Ἕλληνες κι' ὕστερα νὰ τοὺς κό- νωσαν αἰφνιδιαστικὰ τὸ δρόμο. Ἐκα- ναν, λοιπόν, σημάδια στοὺς δικούς τους, δείχνοντας κατὰ τὸ ρέμα. Μὰ ἐκεῖνοι δὲν καταλαβαίνουν τίποτα καὶ προχωροῦσαν, οἱ ἄλλοι. Κι' ὅταν ἦρθε ἡ ὥρισημένη στιγμή, πεζοὶ κα- θὼς ἦταν, στῆσαν ἀδύνατο ν' ἀντι- σταθοῦν ἀποτελεσματικὰ στὸν Ντε- λῆδων τὴν ἐπέλαση.

Ὁ Ἰγγλέσης με τοὺς ἄντρες τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ σκοτώθηκε τὴ στι- γμὴ πὺλῶντος «φύκος» (πῦρ) στὸν πυροβολητὴ ἐνὸς μικροῦ κανονιοῦ.

Ὁ Σουλιάτης Λάμπρος Βέϊκος ἔπρεπε νεκρὰς λίγη ὥρα ἀργότερα. Τὸ σῶμα του βρέθηκε ἀκέφαλο με- τὰ τὴ μάχη! Οἱ Ντελῆδες τοῦ εἶχαν κόψει πέρα-πέρα τὸ κεφάλι.

Καὶ τὸ σχετικὸ δημοτικὸ τρα- νοῦδι λέει:

Τίνος εἶν' τ' ἄσπρα τὰ κορμιά
τὰ λείψα ξεπλυνμένα;
Μὴν εἶνε τὰ Σουλιάτικα,
μὴν εἶν' τοῦ Λάμπρου-Βέϊκου...

Ὁ Γιάννης Νοταρᾶς, «Ἀρχοντοπού- λος», πιάστηκε ἀπὸ τοὺς Ἀρβανίτες (γκέ- γνηδες) κι' ἐπρόκειτο νὰ δδηγηθῇ μπροστὰ στὸν Κιουταχὶ πασά. Στὸ δρόμο πού τὸν πῆγανιν, οἰχτήκαν τῶν γκέγκνηδων κάποιοι ἄλλοι Ἀρ- βανίτες καὶ τὸν ἄρπαξαν ἀπὸ τὰ χέρια τους, θέλοντας νὰ πάρουν αὐ- τοὺς τὴν ἐξαγορὰ τοῦ «Ἀρχοντοπού- λου», πού σίγουρα θὰ τὴν πλήρωνε ὁλόκληρη ἡ πλούσια Κορινθιακὴ οἰ- κογένεια τῶν Νοταρᾶδων, γιὰ νὰ γλυτώσει τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ της.

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεύχος

Ἀρχίζει μιά ἐξαιρετικὴ ἐνδι- αφέροντος ἱστορικὴ σειρά τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ.

ΘΑΝΟΥ ΒΑΓΕΝΑ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Πρόκειται γιὰ τὴν ἡρώικη ζωὴ, τὴς δραματικές περιπέτει- ες καὶ τὴς ἀπαράμιλλης θυσίας τῶν ευγενῶν ἐκείνων ξένων, που ἔσπευσαν ἀπ' ὅλες τὴς φιλελεύ- θερες χώρες τοῦ κόσμου γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὴν ἑλληνικὴ Ἐπανάστασι τοῦ 1821.

Γενναῖοι ἄνδρες με μεγάλη καρδιά γεμάτη ἀγάπη καὶ λα- τρεία γιὰ τὴν Ἑλλάδα, δὲν δί- στασαν νὰ προσφέρουν καὶ τὴ ζωὴ τους ἀκόμη στὸν ἐπικὸ ἀ- γώνα τῶν Ἑλλήνων γιὰ τὴν ἑ- λευθερία.

Γιὰ τοὺς φιλέλληνες αὐτοὺς, πού τὸ μέτωπό τους ἐστόλισε ἡ δάφνη τῆς δόξας, ἡ ἱστορία μας ἔχει χαράξει τὰ ὀνόματά τους στὴς σελίδες τῆς με χρυ- σᾶ γράμματα.

Μ' αὐτὸ τὸ σκοπὸ οἱ Ἀρβανίτες τὸν πῆραν, τὸν ἔβαλαν στὴ μέση, καὶ ξεκίνησαν γιὰ νὰ τὸν κούβουν σὲ μέρος σίγουρο. Ἐνῶ όμως τρα- βούσαν, χωρὶς πιά νὰ προσέχουν τὸν αἰχμαλώτο τους, κουβεντιάζον- τας μεταξὺ τους γιὰ τὸ ποσὸ τῆς ἐ- ξαγορᾶς, ἕνας Γκέκας πλησίασε ἡ- συχα τὸ Νοταρᾶ. τοῦ ἔδωκε μιά με- τὴν πιστόλα του καὶ τὸν σκότωσε!

Ὁ Δ. Καλλέργης με τὸ σῶμα τῶν Κοπτῶν, πού ἦταν καὶ ἀρχη- γός τους, ἀναγνωρίστηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Ἀρβανίτες ἀπὸ τὸ λευκὸ πανταλόνι πού φορούσε καὶ τὴ δεμένη στὸ κεφάλι του σερδέτα. Τὸν κύκλωσαν καὶ δίχως νὰ τὸν περ- ράσουν, τὸν ἔπιασαν ζωντανὸ ἀλλὰ με σπασμένο τὸ πόδι, γιὰτὶ ἐκεῖ πού εἶχε πέσει πληγωμένος, περά- σαν ἄλογα καὶ πεζοὶ πολλοὶ ἀπὸ πάνω του καὶ τὸν καταπάτησαν.

Ὅταν ὁ Κιουταχὶς ἔμαθε ὅτι ὁ Καλλέργης εἶχε πιστὴ ζωτανός, ζήτησε νὰ τὸν δῇ ἀμέσως. Τοῦ τὸν πῆγανε φορτωμένο — γιὰτὶ δὲν μπο- ροῦσε νὰ βαδίσει με τὸ τσακισμένο πόδι — στὴν πλάτη ἑνὸς στρατι- ώτη.

Μόλις εἶδε τὸν Καλλέργη ὁ Κι- ουταχὶς τοῦ εἶπε:

—Βλέπεις τὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ! Νόμίζα πὼς ἤμουν χαμέ- νος (ἀπὸ τὸν Καραϊσκάκη), πού ὁ- μως ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν ζούσε πιά) καὶ ἔσφακὰ τὸ θεϊκὸ θέλημα σὰς παρόδωσε στὰ χέρια μου.

Ἦτορ ἀπ' αὐτὸ ὁ Κιουταχὶς, πού εἶχε ὀκιστῇ μετὰ τὴν ἀπιστία τῶν Ἑλλήνων, πρὸς τὴν τουρκικὴ φρουρὰ τοῦ Ἀϊ-Σπυριδωνά τοῦ Πειραιᾶ, νὰ μὴ χάριση τὴ ζωὴ κα- νενὸς Ἑλλήνα πού θὰ ἔπαινε, παρ- ράγγειλε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν.

Τότε όμως ὁ Ἀρβανίτης καπε- τάνιος, πού τὸν εἶνε πιάσει, στασί- ασε με ὅλους τοὺς συντρόφους του.

—Τὸν θέλουμε ζωντανὸ (τὸν Καλ- λέργη) ὡς τὸ τέλος! φώναξαν, κι- εἶχαν σπκώσει ὅλο τὸ στρατόπεδο στὸ πόδι, ἀπ' τὴς φωνές τους.

Καὶ ὅλ' αὐτὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ τὴν καταβολὴ τῆς τιμῆς τῆς ἐξαγο- ρᾶς τοῦ αἰχμαλώτου.

Ὁ Κιουταχὶς ἀποφάσισε, τότε, νὰ τοῦ χάριση τὴ ζωὴ. Ἔτσι ἀντὶ νὰ τοῦ κόψη τὸ λαμὸ, παράγγειλε νὰ τοῦ κόψουν μόνο τὸ ἕνα αὐτὶ— γιὰ νὰ ματώσῃ τὸ μαχαίρι του καὶ τὸν ὀρο του νὰ μὴ τὸν πατήσῃ...

Τὸ κόψιμο τοῦ αὐτιοῦ τοῦ Καλ- λέργη ἐγίνε τὴν τελευταία στιγμή, ὅταν μετὰ τὴν εἰσπρᾶξί τοῦ ποσοῦ τῆς ἐξαγορᾶς, ὁ Καλλέργης κατέ- βαινε πεζὸς ἀπὸ τὸ μνημεῖο τοῦ Φι- λοπάππου στὸ Φάληρο γιὰ νὰ μὴ ἐκεῖ σὲ μιά βάρκα, ὅπου τὸν περι- μένε ὁ ἀδελφός του. Ἐπρεξε λοι- πὸν ἐκείνη τὴν ὥρα ἕνας Τούρκος καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ δεξι αὐτί.

Ἦτορ ἀπὸ τὸν χαλασμοῦ αὐτοῦ τῆς «Μάχης τοῦ Ἀναλάτου», ὅπως ἀναφέρεται στὴν νεώτερη ἱστορία μας, ὅσοι κατάρθαναν νὰ γλυτώ- σουν καὶ νὰ φτάσουν ξεψυχισμένοι στὸ Φάληρο καὶ στὸν Πειραιᾶ ὅπως ὁ Σωτήρης Στράτος ὁ Νίκος Ζερ- βάς κι' ἄλλοι, βεβαίως ξεχωριστὴ παλληκαριά. Συγκέντρωσαν ὅλους ὁ- σοὶ εἶχαν ἄτακτα ὑποχωρήσει, τοὺς ἔδωσαν καρδιά κι' ἔτσι τοὺς ἔκαναν ν' ἀντισταθοῦν γενναῖα, τὴ τελευταία στιγμή, στοὺς φοβεροὺς Ντελῆδες.

Ὁ Τούσας Μπάτσος βλεπόν- τας πὼς οἱ μεγαλύτεροί του συν- τροφοὶ εἶχαν γαθῇ, ὅπως ὁ Λάμπρ- ος Βέϊκος καὶ ἄλλοι, φώναξε τραβώντας πάλι τὸ αἰματοβαμμένο σπαθί του:

—Κι' ἐγὼ ἀκόμη ζῶ!

Ὁμωνα ὑποστάς μονάχος σκό- τωσε ἕνα ἱππέα Τούρκο, ἄρπαξε τ' ἄλογό του, τὸ καβάλησε καὶ γά- θηκε μετὰ τὸ πλῆθος τῶν Ντελῆδων σκοτώνοντας ἐνδοῦς. ὥσπου σκα- τώθηκε κι' ὁ ἴδιος...

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ἀδυναμικὰ ἐδικαίωρα

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

Διαφωνία ριζική τῆς Οὐλν με Χαβίνη. Διότι τὸ πρόνομιον, πού ἐντὸς ὀλίγου σβύνει, ἡ Οὐλν θέλει κι' ἀπαιτεῖ νὰ τὸ ἀνανεώσῃ, χωρὶς σὲ ὅποιονδῆποτε, λογαριασμό νὰ δώσῃ!

Καὶ ὅπως διαφαίνεται, τὸ κέφι τῆς θὰ γίνη —πού ἔτσι τὸ λαρυγγί τῆς σοῦ ἔρχεται νὰ στρί- (ψης—

Καὶ ἔτσι τὸ πρόνομιον αὐτὸ θὰ παρατείνη. Πού πρέπει νὰ ὀνομάζεται «πρόνομιον τῆς δι- (ψης!»

ΞΕΟΦΛΗΣΙΣ

Ἦπαρξεί δίκης ὀφθαλμὸς σ' αὐτὴ τὴν κοινωνία. Ὅπως ἀνακοινώθηκε, τώρα στὴ Γερμανία, τὰ νόθα τέκνα πούχουνε κατοχικούς μπαμπάδες, μόνο σέ... ὀδόντα τέσσερις, ἀνέρχονται χιλιάδες!

Αὐτὰ, λοιπόν, μᾶς ἔρχονται —γιαδὸλ!— τὰ χαι- (ρετίσματα.

Ἦχει ὁ καιρὸς γυρίσματα. Κι' οἱ παλαιοὶ κατακτητὰ!—ὦ! τί καιροὶ ὥραϊοι!— με τόκο τώρα ξεφολοῦν τὰ παλαιὰ τους χρέη!

Ο ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ

Πρεμιέρα ἀπὸ τὴς σπάνιες, γιὰ νὰ τὴς καμαρώ- (νῃς.

Ἦδῶθ τὸ ἱστορικὸν τὸ ἔργον «Κατσαντώνης». Καὶ τῆς πρεμιέρας τὸ κοινόν, ἔκανε ὄντως τράκο. γιὰτὶ φορούσανε πολλοὶ σμάκιν κομψὸ καὶ φράκο. Κι' εἶνε ἀλήθεια θέαμα λαμπρότατον καὶ τρέλλα. Ἦν φράκ νὰ παρακολοῦθῃς ἥρωα με... φουστα- (νέλλα!

Στὰ ἔργα τὰ ἱστορικὰ νομίζω εἶνε χρήσιμον, στὰ μέλλον νὰ πηγαίνουμε με ἔνδυμα ἐπίσημον. Καὶ τώρα περιμένουμε —πολύ-πολύ τὸ θέλω— τὸ «Μπαρμπαγιώργου» ἂν τσαρούχ καὶ με... ψηλὸ (καπέλλο!

ΑΠΑΤΗ

Μιά ἀπατεὼν Μαρία, ἔξυπνη κι' ἀνοιχτοράτα, εἰς τὰ Μέγαρα ἐπὶ μῆνας, μιά Σοφία ἐξηπάτα, πού ἔμμανῶς εἶχε ἀγαπήσει ἕνα φινό φανταράκι —τὸ ἐπίθετον Σκαμνάκη!—

Με κομπόσα παραμύθια ἡ παμπόνηρη Μαρία, εἶχε κάνει στῆς Σοφίας τὸ κομπόδεμα, ἀδωρία. Τῆς τσιμπούσε κάθε τόσο μετρητὰ γραμμὴ κι' ἀ- (βέρτα, κι' ἔφτασε μέχρι μπουλὸ καὶ σεντόνι καὶ κου- (βέρτα!

Τέλος, τὸ ἀφέλῃς τὸ θῆμα, τὴν πλεκτάνη πού τῆς στήσαν τὴν κατήγγειλε στὸ (τήμα.

Κι' ἔτσι μένει ἡ Σοφία ἀπὸ ἔρωτα ὀρφανή. Κι' ἡ Μαρία γιὰ τὸ Σκαμνάκη θὰ καθίσῃ (στα... σκαμνί!

ΦΟΥΜΑΔΟΡΙΣΣΑ

Ἦς τὸχη ὑποσημείωσιν ὁ κόσμος ὁ φουμαρῶν. Μία μικρὰ ὑπέρβρια, ἔτῶν δεκατέσσαρων, ν' αὐτοκτονήσῃ τραγικῶς ἡ ἀμοιρὴ ἐπεχειρήσε, γιὰτὶ, λέει ὁ «κύριος» δεινῶς τὴν παρετήρησε, ὅταν τὴν εἶδε ἔσφινκα με σκέρτος καὶ με χάρη, ν' ἀνάβῃ τὸ τσιγάρο τῆς κι' ἀγρίως νὰ φουμαρῇ!

Τόσο μικρὴ καὶ ἦταν σπουδαία φουμαδόρισσα! Ἐξιάβασα τὴν εἰδησιάν καὶ εἶπα καὶ ἀπόρησα: —Αφού στὰ δέκα τέσσερα τὸ εἶχε συνηθίσει, (στὰ πᾶσα τὸ εἶχε ἀρχίσει!

ΑΝΟΙΞΑΤΙΚΑ

Ἦν! ἔμφανίσεις τῆς σαιζὸν πού προκλητικές! Περνοῦν οἱ Ἀθῆνες μᾶς κομψές καὶ σκανδαλιστι- (κές,

φορώντας τ' ἀνοιξιὰτικα. Καὶ βλέπεις πλάσματα ξ

21

Έλληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

όνομά του, το βαθμό του και τη μονάδα του. Κι ύστερα να τον ρωτήσει αν είναι διατεθειμένος να επιχειρήσει να ξαναδραπέτευση...

Ο Σκηνίτης υποσχέθηκε να φέρει εις πέρας την αποστολή του κι έφυγε για να πάει να βοηθήσει τον φίλο του υπολοχαγό Φίλιππο Λίντερ, που δούλευε μαζί του στη Κομαντατούρ κι ήταν φοβερός αντιναύαρχος. Τό μίσος του για τον Χίτλερ και τους όπαδούς του ήταν τέτοιο ώστε δεν δίστασε να πη ένα βόδι στον Ιωαννίδη, που βρίσκονταν τυχαία στο σπίτι του Έλληνα διερμηνέα:

— "Αν νομίζετε ότι μπορώ να σας βοηθήσω σε τίποτε, είμαι πρόθυμος. Έχω εμπειρία στη Κομαντατούρ και γνωρίζω πολλά μυστικά που αφορούν τους συμμάχους. Δεν ζητώ κανένα ανταλλάγμα. Θέλω μόνο να προσφέρω κάτι στον αγώνα που κάνετε όλοι οι Έλληνες, γιατί αθάνανται ντροπή που γεννήθηκαν Γερμανός..."

Κι ήταν αλήθεια. Ο Φίλιππος Λίντερ απέδειξε εμπράκτως ότι πίστευε σ' αυτά που έλεγε. Οι υπηρεσίες που πρόσφερε το παλληκάρι αυτό στους Έλληνες πατριώτες, είναι άψιπτες σημασίες. Δυστυχώς, λίγο πριν την απελευθέρωση, οι Γερμανοί τον πήραν είδησι. Και για ν' αποφυγή τη σύλληψη, τον έκευτελισμό και τα μαρτύρια που θα του έκαναν οι συναδελφικοί του, ο Λίντερ αυτοκτόνησε ένα πρωί μέσα στο γραφείο του. Σήμερα ο τάφος του βρίσκεται, ανάμεσα στους εκατόν είκοσι τάφους των Γερμανών που εκτελέστηκαν για τον ίδιο λόγο από τη Γκεστάπο, στο νεκροταφείο της Κοκκινιάς.

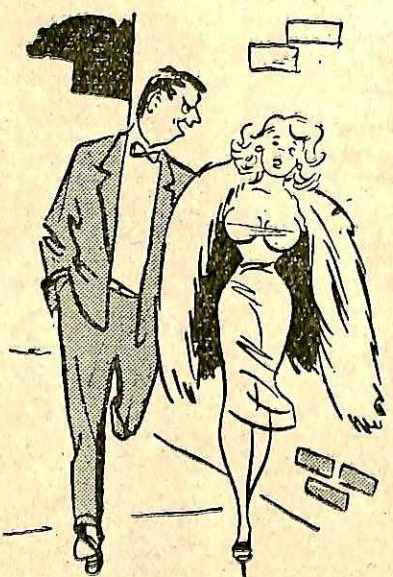
Σ' αυτόν λοιπόν πήγε ο Λίλος Σκηνίτης, μίπως και κατόρθωναν να πλησιάσουν τον Αμερικανό αεροπόρο στο Αδερφ. Ο Γερμανός δέχτηκε πρόθυμα την αίτησή του φίλου του. Και το ίδιο εκείνο απόγευμα, με τη βοήθεια κάποιου άλλου αξιωματικού αντιχιτλεριστή, του Τόμαν Χορτάν, πήραν μία ελεύθερη είσοδο για τις φυλακές. Άλλα τη συνέχεια και το τέλος αυτής της ιστορίας, θα την αφηγηθούμε στο επόμενο τεύχος.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΝΗΣ

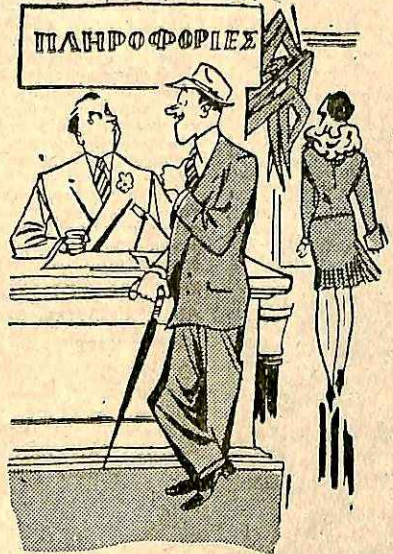
Απαντήσεις επιστολών

Γεώργιου Μαρμαρίτη ν. Α. Αποστολίδου. Έλενη Άλτασιδου. Ιωάννη Παπαδόπουλου. Ιωάννη Σύμαν. Κων. Τίνο Ζέππον. ΒΑΜΠ. Γεώργιου Καστανιώτη. Τοιανταφύλλου Στυλιανίδη. Αρμενίου Πατριώτη. Μαρία Σαασιτάκου. Άλκην Ιωαννίδη. Χαρίλαο Τσιμπάνη. Πατριώτη Καβάλας. Γέο. Πατάνου. Ιωσήφ Κασινίτη. Έμμανουήλ Χατζηπέτρου και Μηνάν Κερίσση. Έναρσις για τις ελπίδες και τα καλά σας λόγια. Οι «Κατάσκοποι» θα συνεχισθούν. Δ η υ. Ζ α ν α ο ι α δ η ν. Νάουσα: Αυτό είναι το λιγότερο υποσχέση σε κείνο που έπαθα εγώ. Καλύτερα να είχαμε αυξοντα αριθμό, παρά ονόματα. Ι ω ά ν ν η ν. Μ α ρ κ α ν τ ω ν η ν. Ένταθα: Εύχαρις. Αποδοθείτε τη διευθύση του σπιτιού μου, να μου το στείλετε εκεί. Ο ά λ ε ι α Λ ι α ν ο π ο υ λ ο υ. Ένταθα: Δεν πιστεύω τίποτε πιά. Ούτε τ' όνομά σας. Λυπούμαι, αλλά την ευθύνη να τη ζητήσετε από τον εκούτο σας. Έ μ μ. Κ α ς α ν α λ ι ο ν. Τρίκαλα. Γεώργιου Λαζαρίδη. Βόλον. Νικόλαο Άθανασίου. Θεοδωρίκη. Άντζελ Μινάδο. Λάρισα και Ά. Γοιππίνα. Ένταθα: Οι «Κατάσκοποι» θα συνεχισθούν. Για το άλλο ζήτημα, δεν μπορεί να γίνει τίποτε. Π α ο λ ο ν. Κ α ν α ρ ο γ λ ο υ. Ένταθα: Δεν έχω καμιά σέση. Πορεύεται γι' άλλη συνουσία. Ι ω ά ν ν η ν. Μ α ρ ο ν ο υ λ ι α ν. Γύθειο: Σας το ξαναρώσω κι' άλλοτε: Θα είνατε δίκιο, αν όλα αυτά που μου αραδιάζετε τα γράφατε με πνεύμα... συμπαθώς. Ο ρ ε σ τ η ν. Σ α ο ά ν τ η ν. Κέρκυρα: Καί τί μ' αυτό: Χίλις. Έλληνες ένοχάστηκαν στους Γερμανούς. Αυτό όμως δεν θα πη πως ήταν και πορδότες. Μήπως αίσθωνται «τύψεις» για τίποτ' άλλο; Μ α ρ ο ν. Β α ν ι α ν ο ν. Πρέβεζα: Δεν πρόκειται να έχετε παρόμοια μαζί μου. Η άνοπορία της απαντήσεως οφείλεται στις επιτολές που προηγούνται. Για τα ευνενικά σας αίσθηματά, νίλια εύνοια. Π ε τ α λ ο υ δ ι τ α. Ένταθα: Τα τραγούδια σας θα ήταν ωραία, αν αλλάζατε τη φοβερή καθαρεύσά τους. Ο κ. Γιαννουκάκης, σας εύχαριστεί για τους ναυρετισμούς. Α. Λ υ μ π έ ο η ν. Ηράκλειο. Άττικής: Κάποιο λάθος κάνετε. Δεν είμαι εγώ. Ο ανώνυμος μου ήταν ήσυχος.

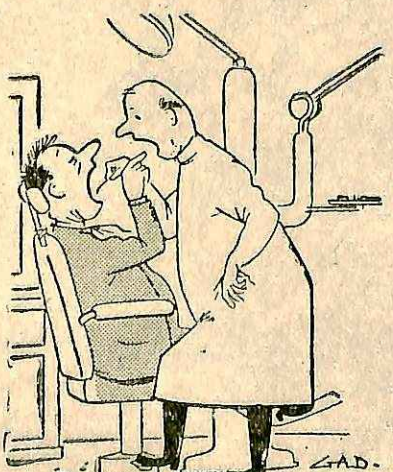
Γ. Β. Ι.

— Καλά που το αποφάσισε ο άντρας σου να σου πάρει καινούργιο παλτό, γιατί ντρέπονται πια να βγαίνουν μαζί σου έξω!...

— Είπε παντρεμένη και είχε γυναίκα μου... Μήπως θέλετε και καμιά άλλη πληροφορία;

— Α! Γιατρέ... Έχετε κι' εσείς ένα δόντι χαλασμένο!...

Η Τύχη αποκαλύπτει ΤΟΥΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ

Το κολλίε στη σούπα κι' η γούνα που ζωντανεύει

Η έφευρετικότητα των εγκληματιών έχει εκδηλωθεί κατά διαφόρους τρόπους στο διάστημα των αιώνων — από το δηλητηριασμένο δαχτυλίδι των Βοργιών ως τον Αμερικανό οδοντίατρο που γέμισε το κούφιο δόντι του πεθερού του με ισχυρό δηλητήριο και το σφράγισε ύστερα μ' ένα αμάλαγμα που διαλύθηκε σε 4 ώρες από την επίδραση των οξέων του στόματος!

Ένας απ' τους τρόπους αυτούς, ήταν το μπαστούνι που έκρυβε στο έσωτερικό του ένα τουφέκι με πεπιεσμένο αέρα, με το οποίο δολοφονήθηκε κάποιος Γάλλος αριστοκράτης.

Οι λωποδύτες πάλι μεταχειρίζονται άλλα κόλπα — απ' το κούφιο ξύλινο πόδι, γεμάτο με κλεμένα διαμάντια, ως ένα χερσικό που χρησιμεύει για να κρυμφοληφθεί τις κινήσεις του αλθιθίου. Ένα κούφιο μπαστούνι περιείχε ένα σατανικό μηχανισμό: Με την πίεση ενός κουμπιού, ξεπροβάλλει απ' την άκρη του μία τσιμπιδά, αρπάζει τα χαρτονομίσματα που βρίσκονταν κοντά, τα διπλώνει κυλινδρικά και τάρκνουν μέσα στο μπαστούνι.

Μία βαλίτσα, φαινόταν όμοια μ' όλες τις άλλες, είχε όμως διπλό πάτο. Όταν λοιπόν ο λωποδύτης την άφηνε, τυχαίως δόχαν, πάνω σ' ένα ξένο δέμα, άνοιγε προς τα μέσα, για να δεχθώ το δέμα στο έσωτερικό της, και ξανάκλεινε πάλι.

Ευτυχώς, όμως, η διαβολική εξυπνάδα των κακοποιών εξουδετερώνεται συνήθως από κάποια κρουαμάρα τους, ή από μία έπείμδα της Τύχης, που τους ξεσκεπάζει. Ο Αμερικανός οδοντίατρος π. χ., δεν σκέφθηκε, ότι, στη νεκρώση, θα βρίσκονταν μέσα στο στομάχι του θύματος του μικρά κομμάτια αμάλαγματος απ' το σφράγισμα του δοντιού, ανακατεμένα με το δηλητήριο...

Ενώ έτρωγε μία μέρα στο σπίτι του, ο περιπόλετος κλεπταποδόχος Ζιφάρ, δέχθηκε μία αιφνιδιαστική επίσκεψη της αστυνομίας, που άναζητούσε ένα πολύτιμο κολλίε. Οι αστυνομικοί έψαξαν παντού, αλλά δεν βρήκαν το κομμάτι, γιατί ο Ζιφάρ το είχε ρίξει μέσα σε μία σουπιέρα γεμάτη σούπα. Για κακή του όμως τύχη, η υπέρτερια έκρινε πως η σούπα είχε κολλήσει, την άδειασε για να την ξαναεστάνη... και φανέρωσε το κολλίε!

Δύο Γάλλοι είχαν κλέψει το περίφημο διαμάντι «Κοντέ». Κανείς δεν τους υποπτεύεται. Μία περίεργη όμως κοινορέα του ξενοδοχείου τους, έωρε στις αποσκευές τους, βολκε ένα μεγάλο και ζουμερό μήλο, το δάγκασε, κι' έσπασε τα δόντια της με το διαμάντι που ήταν κρυμμένο μέσα!

Κάποτε, στη Σερβία, ένας λωποδύτης, έκλεψε ένα ακριβό γουένιο παλτό. Το άπλωσε, λοιπόν, καταγής, σ' ένα παλιό σταύλο και το μισοσκέπασε με άχυρα, έτσι που να φαίνεται σαν κοιμισμένο ζώο. Ύστερα έφυγε. Κατά την άπουσία του, λοιπόν, ο ιδιοκτήτης του σταύλου τον νοίκιασε σ' ένα περαστικό αρκούδι. Εκείνος άφηνε την άρκουδα του δεμένη εκεί μέσα και πήγε να πιη ένα κρασί. Κατά την άπουσία του, όμως, τη νύχτα, ξαναγύρισε ο λωποδύτης, για να πάρη τη γούνα. Την άπαζε, στα σκοτεινά, και την τίναξε δυνατά για να φύγουν τα άχυρα. Κατά λάθος, όμως, είχε πιάσει την άρκουδα, που χύθηκε πάνω του και τον κατασπαράξε!

Ένας απ' τους έφευρετικότερους εγκληματίες, ήταν ο Γάλλος Βουαρμπό, που σκότωσε ένα φίλο του, το γέρο-Μπουντάς, και τεμάχισε το πτώμα του. Αφού γέμισε το κεφάλι με λυωμένο μολύβι και το πέταξε στο Σηκουάνα, συσκέπασε τα υπόλοιπα κομμάτια σε πακέτα και τα έγκάτελειψε σε διάφορα μέρη του Παρισιού.

Στο μεταξύ, επί δυο εβδομάδες, πήγαινε κάθε βράδυ κρυφά στο διαμέρισμά του Αιμάτος του, κρυφίζε το ρολόι κι' άναβε ένα κερι, για να νομίσουν όλοι πως ζούσε ο γέρος.

Η αστυνομία, όμως, άναγνώρισε το θύμα, από μερικά κομμάτια των ρούχων του, και υποψιάστηκε το Βουαρμπό. Εκείνος έβουσε τότε ένα άλκοολικό αλτή και τον έβαλε να όμολογήσει, πάνω σε μία κρίση «ντελίου τρέμενς», ότι είχε μαλώσει με το Μπουντάς, ενώ έπιναν μαζί, και τον είχε σκοτώσει. Δεν έσκέφθηκε όμως ο δολοφόνος, ότι ο Μπουντάς δεν έπινε ποτέ... Έξ' άλλου, κατά τις έπισκέψεις του στο δωμάτιό του Μπουντάς, παρέλειπε να άφαιρής τη σκόνη που είχε καθίσει παντού. Αυτά τα στοιχεία ώδηγησαν τους άστυνομικούς στην άνακάλυψη της αλήθειας. Κι' όταν είδε πως δεν είχε πιά καμιά έλπίδα σωτηρίας, ο Βουαρμπό όμολόγησε το έγκλημά του.

Τα "θαύματα" της ΠΙΚΡΑΓΓΟΥΡΙΑΣ

Κάθε φάρμακο έν γίνεται που το βρήκαν οι σοφοί, είτε πίνεται ως χαπι, είτε είναι άλοιφή, είτε σε κουτί το βάζουν, είτε μέσα σε μπουκάλι, τον καιρό τον τελευταίο έπαθε ζημιά μεγάλη, έχει φτάσει λάου-λάου στην άφάνεια μοιραία και οίκτρώς παρηγκωνίσθη ένεκα... ή πικραγουριά!

Τα καμνολ κι' οι άσπιρίνες, καταπότια και σιρόπια κάθε φάρμακο που χούνια γίνεται στην ίδια κόπια, ώχριούν μπρος στη σπουδαία την «πανάκεια» τη (ντόπια, που σ' αλήθεια της άξίζει διθυραμβικός παιάν, αλλά το σουγιά σου βγάζεις, και τού... «φάρμακο» κλαδεύεις άπολύτως δωρεάν!

Τέτοιο φάρμακο ιδεάδες δεν εύρέθηκε ποτέ. Κάτω τα δισκία! Κάτω και τα σπασιαλίτε! Κάτω κι' οι ένέσεις, κάτω! Ζήτω ή πικραγουριά που τελείως θεραπεύει κάθε άσθένεια βαρεία! Έπ' αυτό υπόχρουν όντως παραδείγματα πολλά και άκούστε απ' το βοτάνι που συχνά θαύματα κάνει πόσοι άρρωστοί ως τώρα όλοι έγιναν καλά.

Ό Λουκάς ο Τσιμπλιτσίρης από την Άετοράχη, πούπασε ο κακομοίρης από χρονίο συνάχι, μέσ' στις τόσες του σκουτούρες και στα βάσανα τα (χιλικά) ήθελε στην... καθισιά του πέντε καραβίες μαντήλια! Κι' έψαχνε να βρή, επί τέλους, ένα τρόπο για να (γειάνη)

το φρικτό του το συνάχι, που τρελλό τον είχε κάνει κι' έξ αιτίας του βογγούσε και ύεφερε βαρεία και χτυπιόταν όλη μέρα και στους δρόμους και (στο σπίτι). Κι' όταν πήρε ο καυμένος μια σταλιά πικραγουριά γλύτωσε απ' το συνάχι και τού... έπεσε κι' η μύτη!

Η Τασία ή στραβέγκλω, ή γυναίκα του Σταμάτη, που άλλοιθώριζε λιγάκι απ' τ' άριστερό της μάτι και σουβλιές έννοιες πάντα μες στο μάτι όλο το (χρονο) κι' ήθελε να θεραπεύσει κι' άλλοιθώρισμα και πόνο, πήρε την πικραγουριά που της έστειλαν ρεγάλο και άμέσως—βρέ τί θαύμα!—άλλοιθώρισε κι' απ' (τ' άλλο!

Παραδέχονται οι πάντες, παραδέχομαι κι' εγώ ή πικραγουριά πως είναι φάρμακο θαυματουργό που «τάς έπαράτους νόσους» γενικώς τις παίρνει (μπαλλά και ύπάρχουνε βεβαίως παραδείγματα και άλλα.

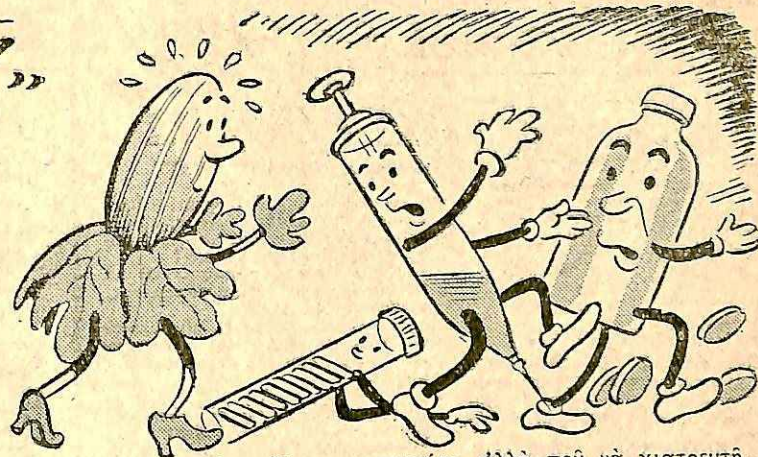
Ό Άπόστολος Μπουρδούσης, παλληκάρι ξακουσμένο πούχει ο φουκαράς δυο χρόνια τόνα χέρι του πια (σύνενο) κι' είχε πλέον τελευταίως έντελώς άπαιπιστή, ότι θα του ξεπισατή.

ούτε ήθελε κουβέντα για πικραγουριά ν' άκούση, μήτε για τα θαύματά της που τα θεωρούσε «μυθού», Προσπαθούσαν να τον πείσουν οι συχωριανοί του (όλοι.

«Πιες πικραγουριά», του λέγαν. «Πιέστηνε, βρέ (Άποστόλη!» Μία λοιπόν και δεν μπορούσε διαφορετικά να κάνει ήπια την πικραγουριά του — ένα όλοκληρο φλυ- (τζάνι—

σαν γενναίο παλληκάρι και τού... πιάστηκε άμέσως και το ένα το ποδάρι!

Κι' άλλη μία γρηά χωριάτα, ή Βαβά ή Άργυρώ, που αίσθανόταν στο στομάχι ένα πόνο τομερό, χρόνια έκανε κι' αυτή

κάθε είδους γιατροσόφι, αλλά που να γιατρευτή. Πριν λοιπόν κατακυλήσει κι' άρρωστήση πιο βαρεία, μονορούφι σχεδόν ήπια μια όκα πικραγουριά. Κι' έγινε, που λές, το θαύμα το μεγάλο του αιώνα που δικαίως δεν μπορούσε να πιστέψη άνθρωπου (μάτι).

Άλλαδη απ' το στομάχι χάθηκε εύθως ο πόνος, αλλά... πήγε στα νεφρά της, στο σηκότι και στην (πλάτη!

Της πικραγουριάς τη ρίζα πούνε τόσο μαγική έχουν χρησιμοποιήσει κι' άρκετοι πολιτικοί. Καί μία μέρα κι' ο Τσαλδάρης είπε: «Βρέ, για (λόγο ποιά του θαυματουργού βοτάνου λίγα δράμια να μην πιά; Η πικραγουριά μου μένει και, σωστή αν πάρω (δόσι.

τις... κομματικές δυνάμεις άσφαλώς θα μου τό- (νώση!»

Πήρε την άπόφασή του έτσι την ήρωική και τη ρούφησε ο Ντίνος την πικραγουριά με βιάσι, 'Αλλ' αντί να δη ο καυμένος τόνωσι κομματική, παρά λίγο, παρά πέντε, τον... Χαμώ ή τότε χάση!

Στην πικραγουριά επίσης, αν και είχαν αντίρρησης ώρισμένες στην άρχη,

τόρριζε κι' ο Παπαδρόν με θλιμμένη την ψυχή. Κι' είχε την κρυφή έλπίδα, όπως πας τις έννοις, ότι, πίνοντας προθύμως της πικραγουριάς, (δόσι,

θα τα καταφέρει λίγη, έστω μια σταλιά ζωή, (εις το κόμμα του να δώση.

Κι' ήπια το άφέψημά του μάλλον μεγαλοπρεπώς, κι' όπαδοί αντί να τρέσουν άρον-άρον, ούκ όλίγοι, τώρα θέλει πως και πως να μόρεση και ό... ίδιος απ' το κόμμα του να φύγη!

Στην πικραγουριά έλπίζει τώρα πιά ο κόσμος όλος και για λόγους ευνόητους την έρούφησε κι' ο Σβώ- (λος

που έπίστευε στο βάθος πως θα ήταν δυνατόν να γλυτώση από τό... άγχος των μικροκαταθετών, οι όποιοι με κουβέντες άπρεπείς κι' άδιακρίτους, καθημερινώς του σέρνουν το κοντό και το μακρύ τους. Κι' από τη στιγμή που ήπια την πικραγουριά, (λέτε,

άρχισαν να τόνε... βρίζουν κι' οι μεγαλοκαταθέται!

Και αυτά που άναφέρω, τα όλίγα γεγονότα, θα σας έπεισαν πιστεύω — και έμένα πρώτα— (τα — πως αυτή ή πικραγουριά είν' το θαύμα του αιώ- (νος.

Και σκιάζει και την δόξαν και αυτού του Παρθενώ- (νος! Ό! χωρίς άμφιβολία είναι θαυμαστό βοτάνι, που φυτρώνει έλευθέρως στα βουνά και στο υπο- (στάτι.

Θεραπεύει όλους τους πόνους τους μικρούς και τους (μεγάλους, τη φαλάκρα άναδασώνει, ξεριζώνει και τους κά- (λους! Και ός μην καθυστερούμε, το τονίζω έν έπιγνώσει. Και προληπτικά όκόμα ός τραβάμε καμμία δόσι, — τάχα τί μπορεί να βλάψη; — Κι' όποιος ξήση... ός μάς γράψη!

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

ΣΚΙΖΟΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εύθυμα ενταντανέ

Είπε γνωστή ή καθιερωμένη και επαγγελματική εγκριότητα με την οποία δέχονται οι πολιτευόμενοι γνωστούς και άγνωστους.

Καλώς τον φίλατό μου! Κι' ως μη τον θυμούνται, καμιά φορά, ούτε και άμυδρως. Πολλά παθήματα αναφέρονται σχετικώς, αλλά αυτό που έπαθε προ ημερών γνωστός βουλευτής, είναι απ' τα πιο ασυνήθιστα. Μεσα στο τραύμα, τον χαιρέτησε ένας άγνωστος κύριος.

Καλώς τον φίλατό μου! απάντησε ο βουλευτής με τη συ-

νηθισμένη του επαγγελματική εγκριότητα.

Αλλά ο άγνωστος προχώρησε:

Με θυμάστε, βεβαία.
Ο βουλευτής δεν δίστασε:
"Ε, καλά! Άστειέμαι;
Με θυμάστε καλά-καλά;
Βρέ αδερφέ, δεν άφηνεις γ' άστεια;

Τότε δεν μου πληρώνεις τις δυο λίρες; Άκόμα τις περιμένω.

Εδώ ο βουλευτής ξερόβηξε:

Ποιές λίρες;

Α, αρχίζεις να με ξεχνάς τώρα; Δεν παίξαμε χαρτιά τον περασμένο μήνα στο σπίτι του Γεωργιάδη και του δανείστηκες δυο λίρες; Είπες ότι την επομένη θα μου τηλεφωνήσεις. Κι' άκόμα περιμένω και το τηλεφώνημα και τις λίρες.

Ο βουλευτής κατάλαβε, ότι την άπαθε, γιατί ο άγνωστος κύριος τον πήρε για άλλον.

Με συγχωρείτε, είπα, κάποιο λάθος κάνετε. Εγώ είμαι ο βουλευτής Τάδε.

Κι' ο άγνωστος:

Εγώ, παρ' όλην. Καλά, όμως, Εγώ άνα λάθος. Εσείς πού με θυμάστε;

Άλλά, ως πού να πάρη απάντηση, οι επιβάτες που παρακολούθησαν την σκηνή, ξέσπασαν σε γέλια. Κι' ο βουλευτής άκόμα το φυσάει και δεν κινώνει.

Μέσα στο λεωφορείο ένας λαϊκός τύπος, καπνίζει. Τον βλέπει ο εισπράκτορας:

Μπάρμπα, άπαγορεύεται το καπνισμό.

Κι' ο λαϊκός τύπος, με ύφος σοβαρό:

Με είδες να καπνίζω; Άφου κρατάς το τσιγάρο σου αναμμένο.

Το κρατάω αναμμένο γιά... να ξεσταίνωμαι!

Κι' ο εισπράκτορας:

Μπάρμπα, άπαγορεύεται το καπνισμό.

Κι' ο λαϊκός τύπος, με ύφος σοβαρό:

Με είδες να καπνίζω; Άφου κρατάς το τσιγάρο σου αναμμένο.

Το κρατάω αναμμένο γιά... να ξεσταίνωμαι!

Κι' ο εισπράκτορας:

Μπάρμπα, άπαγορεύεται το καπνισμό.

Κι' ο λαϊκός τύπος, με ύφος σοβαρό:

Με είδες να καπνίζω; Άφου κρατάς το τσιγάρο σου αναμμένο.

Το κρατάω αναμμένο γιά... να ξεσταίνωμαι!

Κι' ο εισπράκτορας:

Μπάρμπα, άπαγορεύεται το καπνισμό.

Κι' ο λαϊκός τύπος, με ύφος σοβαρό:

Με είδες να καπνίζω; Άφου κρατάς το τσιγάρο σου αναμμένο.

Το κρατάω αναμμένο γιά... να ξεσταίνωμαι!

Κι' ο εισπράκτορας:

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 373

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Έργον του Προσπεύ Μερικέως.

2) Όπαδός θοησκυτικής αίρέσεως.

3) Πρόθεσις. — Μαγειρικό σκεύος.

4) Ξενική άνωσις. — Πόλις.

5) Έργον του Προσπεύ Μερικέως.

6) Βρίσκειται στο πρόσωπο.

7) Άραβες. — Όργανα αισθήσεως.

8) Πεισματώδης αγών.

9) Σύμφωνο που στο αλφάβητο έχουν την αντίθετη σειρά.

10) Βρίσκονται στην άσχη.

11) Φτηνό και άπαραίτητο.

12) Ηρώς του Ίων.

13) Παίρι.

14) Παίρι.

15) Παίρι.

16) Παίρι.

17) Παίρι.

18) Παίρι.

19) Παίρι.

20) Παίρι.

21) Παίρι.

22) Παίρι.

23) Παίρι.

24) Παίρι.

25) Παίρι.

26) Παίρι.

27) Παίρι.

28) Παίρι.

29) Παίρι.

30) Παίρι.

31) Παίρι.

32) Παίρι.

33) Παίρι.

34) Παίρι.

35) Παίρι.

36) Παίρι.

37) Παίρι.

38) Παίρι.

39) Παίρι.

40) Παίρι.

41) Παίρι.

42) Παίρι.

43) Παίρι.

44) Παίρι.

45) Παίρι.

46) Παίρι.

47) Παίρι.

48) Παίρι.

49) Παίρι.

50) Παίρι.

51) Παίρι.

52) Παίρι.

53) Παίρι.

54) Παίρι.

55) Παίρι.

ΣΤΗ ΣΤΑΘ. — Δυό δυοία σύμφωνο.

4) Βρίσκειται στο πρόσωπο.

Άραβες. — Όργανα αισθήσεως.

5) Πεισματώδης αγών.

Δυό σύμφωνο που στο αλφάβητο έχουν την αντίθετη σειρά.

6) Βρίσκονται στην άσχη.

7) Άραβες. — Όργανα αισθήσεως.

8) Πεισματώδης αγών.

9) Σύμφωνο που στο αλφάβητο έχουν την αντίθετη σειρά.

10) Βρίσκονται στην άσχη.

11) Φτηνό και άπαραίτητο.

12) Ηρώς του Ίων.

13) Παίρι.

14) Παίρι.

15) Παίρι.

16) Παίρι.

17) Παίρι.

18) Παίρι.

19) Παίρι.

20) Παίρι.

21) Παίρι.

22) Παίρι.

23) Παίρι.

24) Παίρι.

25) Παίρι.

26) Παίρι.

27) Παίρι.

28) Παίρι.

29) Παίρι.

30) Παίρι.

31) Παίρι.

32) Παίρι.

33) Παίρι.

34) Παίρι.

35) Παίρι.

36) Παίρι.

37) Παίρι.

38) Παίρι.

39) Παίρι.

40) Παίρι.

41) Παίρι.

42) Παίρι.

43) Παίρι.

44) Παίρι.

45) Παίρι.

46) Παίρι.

47) Παίρι.

48) Παίρι.

49) Παίρι.

50) Παίρι.

51) Παίρι.

52) Παίρι.

53) Παίρι.

54) Παίρι.

55) Παίρι.

56) Παίρι.

57) Παίρι.

ΟΙ ΓΑΤΕΣ

προκαλούν διαζύγια!

Η γατοφιλία σε διάφορες χώρες

Οι νομοθεσίες πολλών Κρατών, έχουν ασχοληθή ως σήμερα με τις γάτες, τα συμπαθητικά αυτά τετράποδα, που έχουν τόσους φανατικούς φίλους, όσους και φανατικούς έχθρους.

Στο Ριβεραίντ των Ήνωμένων Πολιτειών, π. χ., άπαγορεύεται στους κατοίκους να έχουν περισσότερες από δύο «νήλικες» γάτες. Το μέτρο αυτό, έληφθη γιατί οι αρχές ανέκαλυσαν, ότι οι κάτοικοι της πόλεως έτρεφαν άπεριόριστη αγάπη γι' αυτά τα τετράποδα. Ένας π. χ. είχε στο σπίτι του όχι λιγώτερες από 39 γάτες, που ξετράλλωναν τους περιοίκους με τα άδίκαστα νιαουρίσματά τους.

Στην Αμερική, οι γατόφιλοι άποτελούν στρατιά. Και σε μερικούς, η αγάπη γι' αυτά τα ζώα, έχει άναμφισβήτητα, κάτι το παθολογικό. Άξιονημόνευτη είνε ιδίως η περίπτωση μιας ήλικιωμένης κυρίας από το Χούστον (Τέξας), που η μεγάλη αγάπη της για τις γάτες, την έκαμε να χάσει όλες τις οικονομίες της.

Η κυρία αυτή, έκτος από τις είκοσι περίπου γάτες, που είχε στο σπίτι της, είχε άυτοπροχειρισθή σε προστασία αυτών των τετράποδων κι' άφιέρωνε ένα μεγάλο μέρος από τον καιρό της, γιά να συμβουλευή τους συμπολίτες της πως έπρεπε να τα ταΐζουν και γενικά πως μπορούσαν να τους κάνουν άνεώτερη και πιο εύχρηστη τη ζωή τους. Μερικοί νεαροί, σκέφτηκαν, λοιπόν, να έκμεταλλευθούν αυτή την άδυναμία της κι' άρχισαν να της στέλνουν άπειλητικές επίστολες, που το περιεχόμενό τους ήταν περίπου το έξης: «Αν δεν μας φέρετε άπόψε τόσα δολάρια στο τάδε μέρος, θα διασκεδάσουμε τη νύχτα, βασανίζοντας τη Λουλου του κυρίου Χ... και θα σας στείλουμε το πτώμα της μέσα σε δέμα με το αύριανό ταχυδρομείο. Υ. Γ. Άν καταθύγετε στην άυτονομία, άνοίγοντας αύριο το πρωί το παράθυρό σας, θα δíte στην άπέναντι γωνία ένα σωρό από σκοτωμένες γάτες».

Η κυρία αυτή, φαντάσθηκε, ότι έπρόκειτο γιά φόρα και δεν έδωσε σημασία σ' αυτή την έπιστολή. Άλλά, την άλλη μέρα, έλαβε πακεταρισμένο το πτώμα της Λουλου, από την όποιαν οι δήμοι της είχαν βγάλει τα μάτια και τα έντόσθια. Φαινόταν καθαρά ότι είχαν βασανίσει το άθώο αύτο τετράποδο.

Άπό τότε, κάθε φορά που έπαιρνε ένα παρόμοιο γράμμα, δεν δίσταζε ούτε στιγμή να συμμορφωθή με τις έπιθυμίες των έκδαστών.

Με τον τρόπο αυτό, η σπείρα της άπέσπασε 2.000 περίπου δολάρια, που άποτελούσαν όλες σχεδόν τις οικονομίες της. Στο τέλος, η δυστυχισμένη άποφάσισε να κατήφυγη στην άστυνομία, που συνέλαβε τους νεαρούς εκδιστάς. Ήταν όλοι παιδιά 12—17 χρόνων.

Μπορείτε να φαντασθήτε μεγαλύτερη αγάπη κι' άφοσίωση στα ζώα από εκείνη που έδειξε η γατόφιλος του Χούστον;

Άλλ' οι τόσο άθώες, κατά το φαινόμενο, γάτες, προκαλούν καμιά φορά, άληθινά δράματα. Τέτοια π. χ., είνε η περίπτωση έξι ανδρόγυνου από το Νιου-Πόρτ. Ο σύζυγος, κάποιος Τόμας Μόξ,

ζήτησε διαζύγιο δυό μόλις μήνες έπειτα από το γάμο του, κατηγορώντας τη γυναίκα του, ότι τον παραμελούσε προς χάριν των δέκα γάτων της. Και η κυρία αυτή προτίμησε να πάρη διαζύγιο παρά να παραμελήσει τις γάτες της.

Ένας άλλος Αμερικανός, ο Άρτουρ Βίνναμ, πήρε διαζύγιο από τη γυναίκα του γιά τον ίδιο λόγο. Η τώας κυρία Βίνναμ, είχε συγκεντρώσει τριάντα γάτους και γάτες μέσα στο μικρό διαμέρισμα όπου έμεναν και που άπετελείτο από δύο μόνον δωμάτια.

Παρομοία περίπτωση, παρουσιάσθηκε πριν από λίγον καιρό και στην Αγγλία. Κάποιος κάτοικος του Λονδίνου, ο Έντγκαρ Κόλλιν, ζήτησε διαζύγιο γιάτί η γυναίκα του τον υποχρέωνε να φιλάει τα γατάκια της, μόλις έμπαινε στο σπίτι!

Πριν από λίγον καιρό, η Ένωσις αυτή έδωσε ένα δίπλωμα τιμής σ' ένα παιδάκι ένδεκα χρόνων, που είχε καταγγείλει τον πατέρα του, ότι έριξε ένα γάτο μέσα στη φωτιά!

Στην Αγγλία, λειτουργεί, έξ άλλου, μία πασιόν γιά γάτες. Βρίσκεται στο Χάμπτον και η διευθύντρια της, μίς Έδιθ Άλλεν, έχει έγκαταστήσει σ' αυτήν τελευταία ένα ραδιόφωνο τελευταίου τύπου. Σύμφωνα με τις διαβεβαιώσεις της, οι γάτες... προτιμούν την κλασσική μουσική.

Είνε, φαίνεται, μουσικά άναπτυγμένες σε μεγάλο βαθμό!

Άλλ' οι γάτες, όπως κι' οι άνθρωποι, έχουν ανάγκη πολλές φορές ν' αλλάξουν τον άέρα τους. Ένα παρκατορείο, λοιπόν, του Λονδίνου, άναλαμβάνει να τους ξεσφαλίση μία άνετη και ύγιεινη διαμονή στην Κυανή Άκτι. Στις σχετικές άγγελίες που δημοσιεύει στις έφημερίδες, ύπόσχεται στους κυριους τους «πατρική στοργή» γιά τους τετράποδες τροφίμους που θα του έμπιστευθούν. Και όλα αυτά με κάθε σοβαρότητα!

Φανατικός γατόφιλος είνε, έξ άλλου, ο πάμπλουτος Βέλγος παλαιόπώλης Άλμπερ Λεσέρ. Κατά την τελευταία έπισκεψή του στο Παρίσι, άγόρασε γιά το γάτο του δυό παλιά από έρμινια κι' ένα χρυσό κολλιέ στολισμένο με μπριλλάντια. Μόνο δε γι' αυτό το κολλιέ έπληρώσε 1.500.000 φράγκα (75 περίπου εκατομμύρια δραχμών).

Άς σημειώσουμε μία τελευταία ενδιαφέρουσα περίπτωση, που δείχνει, ότι οι γάτες δεν ύστερούν σε πολλές περιπτώσεις από τα σκυλιά σε νοημοσύνη. Δυό Αμερικανοί, ο κύριος και η κυρία Ντένμπερ, που έμεναν κοντά στους καταρράκτες του Νιαγάρα, πούλησαν το σπίτι τους πριν από λίγον καιρό και πήγαν να έγκατασταθούν στο Κολοράντο. Έπειδή, όμως, η γατιά τους, Κλημεντίνη, ήταν έγκυος, άποφάσισαν να μη την πάρουν μαζί τους. Η Κλημεντίνη γέννησε, λοιπόν, μεγάλωσε λίγο τα γατάκια που έφερε στον κόσμο κι' όταν κατάλαβε πως ήταν ικανά να ζήσουν μόνα τους, ξεκίνησε γιά να πάη να βρη τους παλιούς κυριους της... Μία μέρα, έπειτα από τρεις περίπου μήνες, οι άσχυγοι Ντένμπερ την είδαν, ξαφνικά, μπροστά τους. Η Κλημεντίνη είχε διατρέξει μία άπόστασι έξακοσίαν περίπου χιλιομέτρων, με μοναδικό όδηγό το ένστικτό της!

— Ένώ σιδερώνα το παντελόνι σου, άντρούλη μου, μου τηλεφώνησαν έφτα φίλες μου!...

Μί, δεν καταλαβαίνω, μαμά, τί της βρίσκει!...

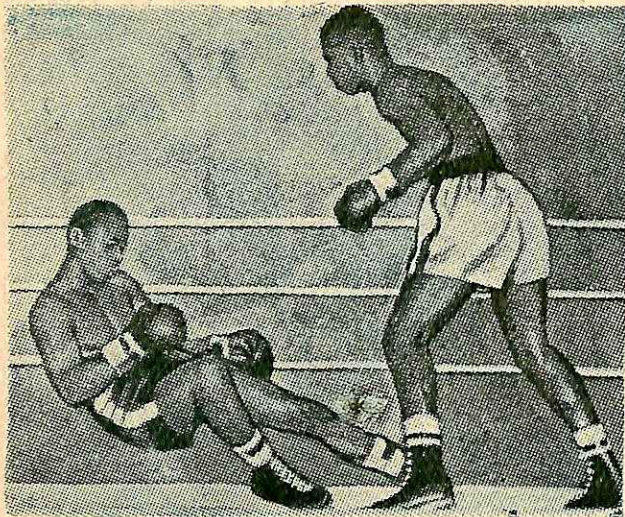

ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΓΡΙΠΠΗΣ

Τό γκαρσόνι: Προσώχ, κύριοι!... Θα φταρνιστώ!...

— Πάψε να γκορνιάζης γιά την τιμή του, γι' ότι στο έπιστρέφω από τώρα!...

Η φωτογραφία αυτή είχε συντοπιτική απόδειξις ότι η πυγμαχία είναι φονικό σπόρ. Με μία γροθιά του, όπως βλέπετε ο Πέσσυ Μπάσσετ σκοτώνει τον αντίπαλό του Σόντυ Μπού Ούεστ. Η «δηλοφονία» αυτή έλαβε χώραν τον Ιανουάριο του 1951 στη Νέα Υόρκη.

Η ΠΥΓΜΑΧΙΑ ΕΙΝΕ ΤΟ «ΣΠΟΡ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ»;

Οι πυγμάχοι κατανοούν διανοητικώς ανήμποροι

Ο πρόσφατος θάνατος πάνω στο ρινγκ του Βορειοαφρικανού πυγμάχου Μουσταφά Μουσταφάου, κι' η συγκοπή που έπαθε ένας άλλος, ο Κλάιν, έπειτα από έναν αγώνα στο Παρίσι, το «Μέγαρο των Σπόρ», ξανάφεραν στην πρώτη γραμμή της επικαιρότητας ένα θέμα που έχει απασχολήσει και άλλοτε τους ειδικούς: Η πυγμαχία είναι το «σπόρ που σκοτώνει»;

Η πυγμαχία, παρατήρησε ο διάσημος νευρολόγος δόκτωρ Μπενόν, αν δεν σκοτώνει πάντοτε, προκαλεί όμως, στους πυγμάχους, βαθύτερες αλλοιώσεις του γενικού δυναμισμού τους, που γνωρίζουν πολύ καλά οι μανάτζερς.

Οι αλλοιώσεις αυτές ξετυλίγονται σε τρία στάδια. Κατά το πρώτο, ο πυγμάχος γίνεται αδέξιος, δυσκολεύεται να συντονίσει τις κινήσεις του και παρουσιάζει ένα συνεχές σχεδόν τρεμουλιασμά. Στο δεύτερο, γίνεται ένας άνθρωπος «με γυαλένιο σαγόνι», όπως λένε οι ειδικοί της πυγμαχίας. Ηττάται από αντιπάλους πολύ κατωτέρους του και χάνει βαθμιαία το ήθικό του. Δυσκολεύεται, έξω άλλου, να εκφραστεί και περπατάει σαν να ήταν διαρκώς μεθυσμένος. Στο τρίτο, παρουσιάζει συμπτώματα παραινερφ με της γνωστής ασθενείας του Πάρκινσον και μεγάλη διανοητική και νευρική εξάντληση.

Όλα αυτά οφείλονται στα πολλά χτυπήματα που ο πυγμάχος δέχεται στο κεφάλι.

Μόνον αν άποσυρθεί έγκαιρα από το ρινγκ και υποβληθεί στην κατάλληλη θεραπεία, υποστηρίζει ο δόκτωρ Μπενόν, μπορεί να ξαναγίνει κανονικός άνθρωπος. Αλλά δυστυχώς, αυτό δεν συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις. Γιατί πίσω από τον πυγμάχο, στέκεται ο μανάτζερ, που τον σπρώχνει διαρκώς προς τα εμπρός, δείχνοντάς του με το ένα χέρι το χρήμα και με το άλλο τη δόξα.

Το περιβάλλον όπου γίνονται οι αγώνες του μπόξ, παρατηρεί ο ίδιος επιστήμων, είναι αδυσώπητο. Το αν ο πυγμάχος βγή από έναν αγώνα τυφλός ή παράλυτος, πολύ λίγο ενδιαφέρει τους θεατές. Κατά βάθος, μάλιστα, επιθυμούν να ιδούν αίμα πάνω στο ρινγκ.

Την ίδια γνώμη έχουν κι' οι δόκτορες Γκιγιαίν, Σεβιλεάνο και Φάντρ, που υπέβαλαν σχετική έκθεση στη γαλλική Ιατρική Ακαδημία.

Περισσότερο κατηγορηματικός, είναι ο διάσημος Αμερικανός νευρολόγος δόκτωρ Φίλιπ Βόγκελ.

«Η πυγμαχία», γράφει, δεν είναι σπόρ. Είναι, τουναντίον, μία μορφή δολοφονίας! Αγαπά όλα τα σπορ. Αλλά αυτό το είδος της οργανωμένης δολοφονίας, που καλείται μπόξ, δεν έχει τη θέσι του σε μία πολιτισμένη κοινωνία!».

Με τη γνώμη του δε, συμφωνεί και ο Άγγλος γιατρός Πάντιγκτον, που εκφράζει τη λύπη του γιατί οι συμπατριώτες του δείχνουν τόσο μεγάλη προτίμηση σ' αυτό το σπόρ.

Ο πυγμάχος, παρατηρεί, είναι ένας αρρώστος τόσο στο σωματικό, όσο και στο ψυχικό επίπεδο. Την πρόσκαιρη λάμψη του, θα την πληρώσει αργότερα με μία οργασμία κατάρρευσις. Όπως βλέπετε, η καταδίκη της πυγμαχίας από τους επιστήμονες, είναι γενική. Αλλά τί λένε οι θιασώτες αυτού του σπόρ; Δεν άρνούνται βέβαια, ότι αρκετοί πυγμάχοι πέθαναν πάνω στο ρινγκ. Ούτε, ότι πολλοί άλλοι βγήκαν απ' αυτό ανήμποροι για όλη τους τη ζωή. Αλλά, παρατηρούν, τα άτυχηματα είναι κοινά σ' όλα τα σπορ. Μερικά, μάλιστα, όπως π. χ. το αυτοκίνητο, ή ορειβάσις, το ράγκμπυ κλπ., αφήνουν πολύ πίσω τους όλα τα άλλα, στο κεφάλαιο των ατυχημάτων.

Ενας από τους απολογητές της πυγμαχίας, ο Ζιλμπέρ Μπενάιμ, που διευθύνει από μερικά χρόνια το Παρισινό «Μέγαρο των Σπόρ», έγραψε πριν από λίγο καιρό, τα εξής:

«Δεν πρέπει να ξεχνούμε, ότι η πυγμαχία, εκτός από τους κινδύνους της — που υφίστανται αναμφισβήτητα, αλλά που δεν είναι μεγαλύτεροι από όποιονδήποτε άλλου σπόρ — παρουσιάζει μερικά ανεκτίμητα πλεονεκτήματα. Κατά τον πόλεμο, υπηρέτησα στην «ψυχολογική υπηρεσία» του αμερικανικού στρατού. Παρατήρησα, λοιπόν, ότι οι πυγμάχοι και οι παίκτες ράγκμπυ ανέλαβαν με προθυμία τις πιο επικίνδυνες αποστολές και τις εξεπλήρωναν χωρίς να λογαριάζουν τους κινδύνους, με έτοιμότητα και ακρίβεια αξιοθαύμαστη.

Το μπόξ είναι επικίνδυνο όταν ο πυγμάχος δεν έχει υποστή κατάλληλη προπόνησις, ή δεν βρίσκεται στην απαιτούμενη φόρμα. Αποτελεί, ωστόσο, μία θαυμασία σχολή για τη διαμόρφωσις ανδρικών χαρακτηρισμών. Όπως και το ράγκμπυ, δίδει σε κείνον που ασχολείται μ' αυτό, ικανότητα αυτοελέγχου και του επιτρέπει ν' αντιμετωπίσει με ψυχραιμία κι' αποφασιστικότητα, τα διάφορα γεγονότα της ζωής».

Σχολιάζοντας τα ανωτέρω, ένας Γάλλος δημοσιογράφος, παρατήρησε, ότι η πυγμαχία θα ήταν, χωρίς αμφιβολία, το ωραιότερο από τα σπορ, αν έλειπον απ' αυτό... οι γροθιές ή αν οι γιατροί κατάφεραν να βρουν ένα μέσον για να κάμουν ακίνδυνα τα χτυπήματα στο κεφάλι...

Σκάκι με το τηλέφωνο

Οι μανιμάδες Άγγλοι σκακιστάι μπορούν τώρα να παίξουν με το τηλέφωνο το αγαπημένο τους παιχνίδι. Συνδέονται δηλαδή τηλεφωνικά, το βράδυ, μ' έναν άλλο σκακιστή, οπούδήποτε στην Αγγλία (άρκει μόνο να το επιτρέπουν οι ανάγκες άλλων σοβαρωτέρων τηλεφωνημάτων). Και ανακοινώνει ο καθενας τους στον άλλον με το τηλέφωνο τις κινήσεις που κάνει. Αν το παιχνίδι διαρκέσει 4 1/2 ώρες, οι σκακιστάι θα πληρώσουν 4 λίρες για έξοδα τηλεφώνου.

Το 1947, διοργανώθηκε ένα μάτς σκακιού μεταξύ Αυστραλίας και Μεγάλης Βρετανίας με το ραδιόφωνο, έκέρδισε δέ η δεύτερα, με 7 παιχνίδια έναντιόν 3.

Ενα άλλο έγινε μεταξύ Δανίας και Σουηδίας. «Ενας Ισπανός παρουσίασε τελευταίως στο Παρίσι ένα ηλεκτροκίνητο ρομπότ που παίζει σκάκι. Το αυτόματο αυτό «θυμώνει» και αρνείται να συνεχίση το παιχνίδι, αν κερδίσει τρία λάθη ή αν «κλέβη» ο αντίπαλός του.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟ ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΟ ΑΛΟΓΟ

Φαίνεται ότι η αρρώστεια της τσιγκουνιάς δεν προσβάλλει μόνον τους ανθρώπους αλλά και τα ζώα. Παράδειγμα:

«Όπως ξέρουμε οι Σκωτσέζοι είναι ο πιο φιλάργυρος λαός απ' όλους τους Ευρωπαίους και οι κάτοικοι της μικρής σκωτσέζικης πόλεως, Αμπερντίν, είναι οι πιο φιλάργυροι απ' όλους τους Σκωτσέζους.

Ένα βράδυ, λοιπόν, στο Λονδίνο, δημιουργήθηκε ένας συνωστισμός στα τροχοφόρα με αποτέλεσμα να σταματήσει η κυκλοφορία. Αναζητιέται η αιτία και στο τέλος βρίσκεται ότι ένα σωματώδες αλγο είχε σταθή στη μέση του δρόμου και δεν ένουσσε με κανένα τρόπο να κινηθή.

Το αλγο αυτό ήταν από το 'Αμπερντίν της Σκωτίας. Και — θα το πιστέψετε; — είχε πατήσει πάνω σ' ένα νόμισμα της μιάς πέννας!...

Μεταξύ μοντέρνων γυναικών:

— Η πιο πρακτική γυναίκα που γνώρισα ήταν η φίλη μου η Νίνα.

— Γιατί;

— Ντυνόταν επί πιστώσει και ξεντυνόταν τοίς μετρητοίς...

★

«Η σ' υ γ ο ς (παλιά καλλονή): Η σημερινή μόδα που υποχρεώνει τη γυναίκα να βγαίνει έξω με το πρόσωπο ξεσκεπαστο, δεν μου άρεσει. Δεν θα προτιμούσα να μ' έδλεπες με πέπλο;...

«Ο σ' υ γ ο ς (με κακεντρέχεια): Ασφαλώς! Χρειάζεται να ρίχνει καρείς πέπλο στο παρελθόν!...

★

«Ο αστυνόμος (στον λοποδύτη που τον φέρουν για δέκατη φορά): Πώς! Πάλι εδώ σε κοιτάζουν; Ο λοποδύτης: Μάλιστα, κύριε αστυνόμε. Μήπως έχω τίποτα γραμμάτια;...

★

— Πώς πηγαίνουν οι δουλειές; — Χάλια! Ακόμα κι' εκείνοι που ποτέ δεν με πληρώνουν, σταμάτησαν ν' αγοράζουν!...

★

«Ο δικηγόρος: Θέλεις να σε υποστηρίξω στη δική σου; Έν τάξει! Έχεις όμως λεπτά;

«Ο πελάτης: Δεν έχω... Έχω όμως ένα τζιπ.

«Ο δικηγόρος: Όμοια... Να το βάλεις ενέχυρο και να σηκώσεις λεπτά για να με πληρώσεις. Γιατί κατηγορείσαι;

«Ο πελάτης: Για την κλοπή του τζιπ!

★

«Ο γιατρός είπε στον Σκωτσέζο πελάτη του ότι η γυναίκα του θα έπρεπε να είχε βγάλει τις αμυγδαλές της, όταν ήταν κορίτσι.

«Ο Σκωτσέζος λοιπόν είπε του γιατρού να κάνει την εγχείρησι και κατόπιν έστειλε το λογαριασμό στον... πεθερό του!

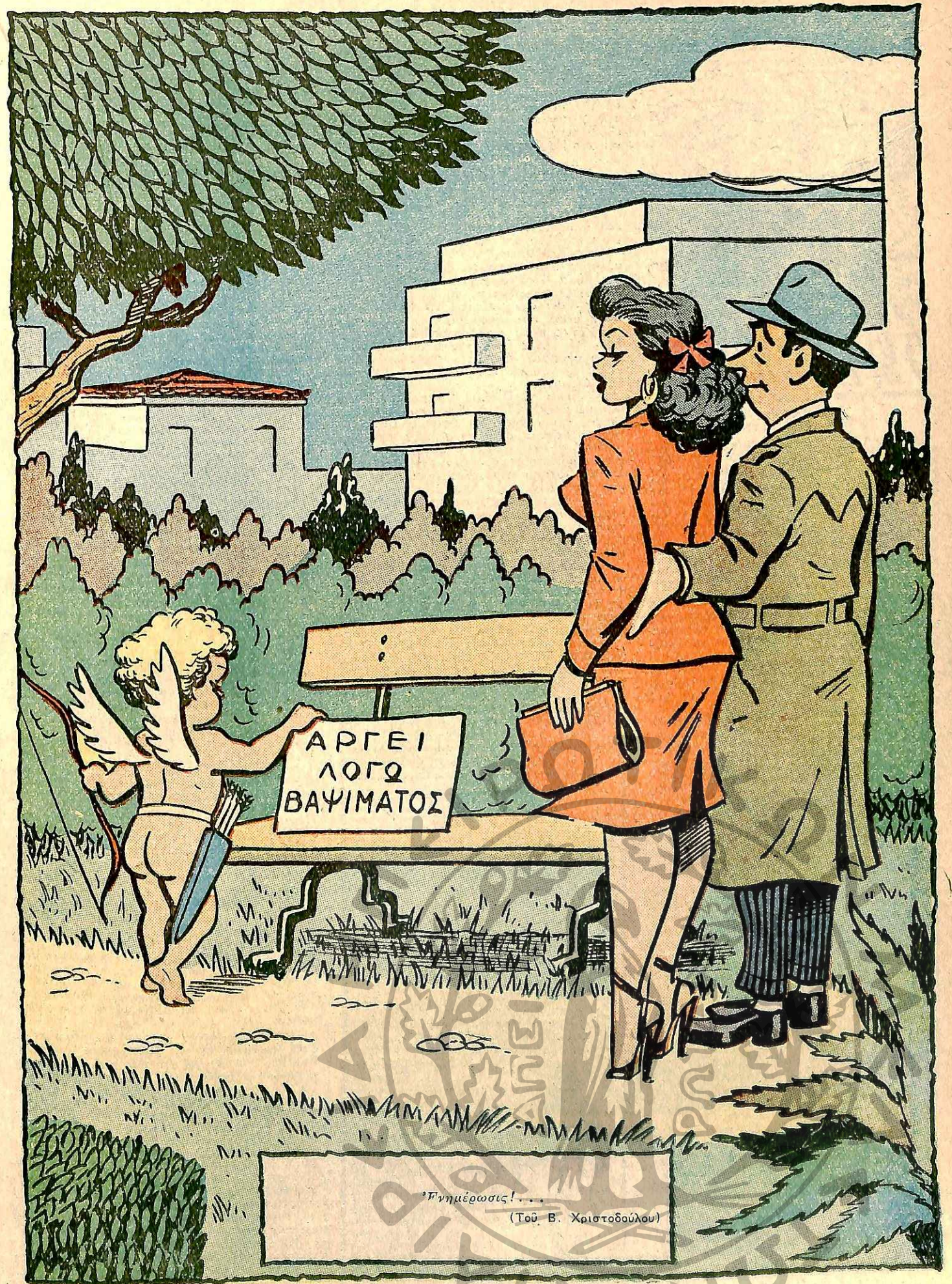
★

Αν ο Σκωτσέζος ταξίδευαν. Το πλοίο όμως χτύπησε σε μία νάρκη και θα βούλιαζε σε λίγο. «Ο Μάκ άρχισε να κλαίει με αναφυλλητά.

— Μά γιατί κάνεις έτσι; του λέει ο άλλος.

— Δεν βλέπεις; του απαντάει ο Μάκ. Σε δέκα λεπτά το πλοίο θα βουλιάξη!...

— Κι' ύστερα; Τι σε νοιάζει; Δικό σου είναι!...

«Γνημέρωσις!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ντὲ Σενέϊν! φώναξε ὁ καπετάνιος. Ἐκπληκτός.

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος! Καὶ σὰς χωστώ χάρι, γιατί μου προσφέρατε μιὰ ὑπηρεσίαν...

— Ποιὰ δηλαδή; Ὅτι σὰς ἐμπόδισα νὰ κάμετε μιὰ ἀπαγωγή, ἀνάξια γιὰ ἕναν εὐγενή;

— Δὲν πρόκειται γι' αὐτὴ τὴ μικρούλα, εἶπε ὁ βαρὼνος, ποὺ ἔχει τὴν ιδιοτροπία νὰ μὴ μὲ θέλῃ γιὰ φίλο της. Ἀφοῦ μου ξέφυγε, ἄς μὴ γίνεται πιά λόγος... Ἡ ὑπηρεσία ποὺ σὰς λέω, εἶνε ὅτι μ' ἀπαλλάξατε ἀπ' αὐτὸ τὸ συκαμερό, τὸ Λωρὰν.

— Ἀ, εἶνε λοιπὸν ὁ Λωρὰν αὐτὸς ποὺ εἶνε τὴν ἀτυγία νὰ βοεθῇ υποστὰ στο σπαθί μου;

— Ἀκριβῶς! Μ' ἔκλεβε ὁ ἄθλιος ἀδιάντροπος, καὶ σίγουρα θὰ μὲ πρόδιδε μιὰ μέρα! Δικό του σχέδιο ἦταν αὐτὴ ἡ ἀπαγωγή, ποὺ στοίχισε τὴ ζωὴ στο δυστυχισμένον μου Ζασμέν. Αὐτὸν τὸν λυπάμαι εἰλικρινά... Ἐκεῖνος ὁ διαβολεμένος ὁ νέος ποὺ βοήθηκε στο δόσιμο μου, ἦταν ἄσπος στο σπαθί... σὰν καὶ σὰς, καπετάνιε! Δὲν ἔχω συναπτῇ ποτὲ τόσο ἐπιδέξιο ἀντίπαλο! Ἀναγνώρισα αὐτὸν, δύο φορές κατὰ συνένοιαν, τὴν περίφημη «φλωρεντίνη σπαθιά» σας.

— Τότε θάνε μαθητὴς τοῦ Κουάρκ... ἡ δικὸς μου. Δὲν τὸν γνωρίζετε;

— Ὅχι, δυστυχῶς... Καὶ λυπάμαι γι' αὐτό, γιατί ἔγω νὰ τὸν πληρώσω ἕνα γρόσι! εἶπε ὁ βαρὼνος, φέροντας τὸ νέρι του στο ματωμένο μάγουλό του.

— Καὶ τώρα ποὺ πηγαίνετε, κύριε βαρὼνε;

— Στὸν πύργο τοῦ Μονουρανσύ. Μοῦ τὸν ἔχει δανείσει ὁ κοντόσταυλος, κι' ἐγὼ τοῦ παραγγέλλω τὸ μέγαρό μου, στὴν ὁδὸ Σαῖντ Ἀντουάν, ποὺ τὸ χρειάζονταν, δὲν ἔξω γιατί... Καὶ σείς, καπετάνιε, πῶς βοηθήκατε ἐδῶ;

— Ἐρχομαι ἀπ' τὴ Νορμανδία. Μὲ εἶχε στείλει ὁ κοντόσταυλος νὰ εἰδοποιήσω τὸ γιού του, τὸ δούκα τοῦ Νταμιβί, ὅτι τὸν χοιριάζεται ἀμέσως, μαζί μ' ὅλους τοὺς στρατιώτες του... Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ πύργος τοῦ Μονουρανσύ εἶνε δικὸς σας προσωινῶς, σὰς εἰπὼν ὁ βαρὼνος.

— Πολὺ εὐχαρίστω! Καὶ σὰς συγχωρῶ ποὺ δὲν μ' αἰσίστατε νὰ πληρώσω τὸ γρόσι μου στὸν ἀγνωστὸ ποὺ μου σημαδεύει τὸ μάγουλό...

— Ἀς ἀφίσουμε τώρα τὸν καπετάνιο καὶ τὸ βαρὼνο νὰ διευθύνωνται πρὸς τὸν πύργο τοῦ Μονουρανσύ, κι' ἄς ξαναγυρίσουμε στο Ζὰν Τρεμιέρο.

Ὁ γέρος δικηγόρος κι' ὁ πιστός του Ζοντελὲ ἔφτασαν, λαχανιασμένοι κι' ἀναστατωμένοι, στο μέρος τῆς συμπλοκῆς ποὺ περιγράψαμε. Βλέποντας τὶς δύο γυναῖκες σῶες κι' ἀθάλατες, ὁ Τρεμιέρο ἔβγαλε μιὰ φωνὴ χαρᾶς. Ἐνοίωσε ὅμως ἀμέσως ἔκπληξι, ὅταν προσεξε πῶς ἦσαν σκυμένες πάνω ἀπὸ ἕνα νεό, ποὺ καθόταν σ' ἕνα κομοδίνο, ποὺ καὶ ἀπλυνε τὸ γυνὼ καὶ πληγωμένο μπράτσο του στὴν κυρὰ - Μαρσίν.

Ἡ ὑπέρτρια σὰν χύρα στρατιωτικῆς, ἤξερε ἀπὸ τραύματα. Εἶχε σταματήσει τὸ αἷμα κι' εἶχε τυλίξει μ' ἕνα ἐπίδεσμο τὴν πληγὴ τοῦ νέου, ἐνῶ συγχρόνως δὲν ἔπαυε νὰ ἐξυμνῇ τὸ θαρρὸς του καὶ τὴν ἐπιδεξιότητά του.

Ἡ Ζὰν ἐξήγησε μὲ λίγα λόγια στὸν πατέρα της τί εἶχε συμβῇ. Ἐκεῖνος εὐχαρίστησε τὸ νεό καὶ τὸν ρώτησε τ' ὄνομά του. Ἀφοῦ δίστασε λίγο, ὁ πληγωμένος τοῦ ἀπάντησε:

— Λέγονται Ντενὶ Βαγιάν.

— Ὅα μὰς καίετε τὴν τιμὴ νὰ δεχθῆτε νὰ σὰς φιλοξενήσουμε, εἶπε ὁ Τρεμιέρο, τὸ σπίτι μου θὰνε στὸ ἔδης σὰν δικό σας. Ἀν εἴσθε ξένος, χωρὶς οἰκονομία...

— Ναί, εἶμαι ξένος... καὶ δὲν ἔχω πιά κανένα στὸν κόσμον.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐκυκλοφόρησαν τὰ γνωστὰ περιοδικὰ τραγουδιῶν «Μοντέρνο Τραγούδι» καὶ «Καὶνούριο Τραγούδι» τοῦ συγγραφέως Κώστα Μάνου με ὅλα τὰ τελευταῖα εὐρωπαϊκὰ καὶ λαϊκὰ σουξέ καὶ μὲ ἀλλὴν πλουσίαν καλλιτεχνικὴν ὕλην.

ΔΡΑΚΟΝ

Δυὸ παιδιὰ στὴ θάλασσα!

Στὸ ἐδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου καθά-
ταν τὸ πρῶτ' τῆς 8ης Δεκεμβρίου 1939
μιὰ ἀδύνατη κι' ὀχι καὶ τόσο ὁμορφὴ
νέα. Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, ὁ ἐ-
φέτης Οἰκονόμου κι' ὁ εἰσαγγελεὺς, ἐπί-
σης ἐφέτης Ἀποστολόπουλος, κυττάζουν
μὲ κάποια περιέργεια αὐτὸ τὸ πλάσμα
ποὺ ἔχει φαρῆσαι μπροστὰ τοὺς καὶ κά-
νε διάφορες κινήσεις ἀπὸ τὴν ἀμνηστία
του.

Ἡ νέα αὐτὴ ποὺ λεγόταν Πελαγία Νικο-
λαΐδῃ, ἦταν εἰκοσι χρόνων κι' ἡ κατηγορία
της ἦταν ἡ ἀκόλουθη: Τὸν ἴδιο περίπου
καιρὸ, πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο, στὸν ὄρμο
τοῦ Κερασινοῦ εἶχε πετάξει στὴ θάλασσα
δύο παιδιὰ, τὸν Ἀπόστολο Κυρῆ, 6
χρόνων, καὶ τὸν Μανώλη Γραμματικόπου-
λο, 4 χρόνων. Τὰ παιδιὰ λοιπὸν θὰ πνι-
γόντουσαν, ἀν ἕνας ἐργάτης ὁ Ι. Καρτά-
σης, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ πέρα, δὲν ἔ-
βλεπε τὴ φοβερὴ σκηνή, δὲν ἄκουγε τὶς
σπαραχτικὰ φωνὲς τῶν μικρῶν καὶ δὲν
ἔφευγε ἀμέσως στὴ θάλασσα. Ἐτοί, μὲ
κίνδυνον τῆς ζωῆς του, κατάρρε νὰ τὰ
σῶσιν, ἐνῶ ἡ ἐγκληματικὴ νέα εὗρισκε τὴν
εὐκαιρία νὰ ἐξαφανισθῇ.

Τὸ πῶς μικρὸ ἀπὸ τὰ παιδάκια ἦταν
σὲ κακὰ χάλια. Πάλεψαν μέρες οἱ γι-
ατροὶ νὰ τὰ σώσουν. Ἀπὸ τὰ παιδιὰ κα-
τόπιν ἔμαθαν τ' ὄνομα τῆς νέας κι' ἡ
Ἀστυνομία, ἀφοῦ εἰδοποίησε τοὺς γονεῖς
τους νὰ τὰ παραλάβουν, ἀνεκάλυψε καὶ
συνέλαβε τὴ μυστηριώδη παιδοκτόνο.

Γιατὶ λοιπὸν εἶχε βελήσει αὐτὴ ἡ γυ-
ναῖκα νὰ πνίξῃ τὰ δύο παιδιὰ; Ἡ ἱστο-
ρία της εἶναι ἀρκετὰ παράξενη. Ἀπασχό-
λησε καὶ τοὺς ἱατροδικαστὰς καὶ τοὺς ψυ-
χιάτρους μας. Ὁ ἱατροδικαστὴς Σπυρί-
δουλος κι' ὁ νευρολόγος Στριγγάρης ἐ-
κλήθησαν μάλιστα νὰ πουν τὴ γνώμη τους
στο δικαστήριό. Ἐτοί, ἡ νέα τιμωρήθηκε
μόνο μὲ ἕξι γρόνια ἐιρκτῇ, γιατί ἡ φο-
βερὴ πράξις της χαρακτηρίσθηκε ὡς ἀ-
πόπειρα ἀναιρέσεως...

Ἡ Πελαγία Νικολαΐδῃ παρουσίαζε ὁ-
λα τὰ συμπτώματα τῆς νευροπαθοῦς γυ-
ναῖκας. Ἀπὸ μικρῇ, ὅπως εἶνε γνωστὸ
ἀπὸ τὸ ἱστορικὸ της, εἶχε μείνει ὀφθαλμῇ.
Ζούσε κοντὰ στο Βόσπορον μαζί μὲ κατὶ
συγγενεὶς της ποὺ τὴ βασάνιζαν. Ἐπει-
τὰ ἤρθε ἡ Μικρασιατικὴ καταστροφή. Μὰ
τὰ μαρτύριά της δὲν εἶχαν ἀκόμη τελει-
ώσει. Ἀγωνίσθηκε σκληρὰ γιὰ νὰ μπο-
ρῇ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί της. Ὁ συνή-
γορός της ὑποστήριξε, ὅτι ὅλα αὐτὰ της
εἶχαν κλονίσει τὸ λογικὸ κι' ὅτι ἐρχόν-
τουσαν στιγμὲς ποὺ παρουσίαζε ὅλα τὰ
συμπτώματα τῆς τρέλλας! Μὰ πολλοὶ ἄλ-
λοι ὑπεστήριξαν ἐπίσης πῶς ἡ Νικολαΐ-
δῃ εἶχε τὰ μυαλά της τετρακόσια κι' ὅτι

ἦταν μιὰ διεστραμμένη γυναῖκα, ποὺ θέ-
λησε νὰ σκοτώσῃ τὰ δύο αὐτὰ παιδιὰ,
κάνοντας μ' ἀξιοθαύμαστο τρόπο τοὺς ὑ-
πολογισμούς της.

Ἡ Πελαγία Νικολαΐδῃ εἶχε συνδεθῇ μὲ
τὸν Ε. Γραμματικόπουλο. Ὁ ἄνθρωπος
αὐτὸς ἦταν καλὸς νοικοκύρης κι' ἀγαποῦ-
σε υπερβολικὰ τὸ μικρὸ παιδάκι του, τὸ
Μανώλη. Ἡ γυναῖκα του εἶχε πεθάνει.
Μόνος του βέβαια δὲν μποροῦσε νὰ τὸ
μεγαλῶσῃ καὶ λογάριζε νὰ παντρευτῇ
γιὰ νὰ ἔχῃ τὸ παιδί του μιὰ προστασία.
Μὰ, ὅταν ἔχῃ κανεὶς παιδί, ἕνας δευτε-
ρος γάμος εἶναι μεγάλο πρόβλημα.

Ὁ Γραμματικόπουλος, λοιπὸν, ὅταν
γνώρισε τὴν Πελαγία Νικολαΐδῃ καὶ τὴ
συμπάθησε, σκέφθηκε νὰ τὴν κάνει γυναι-
κα του, μὰ εἶχε τοὺς δισταγμούς του.

—Εἶσαι ὀρφανή, τῆς εἶπε καὶ ξέρεῖς
τί θὰ πῇ νὰ μὴν ἔχῃ ἕνα παιδί τῆς μανά-
του... Ἐγὼ ἀγαπῶ υπερβολικὰ τὸ Μαν-
ωλάκη... Ὅταν θὰ παντρευτοῦμε δὲν θέ-
λω ποτὲ, μὰ ποτὲ, νὰ τὸν στενοχωρήσῃς.

Ἡ Νικολαΐδῃ τοῦ ἔδωσε τὸ λόγο της.
Μὰ ὁ Γραμματικόπουλος, εἶτε γιατί
δὲν εἶχε στρώσει τὶς δουλειές του, εἶτε
γιατὶ εἶχε μερικὸς διαταγμούς, ἀνέβαλ-
λε τὸ γάμο του μὲ τὴν Πελαγία. Αὐτὸ ἀ-
νησύχησε τὴ Νικολαΐδῃ καὶ τὴν ἔβαλε σὲ
σκέψεις. Τότε μιὰ ἰδέα ριζώθηκε στο μυ-
αλό της: Ὁ μικρὸς Μανώλης ἦταν τὸ
μοναδικὸ ἐμπόδιο γιὰ τὸ γάμο τους!
Ὁ Γραμματικόπουλος δίσταζε νὰ δώσῃ
μιὰ μητριά στο παιδί του!

Καὶ τότε κατέστρωσε τὸ ἐγκληματικὸ
σχέδιό της: Ἐνα ἀπόγευμα πῆρε τὸν μικ-
ρὸ Γραμματικόπουλο καὶ τὸ φίλο του
Ἀπόστολο Κυρῆ γιὰ νὰ τοὺς πᾶν πε-
ρίπατο. Κανεὶς φυσικὰ δὲν ὑποπτεύθηκε
τὰ σχέδιά της. Τὸς πῆγε λοιπὸν ὡς τὸ
Κερασινοῦ. Τὰ παιδιὰ ἔτρεχαν κι' ἐπαί-
ζαν ἐνθουσιασμένα ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ. Μὰ
ἡ Νικολαΐδῃ κυττάζε δεξιά κι' ἀριστερά
νὰ βρῇ μιὰ εὐκαιρία... Ἐτοί παρέσυρε
τὰ παιδιὰ σ' ἕνα ἐρμηκὸ μέρος τῆς πα-
ραλίας καὶ σὲ μιὰ στιγμή τ' ὄρπαξε καὶ
τὰ δύο καὶ τὰ πέταξε στὴ θάλασσα, γιὰ-
τί φοβήθηκε μήπως ὁ μικρὸς Κυρῆς τὴ
μαρτυρήσῃ. Ἐπειτα βιάστηκε νὰ ἐξαφα-
νισθῇ. Μὰ, ὅπως εἴπαμε, ὁ ἐργάτης Ι.
Καρτάσης ποὺ περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ ἔπεσε
στὴ θάλασσα καὶ τὰ εἰσάε.

Ἐτοί ἡ Πελαγία Νικολαΐδῃ, ἀντὶ νὰ
παντρευτῇ, κλείστηκε ἕξι χρόνια στὴ φυ-
λακή...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Τὸ ρομπὲ ποὺ κόβει τὰ μικρόβια

Ἐπὶ πολλὰ χρόνια, οἱ ἐπιστήμονες ποὺ
ἀσχολοῦνται μὲ ἔρευνες ἐπὶ τῶν μικροβί-
ων, συναντοῦσαν μιὰ σημαντικὴ δυσκο-
λία: Δὲν μποροῦσαν δηλαδή νὰ ἐπιτύχουν
μικρὰ δείγματα γιὰ μικροσκοπικὴ ἐξέ-
ταση — τέτοιων διαστάσεων ὥστε νὰ μὴ
φαίνονται καθόλου μὲ γυμνὸ μάτι.

Τώρα λοιπὸν ἔχουν Ἀγγλὸς κατασκευ-
αστὴς ἐπιστημονικῶν ὀργάνων τοὺς πρό-
φερε πολὺτιμη βοήθεια, μὲ τὴν ἐφευρέσι
ἐνός «χεριού-ρομπότ», ποὺ μπορεῖ νὰ χρη-
σιμοποιηθῇ γιὰ νὰ κόψῃ στὰ δύο ἕνα μι-
κρόβιο!

Ὁ ἐπιδέξιος αὐτὸς τεχνικὸς παρακο-
λοῦθησε ἐπὶ πολλοὺς μῆνες τοὺς ἐπιστή-
μονες ἐρευνητὰς στὴ δουλειά τους καὶ πρό-
σεξε τὶς κινήσεις ποὺ ἔκαναν οἱ ἐργα-
στηριακοὶ «μικροτόμοι». Μὲ τὴν πείρα
λοιπὸν τῶν παρατηρήσεών του, κατασκεύ-
ασε κατόπιν τὸ «χερι-ρομπότ».

Πιστεύεται ὅτι τὸ ἐργαλεῖο αὐτὸ θὰ
ἐπιτρέψῃ στοὺς ἐπιστήμονες νὰ ἀφαιρέ-
σουν τὸ περίβλημα ποὺ ὑπάρχει γύρω ἀπὸ
τὰ πῶς μολυσματικὰ μικρόβια. Κι' αὐτὸ
θ' ἀποτελέσῃ μιὰ σπουδαία νίκη στὸν πό-
λεμο κατὰ τὸν βακτηριδιό.

Ὅα μπορῇ ἐπίσης νὰ γίνουν, μὲ τὴ βο-
ήθεια τῆς νέας ἐφευρέσεως λεπτόμερης
ἐξετάσεως μικροσκοπικῶν κυττάρων, ποὺ
ἔχουν σχέση μὲ τὶς ἐρευνες κατὰ τῆς φυ-
ματιώσεως καὶ τοῦ καρκίνου.

Λέγεται ὅτι τὸ «χερι-ρομπότ» εἶναι
«σχεδὸν ἀνθρώπινο». Μὲ τὴ μὴν διαφορά
ὅτι... δὲν κάνει ποτὲ λάθος!

Ἀ Ν σήμερα ὅλοι γνωρίζουμε
τὸ νησί μὲ τὸ ὄνομα Μυ-
τιλήνη, στὴν ἀρχαιότη-
τα ὅμως ἦταν γνωστὸ ὡς Λέ-
σθος. Μόνον δὲ ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς
πέντε μεγάλες πόλεις τῆς ἀρ-
χαίας Λέσθου λεγόταν Μυτι-
λήνη. Κι' εἶχε πάρει τὸ ὄνομά
της ἀπὸ τὴν κόρη ἐνὸς μυθολο-
γικοῦ ἥρωα τοῦ Μακάρε-
ως, ποὺ ἦταν ἀπὸ τοὺς πρῶ-
τους οἰκιστὲς τοῦ νησιοῦ.

Πελασγοὶ καὶ Κάρες ἦταν οἱ
πρῶτοι κάτοικοι τῆς Λέσθου,
ὅπως τουλάχιστο πιστοποιεῖται
ἀπὸ τὰ πελασγικὰ τεῖχη ποὺ
βεβήθηκαν σὲ πολλὰ μέρη τοῦ
νησιοῦ. Κατόπιν ἦρθαν οἱ Αἰολεῖς καὶ στοὺς ἱστορικοὺς χρό-
νους τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἡ Μυτιλήνη ἦταν τὸ μεγάλο κέν-
τρο τῶν αἰολικῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, πολλὲς ἀπὸ τὶς
ὁποῖες τὶς εἶχαν γίσει οἱ ἴδιοι οἱ Μυτιληνιοί.

Τὸ πλοῦσιον καὶ μεγάλο αὐτὸ νησί — εἶνε τὸ μεγαλύτερο
τοῦ Αἰγαίου καὶ τὸ τέταρτο σὲ πληθυσμὸ καὶ ἔκτασι ἀπὸ τὰ
ἑλληνικὰ νησιά, μετὰ τὴν Κρήτη, τὴν Κύπρο, καὶ τὴν Εὐβοία —
ὀμιζόταν στὴν ἀρχαιότητα γιὰ
τοὺς ποιητὲς του, τοὺς μουσικοὺς
καὶ τοὺς σοφοὺς του. Ἦταν ἡ πα-
τρίδα τοῦ Ἀλκαίου, τοῦ Τέρπαν-
δου, τῆς Σαπφῆς, τοῦ Θεόφρα-
στου καὶ τοῦ Πιττακοῦ, ποὺ ἐθε-
ωρεῖτο ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς
τῆς Ἑλλάδος.

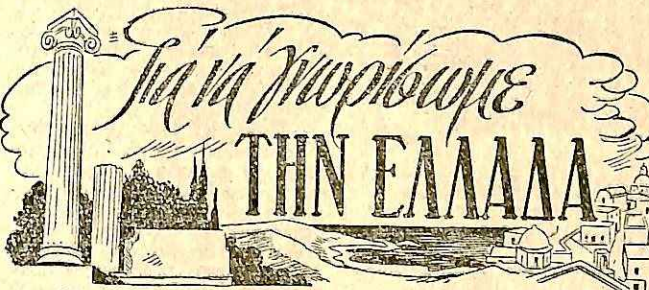
Ἡ Μυτιλήνη ὅμως, δὲν ἦταν μόνον
τὸ νησί τῆς σοφίας καὶ τῆς μου-
σικῆς, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐμφυλίων πο-
λέμων. Ὑστερ' ἀπὸ μακροχρόνιες
καὶ αἱματηρότατες ἐσωτερικὰς ἀνο-
μαλίας καὶ ἐπαναστάσεις, κατάρρω-
σε τέλος ὁ Πιττακὸς, ποὺ ἦταν
συγγενὸς σοφὸς καὶ πολιτικός,
νὰ ἐπιβληθῇ καὶ μὲ τὴ σοφία του
νὰ βοηθῇ στὴ μεγάλη ἀνάπτυξι
τῆς Λέσθου, ποὺ τὰ πλοῖα της τὴν
ἐποχὴν ἐκίενη κυριαρχοῦσαν σ' ὅλο
τὸ Αἶγαίον.

Εἶνε ὅμως ὁ Πιττακὸς καὶ δύο
φανταστικοὶ ἀντιπάλους, συνάδελ-
φους στὸ πνεῦμα, ἀλλὰ ἀντιθέτους
στὴν πολιτική: Τὸν ποιητὴ Ἀλκαίον
καὶ τὴν ποιήτρια Σαπφῆ, ποὺ τὸν
...«κατακεραυνῶν» διαρκῶς, μὲ
τὰ ποιήματά τους. Ὅταν ὅμως ὁ
Ἀλκαίος εἶδε πῶς οἱ στίχοι του
δὲν ἔπαιναν, κατέφυγε στὸ εἶδος,
ποὺ τὸ μετανευρίζον τὸ ἴδιο κα-
λὰ μὲ τὴ λύρα. Ἐπαναστάτησε
λοιπὸν ἐναντίον τοῦ Πιττακοῦ. Στὴ
μάχη ποὺ ἀκολούθησε ὁ Ἀλκαίος
πιάστηκε αἰγυμάλως. Ὁ Πιττακὸς
ὅμως δὲν τὸν πείραξε, λέγοντας πῶς εἶνε καλύτερα νὰ συ-
νο τὸν νάσῃ Κουνητοῦρη, ἐλευθέρωσε τὴν Μυτιλήνη καὶ τὴν
χωρὴ κανεὶς παρὰ τὴ τιμωρή: Ἐσυγγνώμη τιμωρίας κρείσσων.

Ἡ Μυτιλήνη, ἡ Λέσθος πέρασε ἀπὸ πολλοὺς
(μετὰ τοῦ 6ου π.Χ. αἰῶνα), ὁ Λέσθος πέρασε ἀπὸ πολλοὺς

Ἐπὶ τὸν 462 π.Χ. αἰῶνα, ὁ Λέσθος πέρασε ἀπὸ πολλοὺς
ἀφεντὰδες κι' ἀπὸ μεγά-
λες καταστροφές. Οἱ
Πέρσες, οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ
Ρωμαῖοι ὁ βασιλεὺς τοῦ
Πόντου Μιθριδάτης, οἱ
Σασανίδες, οἱ
Σελτζουκίδες, Τούρκοι,
δὲν ἔβρισαν μόνον κυρίαρ-
χοι στὸ νησί, ἀλλὰ κα-
τέστρεψαν καὶ λεπλάτη-
σαν τὶς πόλεις του καὶ
κατέσφαξαν τὴν πληθυ-
σὺ τοῦ τοῦ

Στὰ Βυζαντινὰ χρόνια
ἡ Μυτιλήνη εἶδε ἀκόμη
κυρίαρχους τῆς τοῦς Βε-
νετσιάνους, τοὺς Κατα-
λάνους καὶ τοὺς Γενοβέ-
ζους. Σώζονται καὶ σήμε-
ρα στὸ Κάστρο τῆς Μυ-
τιλήνης τὰ οἰκόσημα τῶν
Γενοβέζων Γκατελούζων,
ποὺ ἐμείναν περισσότερο
ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια (1354
— 1462 μ.Χ.). Ἡ ἐποχὴ
τῶν Γκατελούζων εἶνε μιὰ
ἀπὸ τὶς καλύτερες τῆς
Μυτιλήνης. Οἱ Γενοβέζοι
αὐτοὶ ἀρχόντες μὲ τοὺς

ΜΥΤΙΛΗΝΗ

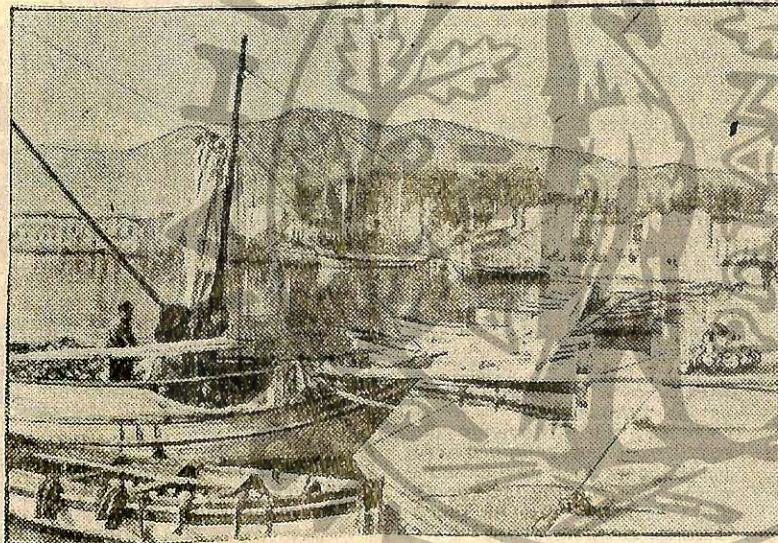
Μυτιλήνη καὶ ὕστερ' ἀπὸ πολιορκία εἰκοσι ἑπτὰ ἡμερῶν τὴν
παρέδωσε ὁ τελευταῖος ἡγεμόνας τοῦ νησιοῦ, ὁ Νικόλαος Γκα-
τελούζος (1462). Πολλὲς οἰκονομίες τῆς Μυτιλήνης μεταβέ-
θηκαν τότε, μὲ διαταγὴ τοῦ Σουλτάνου στὴν Πόλη. Ἀν πιστέ-
ψουμε τὸ Βενετσιάνο ζωγράφον Μπελλίνι, ποὺ τὸν εἶνε ὁ κατα-
κτητὴς μαζί του, μόνον γιὰ τὶς διασκεδάσεις τῶν ὁ Μωάμεθ
ἦρθε ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη 800 νέους καὶ νέες, μετὰ τῶν ὁποῖων
ἦταν καὶ ὁ ἡγεμόνας τοῦ νησιοῦ!

Δρόμος στὴ Μυτιλήνη.

καὶ τὰκανε τούρκικα. Τὸ 1912 ὅμως ὁ ἑλληνικὸς στόλος, καὶ τὴν
ἐξανάσῃ στὴν Ἑλλάδα.

Δὲν εἶνε ὅμως μόνον μεγάλο καὶ πλοῦσιον τὸ νησί, οἰκισμένον
γιὰ τὶς εἰσὶς τοῦ καὶ τ' ἀμπέλια του. Εἶνε ἀκόμη γνωστὸ
γιὰ τὶς φυσικὰς οὐροφείες
τοῦ.

Τὸ λιμάνι τῆς Μυτιλήνης.

Τετρακόσια πενήντα χρόνια ἔ-
μειναν οἱ Τούρκοι στὴ Μυτιλήνη.
Ἀπὸ αὐτὴ κατανόταν καὶ ὁ περί-
φημος Τούρκος ναύαρχος. Χαυρεῶ-
διν Βαρβαρόσσας — νηὶς ἐνός
Ἑλλῆνα πατῆ — ποὺ ἔδωκε τοὺς
Φράγκους, κατὰ τὸ 1537, καὶ κα-
τέλαβε ὅλα τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου
καὶ τὸν θύματος τὸ ἀπέδειξε!..

Ἡ Μυτιλήνη εἶναι καὶ
ἡ πρωτεύουσα τοῦ νησιοῦ.
Ἡ Μυτιλήνη νησιὸς τοῦ
σὲ ἡμικύκλιο σήμα τοῦ
σὲ ἡμικύκλιο σήμα τοῦ
στοὺς πρόποδες ἐνός ψη-
λοῦ λόφου, ἐπὶ τὸ παλιὸ
κάστρο, στὸ ὁποῖο δια-
τηροῦνται ἀκόμη τὰ ἱνι-
τῆς κατοχῆς τῶν Γενοβέ-
ζων καὶ τῶν Τούρκων, κα-
θὼς καὶ τὸ τῶμα ποὺ ἔ-
χτισαν οἱ Τούρκοι, ὅταν
πῆσαν τὸ νησί στὰ 1462.

Ἡ πόλις τῆς Μυτιλήνης
εἶνε συγγενισμένη ἀπὸ
τὶς καλύτερες τῆς Ἑλλά-
δος, μὲ ὅσα ὅσα ἑλληνικὰ
μεγαλοπρεπεῖς ἐπαυλίδες
θεάτρα, κήπους, λαμ-
πρὰς ναοὺς καὶ μὲ ἕνα
πολιτισμικὸν προάστειον,
τὴ Βασιλεία, ποὺ εἶνε ὁ
τόπος τοῦ παρθενείου καὶ
τοῦ ἔρωτος... περιπά-
τον τῶν Μυτιληνίων.

Ε. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΒΟΛΟΝΤΕΣ

ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΑΙΜΑΤΟΣ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Μία νέα και εκπληκτική διαγνωστική μέθοδος

Σκεφθήκατε ποτέ πόσο τεραστιάσιο πρόοδο θ' αποτελούσε για την Ιατρική επιστήμη η ανακάλυψη μιας απλής μεθόδου εξέτασης του αίματος, που θ' αποκάλυπτε την κάθε ασθένεια στην αρχή της, πολύ πριν απ' την εκδήλωσή των πρώτων συμπτωμάτων της; Ο κόσμος θα σωζόταν πια από τη φυματίωση, τον καρκίνο και τις άλλες αρρώστιες που μαστιζούν από αιώνες την ανθρωπότητα...

Αυτήν ακριβώς τη σκέψη έκανε κι ο δόκτωρ Ρόμπερτ Κάν, ο διευθυντής των εργασιών ορολογίας του Πανεπιστημίου του Μίσιγκαν και εφευρέτης της μεθόδου εξέτασης αίματος για σφυλιδα που φέρνει το όνομά του.

Ο δόκτωρ Κάν επινόησε αυτή τη μέθοδο πριν από 26 χρόνια. Ήσταντο, παρ' όλα τα λάμπα από αποτελεσματικότητα δεν έμεινε ικανοποιημένος, γιατί παρουσίαζε μια έλλειψη: Κάποτε δηλαδή, έδινε αντίδορα θετική σε άτομα που δεν έπασχον από τη μεταδοτική αυτή νόσο.

Ήταν, βέβαια, ένα μικρό μειονέκτημα, που δεν άρκοσε για να μειώσει την αξία της μεθόδου — της πρώτης απλής και αποτελεσματικής μεθόδου για τη διάγνωση της σφυιλιδόζ. Κι' όμως ο δόκτωρ Κάν έπαιχε να βρή την αιτία του, από το 1925 που είχε εφεύρει αυτή τη μέθοδο εξέτασης. Το πρόβλημα αυτό τον απασχολούσε επί 20 ολόκληρα χρόνια. Άκόμα και στον ύπνο του, δεν έφευγε απ' το νου του. Ευτυχώς συχνά τη νύχτα, για να σημειώσει μια νέα σκέψη, που θα μπορούσε να την ξεχάσει ως το πρωί...

Τέλος, από 6 ετών, του ήρθε μια ιδέα: ότι οι υγιείς που παρουσίαζαν θετική αντίδραση έπασχαν ίσως από κάποια άλλη ασθένεια, που επηρέαζε το αποτέλεσμα της εξέτασης. Ξεκινώντας λοιπόν απ' αυτή τη σκέψη, τελειοποίησε την αρχική μέθοδο του, έτσι ώστε να ανακαλύπτει με την εξέταση του αίματος οποιαδήποτε ασθένεια.

Για την αρχική μέθοδο του ο δόκτωρ Κάν χρησιμοποίησε μια διάλυση παρασκειασμένη από βωδινη καρδιά. Όταν προστεθεί στον ορό του αίματος ενός σφυιλιδικού, το υγρό αυτό θα θολώνει. Αν ανακατευθεί με αίμα υγιούς ανθρώπου, μένει διαυγές.

Με μια ειδική όμως κατεργασία, το ίδιο υγρό θα θολώνει λίγο και με το αίμα υγιών ατόμων. Ο τόνος του θολώματος διαφέρει από ένα σε άλλον άνθρωπο, στο ίδιο όμως άτομο μένει αμετάβλητος, σαν τα δοκτυλικά αποτυπώματα.

Αυτό απέδειξε μια σειρά πειραμάτων, που άρνησε ο δόκτωρ Κάν από δύο ετών με το αίμα διαφόρων βοηθών του. Κάθε βδομάδα εξέταζε νέα δείγματα απ' το αίμα τους, χω-

ρίς να παρατηρήσει καμιά διαφορά.

Ξαφνικά όμως, το αίμα μιας βοηθού του εργατοπούλου παρουσίασε μια διαφορά, σαν τις παλές εκείνες λαθασμένες θετικές αντιδράσεις της σφυιλιδόζ. Ο δόκτωρ Κάν την έστειλε αμέσως να την εξετάσουν διάφοροι ειδικοί γιατροί, όλοι όμως τη βρήκαν υγιεινή. Ήσταντο, η διαφορά της αιμάτος της παρουσιαζόταν στην εξέταση ολόκληρου εντονότερα. Μετά ένα μήνα, ο δόκτωρ Κάν επέμεινε να την ξαναεξετάσουν οι γιατροί. Αυτή τη φορά, η ακτινοσκόπηση απέκάλυψε ελαφρότατες και ακαθόριστες σκιές στους πνευμόνες της. Τρεις μήνες αργότερα, οι σκιές αυτές έγιναν σαφέστερες κι' οι γιατροί διέγνωσαν φυματίωση.

Η εξέταση αίματος είχε λοιπόν αποκάλυψε την ασθένεια αυτή πολύ πριν την βρουν οι γιατροί με τις συνηθισμένες διαγνωστικές μεθόδους, και προτού αισθανθεί η αρρώστη την παραμικρή κακοδιαθεσία! Όταν έγινε καλά η νέα, με την κατάλληλη θεραπεία, η εξέταση του αίματός της άρχισε και πάλι να δίνει εικόνα φυσιολογική όπως και πρώτα.

Στα δυό επόμενα χρόνια, ο δόκτωρ Κάν έφηρσε τη μέθοδο του σε πολυάριθμες άλλες περιπτώσεις άρρωστων φυματιώσεων και καθόρισε πια απόλυτα τη διαφορά που προκαλεί η ασθένεια αυτή στο αίμα. Έτσι, όταν την παρατήρηση στο αίμα ενός ανθρώπου, μπορεί αμέσως να διαγνωστεί ότι προσβεβλήθηκε από φυματίωση. Και η έγκαιρη αυτή διάγνωση, στην αρχή της νόσου, σημαίνει την ασφαλή θεραπεία της.

Συγχρόνως, ο δόκτωρ Κάν βρήκε τις διαταραχές του αίματος που προκαλούν η έλκωση, η λέπτα και οι καρδιακές παθήσεις, τώρα δε ενοιάζεται προς την ίδια κατεύθυνση για τον καρκίνο.

Η μέθοδος Κάν για την εξέταση του αίματος (τόσο η αρχική, όσο κι' η τελειοποιημένη) βασίζεται στην ιδιότητα του οργανισμού να παράγει «αντισώματα», ειδικές δηλαδή ουσίες για την εξουδετέρωση των διαφόρων μολύνσεων. Με την ανεύρεση αντισωμάτων κατά της σφυιλιδόζ στο αίμα, βγαίνει το συμπέρασμα ότι υπάρχει μόλυνση απ' αυτή την ασθένεια.

Αλλά και στους υγιείς ανθρώπους σχηματίζονται συνεχώς μερικά αντισώματα, για να εξουδετερώσουν τα προϊόντα της καθημερινής και φυσιολογικής καταστροφής ενός αριθμού κυττάρων του σώματος. Η παρουσία τους λοιπόν δίνει τη μικρό θόλωμα που παρουσιάζει — θόλωμα όπως είπαμε — χαρακτηριστική και αμετάβλητη εικόνα για κάθε υγιή άνθρωπο. Όταν ο-

μως μια οποιαδήποτε ασθένεια προσβάλει το σώμα, αυξάνονται αμέσως τα αντισώματα, αλλά με διαφορετικό τρόπο για κάθε αρρώστια. Έτσι, το αίμα παρουσιάζει μια ειδική μεταβολή, που επιτρέπει τη διάγνωση της ασθένειας.

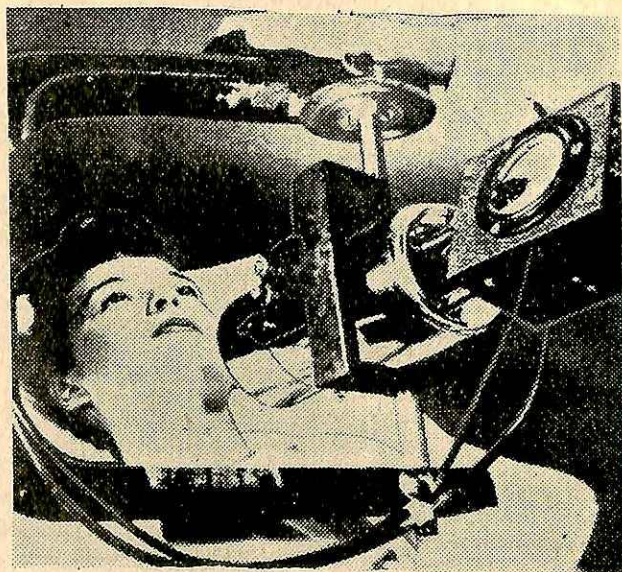
Ο δόκτωρ Κάν ελπίζει ότι, σ' ένα χρόνο, θα έχει απολοποιηθεί η μέθοδος του αρκετά, ώστε να την εφαρμόσουν δοκιμαστικά διάφοροι γιατροί, εργατοί και νοσοκομεία. Υπολογίζει δε ότι ως τότε θα έχει καθορίσει απόλυτα τις διαταραχές του αίματος που προκαλούν επτά διάφορες ασθένειες.

Η μέθοδος Κάν μπορεί να αλλάξει μια μέρα τελείως την όψη της Ιατρικής. Όταν, έπειτα από χρόνια, καθορισθούν με ακρίβεια οι αντιδράσεις που δείχνουν την κάθε αρρώστια, οι γιατροί θα πρόλαμβάνουν πια τις ασθένειες, αντί να τις θεραπεύουν. Κάθε άνθρωπος, απ' όπου γεννηθεί, θα υποβάλλεται σε εξέταση αίματος απ' το γάλα του κάθε 1-2 μήνες. Κι' όταν το αίμα του παρουσιάζει την παραμικρή ανωμαλία, μια σύγκριση με τους γνωστούς ήδη τύπους αντιδράσεων θ' αποκάλυπτε από ποιά ασθένεια έχει προσβληθεί, πολύ πριν εκδηλωθούν τα συμπτώματά της.

Με την ίδια ανάλυση αίματος θα μπορούν να εξελεγχωνται τα αποτελέσματα των διαφόρων φαρμάκων και θεραπευτικών μεθόδων.

Ένα φάρμακο για τους φυματικούς

Άρκετοι φυματικοί, στους οποίους χορηγήθηκε καθημερινώς εκχύλισμα ήπατος, παρουσίασαν μια αξιολογική αύξηση βάρους, διπλασία σχεδόν από εκείνους που δεν παίρνουν αυτό το εκχύλισμα. Η καθημερινή ποσότητα εκχυλίσματος ισοδυναμεί με 250 γραμμάρια βωδινό σπυρτί. Παρατηρήθηκε ακόμη αύξηση του βάρους με τη συγγονο χορήγηση στρεπτομυκίνης.

«ΑΤΟΜΙΚΟ ΚΟΚΤΕΪΛ»

Στις Ηνωμ. Πολιτείες της Αμερικής εφαρμόζεται τώρα με επιτυχία μια νέα μέθοδος θεραπείας του καρκίνου του λάρυγγος με βάση το ραδιενεργό Ιώδιο (το λεγόμενο «ατομικό κοκτέϊλ»). Στη φωτογραφία μας μια ασθενής από καρκίνο του λάρυγγος υποβάλλεται στη νέα θεραπεία με ραδιενεργό Ιώδιο και υπάρχουν ελπίδες να γίνει καλά.

νης και εκχυλίσματος ήπατος, ένω με τη στρεπτομυκίνη μόνον οι άρρωστοι έκαναν βάρος.

Κατά των συσπάσεων του εντέρου

Τέσσερα φάρμακα που δοκιμάσθηκαν τελευταίως κατά των σπασμών του παχέος εντέρου, είτε η μεντρίνη, ή ατροπίνη, το συντοπρίν και η τρασεντίνη. Απ' όλα αυτά απέδειξε η πιο ωφέλιμη η υπαντίνη, ακόμη και σε μικρές δόσεις.

Γραβιέρα στα βρέφη

Ένας Γάλλος γιατρός έφαρμάκε μια έντελως πρωτότυπη μέθοδο θεραπείας των βρεφών, από 6 μηνών και άνω, που πάσχουν από έντερικες διαταραχές. Τους δίνει δηλαδή τυρί γραβιέρα, που περιέχει, άθροισμα πρωτεΐνης, α-δεόστριν, φωσφόρο και ένα είδος μυκήτων της ίδιας οικογένειας μ' εκείνους που παράγουν την πενικιλίνη.

Οι ιδιοτροπίες της πολιομυελίτιδος

Έχει παρατηρηθεί σ' ολόκληρο τον κόσμο, κατά τα τελευταία χρόνια, μια μεταβολή στην ηλικία των περισσότερων θυμάτων της πολιομυελίτιδος. Ίδιως στις άρρωστικές περιφέρειες, προσβάλλονται τώρα πιο πολλοί ενήλικοι — ενώ στις πόλεις αρρωσταίνουν μάλλον, τα παιδιά. Το νασκαπτικό δε είναι ότι τα περισσότερα σοβαρά κορύσματα παρατηρούνται στους ενήλικους.

Ανώδυνοι τοκετοί

Ένα νέο φάρμακο, που λέγεται «ινιεντύν», νοσητοποιείται για την ελάττωση των πόνων του τοκετού. Μια υποδόρια ένεση μ' αυτό φέρνει γενική χαλάρωση και υπνηλία, χωρίς όμως να επηρεάζει την πνευματική διαύγεια. Η γυναίκα μπορεί τότε να αποκοιμηθεί ελαφρά. Συνταγογραφείται εύκολα. Γενικά, συνταγογραφείται ο τοκετός, χωρίς να επηρεασθεί καθόλου από το φάρμακο η αναπνοή της μητέρας ή η υγιεινή κατάστασις του βρέφους, όπως συμβαίνει με άλλα υπνωτικά.

Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΙΣΤΟΡΙΑ της φυματίωσης

Από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα

Καμιά ασθένεια δεν προέκλεισε τόσες πολλές συζητήσεις μεταξύ των επιστημόνων και δεν συνεκίνησε τόσο τους ανθρώπους, όσο η φυματίωση. Οι διαφορές για την προέλευσή και τα μέσα της θεραπείας της, άρρισαν, άλλωστε, από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα.

Αρχαίοι — Ο πρώτος που την περιέγραψε, με το όνομα της φθίσεως, κατά τον 5ον αιώνα π. Χ., ήταν ο Ιπποκράτης. Κατά τον πατέρα της Ιατρικής, η φυματίωση δεν ανήκε στην κατηγορία των μεταδοτικών ασθενειών. Μεταδιδόταν από τους γονείς στα παιδιά, όπως, με την πάροδο του χρόνου, εκφυλιζόταν. Ήταν, μ' άλλα λόγια, κληρονομική.

Ο Αριστοτέλης, αντίθετα, που έζησε κατά τον 4ον αιώνα, πρόσθεσε και σ' αυτό των συγχορών ανακαλύψεων, την θεωρία της μεταδοτικότητας.

Κατά τον 1ον αιώνα μ. Χ., ο Αρκετάσιος περιέγραψε με ακριβέστερο τρόπο, την πνευμονική υφική της φυματίωσης και ανέλυσε όλα τα συμπτώματά της: βήχα, ιδρώτες, άπνοια, αιμόπτυση κλπ. Και αυτός επίσης υποστήριξε, ότι η φυματίωση ήταν κληρονομική.

Έναν αιώνα αργότερα, ο Γαληνός έαναγόρευσε στην υπόθεσι της μεταδοτικότητας.

Αναγέννησις — Ο μεγάλος Παράκλεις διδασκε, ότι η φυματίωση ήταν αποτέλεσμα διασάλευσης της Ισορροπίας του οργανισμού. Κατά την ίδια περίοδο εποχή, ο Γερώνυμος Φρακαστόρ, υποστήριξε, ότι τα σπέρματά της φυματίωσης διεισδύουν στα κρεβάτια και τα ένδυμα των ασθενών, στις γραμμάδες των πατωμάτων κλπ.

17ος και 18ος αιώνας — Η ιδέα της μεταδοτικότητας της ασθένειας, κερδίζει έδαφος. Πολλές κυβερνήσεις λαμβάνουν μέτρα για την προστασία της δημοσίας υγείας. Στην Αγγλία, π. Χ., τα ένδυμα και τα σκεύη που χρησιμοποιούσε ένας φυματικός έπρεπε, μετά το θάνατό του, να καούν. Οι παλαιότερες που αγοράζαν ρούχα, επίπλα, κλπ. φυματικών, έτιμωρούντο, εξ' άλλου, με ασηπτικές ποινές.

19ος αιώνας — Το 1819 δημοσιεύθηκε η «Πραγματεία περί της Ιατρικής στήθονοσέως» του Λαϊνέκ, που ήταν ο εφευρέτης του στήθονοσκού. Ο Γάλλος γιατρός προσπαθούσε να ξεχωρίσει τη φυματίωση από τις άλλες πνευμονικές παθήσεις και περιέγραφε λεπτομερώς τα συμπτώματά της. Υποστήριξε επίσης τη μεταδοτικότητα της. (Σημειώστε, ότι πέθανε κι ο ίδιος άρρωτος από φυματίωση). Τις θεωρίες του Λαϊνέκ ανέκρουσε ο επίσης Γάλλος Ιατρός Μπουσσάι, ο δε μαθητής του, Ρεκέν έγραψε: «Δεν υπάρχει στην Ευρώπη ούτε ένας επιστήμιον, αξιοστό του ονόματός, που να πιστεύει στη μεταδοτικότητα της φυματίωσης».

Την 1η Δεκεμβρίου 1865, ο Γάλλος καθηγητής Βιλλεμνέ έκανε στην Ιατρική Ακαδημία μια σημαντική ανακοίνωση. Είχε εισαγάγει στον οργανισμό έννα κουνελιών, διάλυσι πτελών φυματικών ανθρώπων. Και τα έννα ζώα, λοιπόν, προσβεβλήσαν από φυματίωση. Αυτό το πείραμα απέδειξε την μεταδοτικότητα της φυματίωσης.

Το 1882, τέλος, ο μεγάλος Γερμανός επιστήμιον Ρόβερτος Κάν, κατέγραψε ν' απομονώσει το βακτήριο της φυματίωσης. Το 1907, ο

Γερμανός επιστήμιον Φόν Πίκετ, επινόησε τη μέθοδο της δερματιαντιδράσεως, που επιτρέπει την ασφαλή διάγνωση λαμβανουσών μορφών φυματίωσης.

Το 1912, ο Γάλλος Καλιέτ και Γκερέν, ανέκαλυσαν το αντιφυματικό εμβόλιο, που εινε γνωστόν ως Β.С.С. (Η αποτελεσματικότης αυτού του εμβολίου αμφισβητείται από πολλούς επιστήμονες).

Το 1912 επίσης, ο Ιταλός Φορλανίνι επινόησε τη μέθοδο του πνευμογράμμου, που συνίσταται στην ακινητοποίησι του πάσχοντος πνευμονός, με την εισαγωγή αέρος.

Στο μεταξύ, έκαναν την εμφάνισή τους διάφορα φάρμακα. Κανένα, όμως, δεν είχε ειδική επίδρασι στη φυματίωση.

Το 1944 οι Αμερικανοί Βάκμαν, Σχάτζ και Μπούγκλ, ανέκαλυσαν τη στρεπτομυκίνη, που παράγεται από ένα μικρότα του εδάφους, γνωστόν με το όνομα του φαίου ακτινομυκήτος. Το αντιβιοτικό αυτό, αποδίδει άριστα αποτελέσματα σε πολλές μορφές φυματιώσεως. Για πρώτη φορά, χωρίς σ' αυτό, κατωρθάται να δασαθεί η φυματιώδης μηνίγγιτις, που έπαισε πια να εινε θανατηφόρος ασθένεια, όπως κατά το παρελθόν. Με τη στρεπτομυκίνη, επετεύχθησαν πολλές καλύτερες επιτυχίες, που είχαν προσβληθεί από φυματιώδη μηνίγγιτιδα και άρκετες βροχεΐες.

Το 1948, ο Γερμανός Ντόμαγκ παρουσίασε το Τ.В.1 και το 1949, ο Σουηδός Λέχμαν το Ρ.Α.С. Και τα δύο αυτά φάρμακα, αποδίδουν πολύ καλά αποτελέσματα σε ώριμες μορφές πνευμονικής φυματιώσεως.

1952. Οι Αμερικανοί Ραϊκ και Σεβερνγκάους, ανέκαλυσαν ένα φάρμακο, το «Ριμιοφόν» ή «Μαρσίλιντ», που φαίνεται ότι αποδίδει εξαιρετικά αποτελέσματα. Χάρει σ' αυτό, επετεύχθησαν ταυτάτες θεραπείες ατόμων που έπασχαν από βαρείες μορφές φυματιώσεως. Παραμένει, άγνωστον, όμως, αν τα αποτελέσματα εινε οριστικά. Το φάρμακο αυτό είχε ανακαλυφθεί το 1912 από Αυστριακούς και είχε δοκιμασθεί, κατά των ρευματισμών. Είχε όμως εγκαταλειφθεί, γιατί δεν απέδωσε αξιολόγα αποτελέσματα.

Έχετε καλή άναπνοή;

Η εξέταση της χωρητικότητας των πνευμόνων γίνεται σήμερα στα νοσοκομεία κλπ. με ένα ειδικό όργανο, που καλείται σπείρόμετρο. Ο εξεταζόμενος παίρνει μια βαθιά άναπνοη και κατόπιν βγάει τον αέρα που εισέπνευσε μέσα σ' έναν αεροθάλαμο. Ένας δείκτης σημειώνει αμέσως ποιά εινε η χωρητικότης των πνευμόνων του. Η άναπνοη του εξεταζόμενου θεωρείται καλή, όταν ο αέρας που έβγαλε από τους πνευμόνες του φθάνη τις 3 1/2 λίτρες. Υπάρχουν, όμως, άτομα, που η χωρητικότης των πνευμόνων των φθάνει τις 7-7 1/2 λίτρες.

Αλλά, βέβαια, όλος ο κόσμος δεν μπορεί να έχει στη διάθεσι του ένα παρόμοιο όργανο.

Νά, λοιπόν, ένας απλός τρόπος, που θα σας επιτρέψη να εξακριβώσετε, αν η άναπνοη σας εινε καλή ή όχι.

Πάρτε μια πολύ βαθιά άναπνοη κι' αρχίστε αμέσως να μετράτε δυνατά και ευκρινώς 1, 2, 3, 4, 5 κλπ. Θα σημειώσετε θ' ε- τον αριθμό στον οποίο θ' ε- τον ναγκασθήτε να σταματήσετε για να πάρετε μια νέα άναπνοη.

Και νά τώρα τι σημαίνει αυτός ο αριθμός:

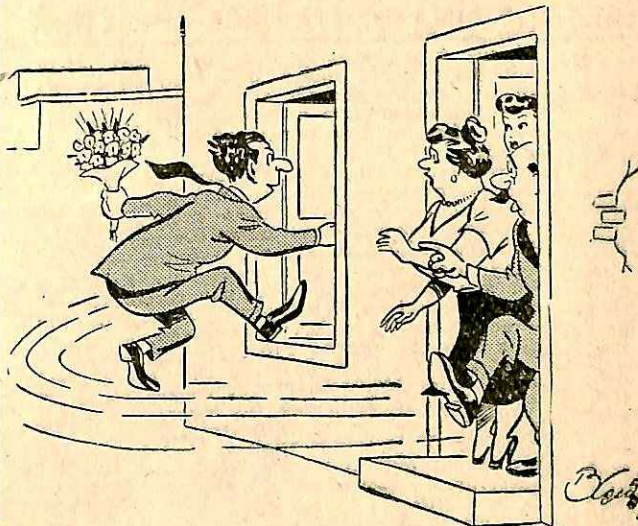
Αν εινε κάτω του 50, η άναπνευστική σας ικανότης εινε περιορισμένη. Έχετε ανάγκη από άναπνοη. Συμβουλευθείτε, πάντως, το γιατρό σας.

Αν κυμαίνεται μεταξύ 50 και 75, η άναπνευστική σας ικανότης εινε μετρία.

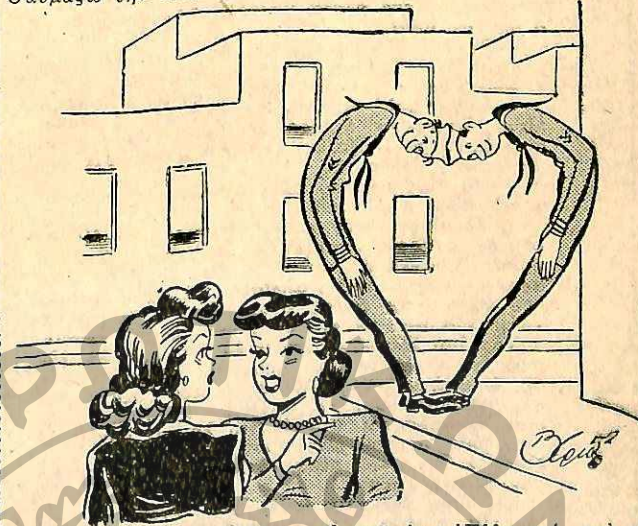
Έχετε καλή άναπνοη αν φθάνετε τον αριθμό 100 και άρισ- τη, αν τον ξεπερνάτε.

Τελωτοθεραπεία

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Ο' άναγκασθώ να δεχθώ στο τέλος, βρε γυναίκα! Θαυμάζω την έπιμονή αυτούνου του παιδιού! —

— Δεν ξέρουν βλέπεις, οι καϊμένοι Έλληνικά, για να μας το πουνε! —

Ο αιώνας άναστα!

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το δράμα άρχισε από την ημέρα που ο Ζερμαίν έφυγε επιστρέφοντας στη Παρίσι για τις δουλειές του. Η Μαρτίν θα τον περίμενε μόνη στη λουτρόπολη δυο ολόκληρες ημέρες, ώσπου να ξανάρθει για να περάσουν ακόμη κανένα μήνα εκεί. Ένα λεπτό πριν ξεκινήσει το τρένο, ο Ζερμαίν αγκάλιασε τη γυναίκα του και της είπε λυπημένος:

—Δεν θα πρέπει να σ' αφήσω... Ποτέ δεν πρέπει ν' αποχωρίζεται κανείς τη γυναίκα που αγαπάει...

Η Μαρτίν ήταν ξετρελαμένη από τη φιλοφρόνηση αυτή του ανθρώπου που αγαπούσε περισσότερο από κάθε τι άλλο στον κόσμο. Τό παρελθόν είχε σβύσει γι' αυτήν δυο χρόνια πριν, από την ημέρα ακριβώς που γνώρισε την πραγματική ευτυχία κοντά στον Ζερμαίν. Κι όμως, νά, που το παρελθόν αυτό, που εκείνη το είχε απαρνηθεί και το είχε ξεχάσει, ωρθωνόταν πάλι μπροστά της λίγα λεπτά αργότερα, μόλις γύρισε από τον σταθμό στο ξενοδοχείο της.

Η καμαριέρα της έφερε το επισκεπτήριο του Μάρκ Νταμπλέν που ζητούσε να τον δεχθεί. Ο Μάρκ ήταν το αμάρτημα της Μαρτίν, το σφάλμα της, η τρέλλα της νεότητάς της.

Τι την ήθελε λοιπόν τώρα αυτός ο λησμονημένος Μάρκ; Μπορεί κάποτε να την είχε ξετρελάνει με τον έρωτά του, μα όλα αυτά είχαν τελειώσει πιά.

—Νά με συγχωρήσ που έρχομαι έτσι απότομα, της είπε ο Μάρκ μπαίνοντας στο διαμέρισμά της, αλλά ήταν μεγάλη ανάγκη να σου μιλήσω...

—Πώς τόλμησες να μπεις στο σπίτι μου; διαμαρτυρήθηκε η νέα γυναίκα. Άν το μάθαινε ο άντρας μου!

—Ξέρω ότι μόλις έφυγε. Δεν έχω να φλυαρήσω πολύ, ούτε να σε πονοκεφαλιάσω.

—Δεν μπορώ να καταλάβω τι ζητάς από μένα.

—Είναι πολύ απλό, είπε ατάραχα ο Μάρκ. Μετά δεκαπέντε ημέρες ακριβώς, έχω ανάγκη από εκατό χιλιάδες φράγκα. Θα μπορούσες εσύ να μου τις δανείσης.

—Μα πώς μπορώ, αφού δεν έχω;

—Ο Μάρκ τη διέκοψε.

—Ο άντρας σου είναι πλούσιος και έξ αλλού έχεις τόσα κοσμήματα. Πρόσεχε: Έχω απόλυτη ανάγκη απ' αυτά τα λεπτά. Βρες μόνη σου τον τρόπο. Γιατί αλλιώς, θα κ'άω ένα μικρό δώρο στον άντρα σου... Ξέρεις, εκείνα τα γραμμάτια σου με τις φλογερές εξομολογήσεις.

Το αίμα έβρασε κατακόκκινα τα μάγουλα της Μαρτίν. Ο Μάρκ την υποχρέωνε να του γράφει τις έντυπώσεις της κάθε φορά που έφευγε από την αγκαλιά του... Ήξερε να την κάνει να ξεχνάει κάθε αξιοπρέπεια. Φαντάζεται λοιπόν κανείς τι μπορούσε να του είχε γράψει. Άν ο Ζερμαίν διάβαζε έστω και δέκα γραμμές απ' αυτές θα την χώριζε άμέσως!

—Όταν διέκοψες μαζί μου, εγώ υπέφερα, της είπε ο Μάρκ. Γιατοεύτηκα βέβαια αλλά μου έμεινε μια πικρία. Μην σου κακοφαίνεται λοιπόν που έκδικούμαι τώρα κατά ένα τρόπο.

Τι μπορούσε να κάνει η Μαρτίν; Νά τον παρακαλούσε; Θα έχανε τα λόγια της. Σκέφθηκε μόνο μοιρολατρικά: «Θα δώ αργότερα... Έχω ακόμα δεκαπέντε ημέρες!» Και με τη σιωπή της συγκάτενευσε.

Από την επομένη, ο Μάρκ επέδωξε κι' επέτυχε να μη στον κυκλό του αντρώπου.

—Θα αποκτήσω τόση οικειότητα με τον άντρα σου, της είπε μια μέρα που βρέθηκαν μαζί, που θα είμαστε στο μέλλον τρεις στο γύρο...

—Είσαι αναιδέστατος! του αποκρίθηκε η δύστυχη Μαρτίν.

—Είμαι ο κύριος της καταστάσεως! της απάντησε. Μην ξεχνάς την προθεσμία για τα χρήματα... Σου μένουν τρεις ημέρες και, όπως πληροφορήθηκα, ο Ζερμαίν φεύγει για το Παρίσι.

Πραγματικά, την επομένη ο άντρας της έφυγε. Η Μαρτίν γυρίζοντας από τον σταθμό βρήκε τον Μάρκ θρονιασμένο στο δωμάτιό της.

—Είχες αυτό το θράσος!, του είπε.

—Ήθελα να σου υπενθυμίσω το χρέος σου...

—Είσαι ένας άθλιος, επανέλαβε εκείνη. Μα δεν πρόκειται να σου δώσω τίποτα. Θα σκοτωθώ.

—Ο άντρας σου κι' έτσι θα μάθει την αλήθεια για σένα... και αυτό θα τον παρηγορήσει, ελπίζω, την φοβέριας εκείνος με μοχθηρία.

—Κακούργε!... Άθλιε!... Φύγε απ' εδώ, φύγε!...

Μη μπορώντας να συγκρατηθεί, η Μαρτίν ξεφώνιζε έτοιμη για κάθε σκάνδαλο. Είχε πάρει την απόφασί της: Θα σκοτωνόταν, τουλάχιστον για να μη δει τον εξευτελισμό της!

Όταν έφυγε ο Μάρκ, η Μαρτίν βγήκε από το δωμάτιό της άμέσως. Στο κατώφλι της πόρτας του διπλανού της δωματίου είδε έναν άντρα που στεκόταν και κάπνιζε αμέριμνος. Δεν τον κύτταξε όμως προσεκτικά. Φτάνοντας έξω, στην πόλη, μπήκε σ' ένα φαρμακείο κι' αγόρασε μερικά δισκία βεροϊάλ. Έπειτα από ένα άλλο αγόρασε ακόμα μερικά... Καθώς όμως έβγαине στο δρόμο, βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τον άνθρωπο που είχε δει πριν από λίγο να στέκεται στην πόρτα του δωματίου που ήταν δίπλα στο δικό της. Ο άνθρωπος αυτός την σταμάτησε, πιάνοντάς την από το χέρι.

—Συγγνώμη, κυρία μου, της είπε μ' ευγένεια. Έχω κάτι να σάς πώ...

Είστε αποφασισμένη ν' αυτοκτονήσετε, δεν είν' έτσι;

—Η Μαρτίν τον κύτταξε κατάπληκτη.

—Ποιος είστε εσείς; τον ρώτησε.

—Ο κύριος Νταμπλέν με παρακάλεσε, της είπε ο Μάρκ, να σας διαβιβάσω τους χαιρετισμούς του, γιατί φεύγει σ' ένα τέτοιο με το τρένο. Σας στέλνει επίσης αυτό το πακέτακι...

Δάκρυα χαράς κι' ευγνωμοσύνης φάνηκαν στο μάτια της Μαρτίν.

Ο αστυνομικός ενώ της έδινε το χέρι, της είπε:

—Ο εφιάλτης πέρασε, κυρία Ρουσενάι. Και ελπίζω να σας γίνη μάθημα. Ή.

Η Μαρτίν του έσφιξε το χέρι.

—Ευχαριστώ... ευχαριστώ του είπε. Πιστεύω να θελήσετε να γίνουμε φίλοι, στο Παρίσι, γιατί αξίζω περισσότερο από ό,τι μπορείτε να φαντασθήτε σας βεβαίως!...

ΛΕΟΝ ΣΑΒΟΥΑΓΙΕΡ

Ο εφιάλτης

—Όχι έντελώς ξένος... Είμαι ο αστυνομικός του τμήματος της συνοικίας σας στο Παρίσι, ο Ζωρζ Σουλιά... Διάβασα τη διεύθυνσή σας στο βιβλίο πελατών του ξενοδοχείου. Είμαι περιέργος λόγω επαγγέλματος... Μιλήστε μου ειλικρινά, κυρία μου, έχετε μου εμπιστοσύνη. Βρέθηκα τυχαία στο ίδιο ξενοδοχείο μ' εσάς κι άκουσα χωρίς να το θέλω την... τρυφερή συνομιλία σας μ' εκείνον τον κύριο.

Είχε βγάλει την ταυτότητά του από το πορτοφόλι του και της την έδειχνε. Εκείνη δεν υπήρχε πιά λόγος να διστάση. Στο σημείο που βρισκόταν τι είχε να φοβηθεί; Του τα είπε όλα.

—Κατάλαβα, είπε ο αστυνομικός. Δώστε του ραντεβού απόψε το βράδυ στις οχτώ στο δωμάτιό σας.

—Μια γυναίκα τα κατοφένει όλα όταν θέλει! της είπε ο Μάρκ όταν του είπε να πάει στο δωμάτιό της για να του δώση τα χρήματα που της ζήτησε.

Όταν η Μαρτίν του ζήτησε τα γραμμάτια της εκείνος είπε ότι έπρεπε να πάει πρώτα τα λεπτά και θα σκεφτόταν αν θα της τα έδινε. Ο αστυνομικός Σουλιά, που ήταν κρυμμένος πίσω από ένα παραβάν, παρουσιάσθηκε άμέσως, δήλωσε την ιδιότητά του και είπε στον Μάρκ Νταμπλέν να τον ακολουθήσει στο δικό του δωμάτιο.

Ένα τέταρτο αργότερα ο αστυνομικός Σουλιά εμφανιζόταν ξανά, ήρεμος και γελαστός:

—Ο κύριος Νταμπλέν με παρακάλεσε, της είπε στη Μαρτίν, να σας διαβιβάσω τους χαιρετισμούς του, γιατί φεύγει σ' ένα τέτοιο με το τρένο. Σας στέλνει επίσης αυτό το πακέτακι...

Δάκρυα χαράς κι' ευγνωμοσύνης φάνηκαν στο μάτια της Μαρτίν.

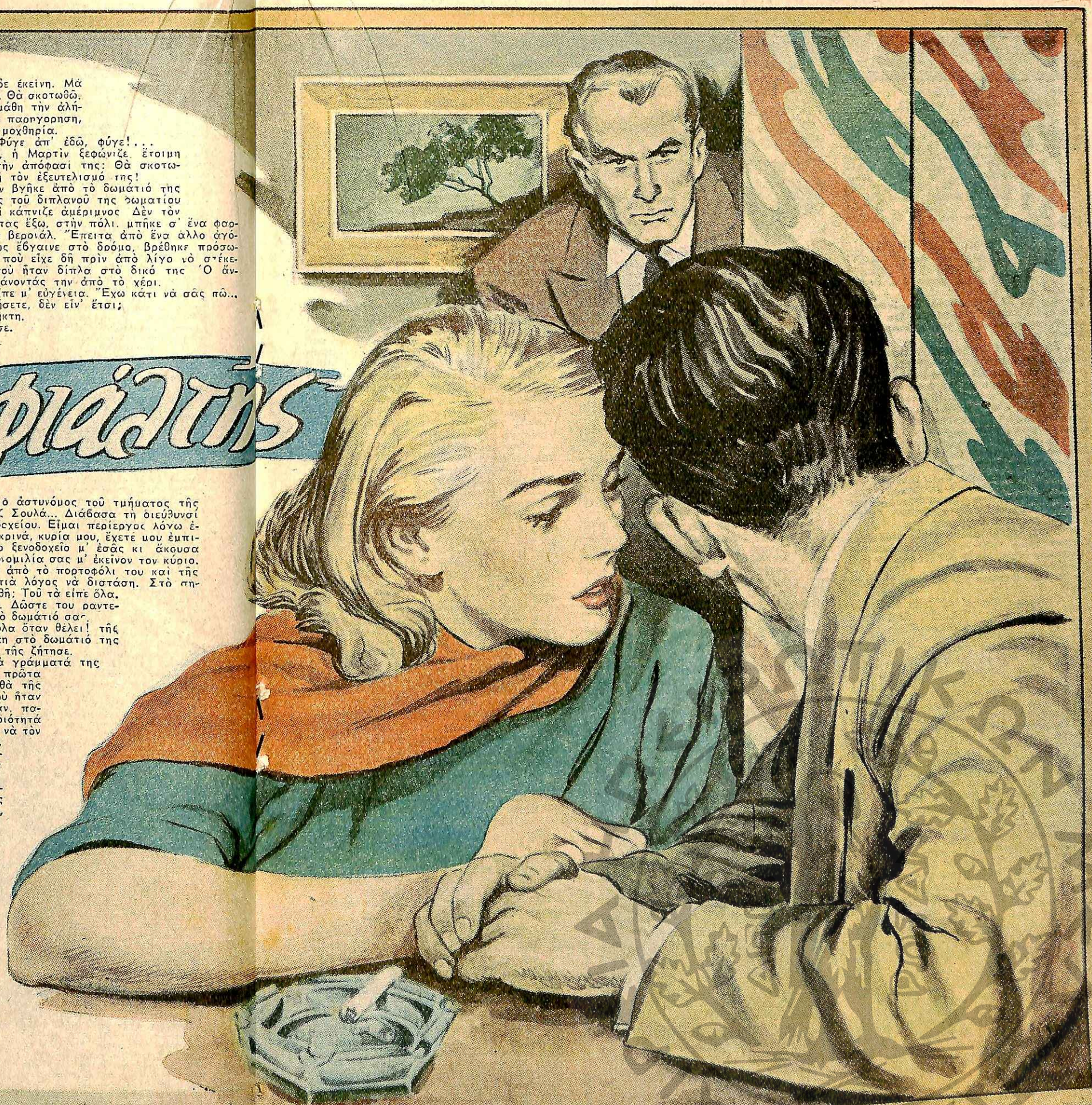
Ο αστυνομικός ενώ της έδινε το χέρι, της είπε:

—Ο εφιάλτης πέρασε, κυρία Ρουσενάι. Και ελπίζω να σας γίνη μάθημα. Ή.

Η Μαρτίν του έσφιξε το χέρι.

—Ευχαριστώ... ευχαριστώ του είπε. Πιστεύω να θελήσετε να γίνουμε φίλοι, στο Παρίσι, γιατί αξίζω περισσότερο από ό,τι μπορείτε να φαντασθήτε σας βεβαίως!...

ΛΕΟΝ ΣΑΒΟΥΑΓΙΕΡ

Η Βαβίλιβα του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Ναδία και ο Αντρέας έφτασαν στη Μασσαλία και από εκεί τραβήξαν για την Έλβετία, όπου συνάντησαν το δόκτορα Στέικεν. Ο γιατρός τους εξήγησε, ότι ο Αντρέας μόνο έπρεπε να δει πρώτος τη γυναίκα του και κατόπιν η μητέρα του. Γι' αυτό, θα έφτανε τη Ναδία στο παρόντο της κλινικής του, που δεν απέχει πολύ από το περίπτερο, όπου έμενε η Τερέζα. Ο Αντρέας, όμως, ανήσυχος, ήθελε να δει άμεσα την αγαπημένη του.

48ον Ο γιατρός εξακολούθησε: —Επιθυμώ λοιπόν η άρρωστή μου να συνέλθει από το λήθαργό της αυτό, νοιώθοντας μία έντονη συγκίνηση...

—Ο έρχομός, γιατρέ, του συζύγου της, που η κόρη μου τον λατρεύει, είπε η Ναδία θα τη συγκινήσει χωρίς άλλο υπερβολικά!

—Το έλπίζω! Η συνάντησή τους όμως πρέπει να γίνει με κάποιο πρόγραμμα. Από καιρό έχω σκεφθεί, κύριε Ιωσήφ, όλα αυτά και περιμένοντας να γυρίσετε, έτσι, μέσα μία μικρή σκηνοθεσία, που θα δώσει βοήθεια πολύ στο σχέδιό μας και θα δημιουργήσει ακόμη ζωηρότερη έντονη στο θαλαμείο μουλό της κυρίας ντ' Ανζελύ.

Ο θυμός του Αντρέα είχε περάσει. Καταλάβαινε τώρα το βαθύ και θερμό ενδιαφέρον με το οποίο εργαζόταν ο σοφός αυτός επιστήμονας, που, αφού λύτρωνε την Τερέζα από την τραγική κατάστασή της, εξακολουθούσε να την περιποιείται με αφοσίωση και προσπαθούσε να δώσει ασφαλώς στην οριστική θεραπεία της.

—Συγχωρήστε με, γιατρέ, ψιθύρισε. Υπόφερα τόσο πολύ και είμαι ακόμα τόσο δυστυχισμένος, ώστε δεν εξουσιάζω πια τον εαυτό μου!

Ο δόκτωρ Στέικεν τον κύτταξε με συμπάθεια.

—Συγχωρώ πάντα κάθε τι που δεν γίνεται από κακή πρόθεση, απάντησε. Αλλά αφήστε με να εξακολουθήσω. Σας έλεγα λοιπόν ότι ήθελα να παρουσιάσω στην κυρία σας μία εικόνα απ' την παλιά ζωή της, που να κάνει έντονη στην φαντασία της. Έγραψα λοιπόν στη δεσποινίδα Φράγκα κι' εκείνη μου έδωσε όλες τις πληροφορίες που μου χρειαζόταν.

Επίσης η βαρύνουσα Γιάγκομπσεν μου έστειλε απ' το Παρίσι ένα σχέδιο του μικρού δωματίου, όπου ζούσε μαζί σας η άρρωστή μου, ως τη στιγμή που έγινε η φοιτική εκείνη απόπειρα εναντίον της. Μου έστειλαν ακόμα τις κουρτίνες, τα έπιπλα, και τα διάφορα μπιμπέλο που στολίζουν το δωμάτιό σας. Μ' όλα αυτά πέτυχα να φτιάξω ένα δωμάτιο ακριβώς όπως με το δικό σας. Και τώρα αν συμμορφωθείτε με τις εντολές που θα σας δώσω, είμαι σχεδόν βέβαιος ότι η σκηνοθεσία αυτή θα έχει ευχάριστο αποτέλεσμα.

—Ακούστε, λοιπόν: Το σούρουπο, όταν η κυρία Τερέζα θα γυρίσει απ' τον περίπατο, που κάνει κάθε μέρα στο δάσος, ή 'Ιωσηφίνα αντι να την οδηγήσει στην αίθουσα του πρώτου πατώματος, θα την ανεβάσει στο μικρό δωμάτιο που ετοιμάσα. Συγχρόνως τότε και χωρίς να της δώσετε τον καιρό να συνέλθει, θα φωνάξετε εσείς τ' όνομά της από κάτω απ' τη σκάλα κι' ύστερα θ' ανεβείτε τρέχοντας, όπως κάνατε τότε στη Μονμάρτη...

Ο Αντρέας σκώπηκε βρόχιος. —Ε, λοιπόν, δε φωνάξω τώρα, γιατρέ, φώναξε... Τι καθόμαστε ακόμη!...

—Μη ξεχνάτε ότι η σκηνή που σχεδιάσαμε, θα γίνει όταν αρχίσει να νυχτώνει. Η ώρα είναι τρεις ακόμα... Κι' επειδή δεν μας χρειάζεται παρά μία ώρα μόνο για ν' ανεβάσουμε στο περίπτερο θα φτάναμε πολύ νωρίς αν ξεκινούσαμε τώρα άμεσα...

—Αγαπητέ μου γιατρέ, παρακάλεσε ο Αντρέας, θα πηγαίνουμε σιγά-σιγά, αν είναι ανάγκη, αλλά ως μη μένουμε εδώ α-

κίνητοι... "Οχι, δεν μπορώ να περιμένω άλλο!"

Ο γιατρός του έδειξε τη Ναδία που καθόταν σε μία πολυθρόνα κάτω από αμύλητη.

—Εκείνη περιμένει, του παρατήρησε. Και θα περιμένει περισσότερο από σας. Ωστόσο δεν παραπονιέται...

—Η κόμπασα στα λόγια αυτά χαμογέλασε υπομονητικά και είπε:

—Γιατρέ, οι μητέρες μπορούν να αγαπούν και να υποφέρουν σιωπηλά. Μα αυτή τη δύναμη δεν την έχουν οι έρωτευμένοι... Ξεκίνησε λοιπόν με τον αγαπητό μου Αντρέα. Ο καθαρός αέρας και η κίνηση είναι προτιμότερα απ' την ανάμνηση. Σας εξορκίζω μόνο να μη λυπηθείτε κι' εμένα και να μη μ' αφήσετε για πολύ χωρίς ειδήσεις.

—Έχετε εμπιστοσύνη στην υπόσχεσή μου, σας έδωσα, της είπε με συγκίνηση ο γιατρός.

—Και τώρα, αγαπημένο μου παιδί, είπε η Ναδία στον Αντρέα, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

σω. Και δώσε αυτό το φιλή από μένα στη γυναίκα σου, αν το θυμηθείς!

—Δεν πρόκειται να το ξεχάσω! Θα σας συλλογίζω διαρκώς, άλλωστε, γιατί είστε η πιο υπέροχη μητέρα του κόσμου!

—Υστερα από λίγες στιγμές το άμαξι ξεκίνησε και πάλι. Με άργότερο ρυθμό τώρα κύλησε ανάμεσα απ' την πυκνή δενδροστοιχία, αφήνοντας πίσω του τη μαγευτική λίμνη και τους καταπράσινους κάμπους. Πέρασε απ' το Σίλχ, το μικρό ποτάμι που κυλάει ήσυχα τα πρασινωπά νερά του και διασχίζει την μικρή γλοερή κοιλάδα, πέρασε και την κομψή γέφυρα του Λενάου και πήρε ύστερα τον ανηφορικό δρόμο του Άλμπις.

Ο γιατρός τότε υπέδειξε στον Αντρέα να καθήσει στο βάθος του άμαξιού, γιατί δεν είχε νυχτώσει ακόμα και υπήρχε κίνδυνος να συναντήσουν στο δρόμο την κυρία ντ' Ανζελύ, που αυτή την ώρα συνήθως γυρίζει στο περίπτερο.

Ο Αντρέας υπάκουσε. Μά, σε μία στιγμή, είδε τον δόκτορα που κυττούσε πέρα την ξεονή να ταραζέται και να τραβιέται προς τα πίσω.

—Τι τόλμη! φώναξε αρπάζοντας μ' αγωνία το χέρι του γιατρού.

—Αν μου δώσετε το λόγο της τιμής σας ότι θα συγκρατηθείτε, θα σας το πω.

—Αντικρύσατε την Τερέζα;

—Ναί, αποκρίθηκε σιγανά ο γιατρός.

—Και δεν θέλετε να την δω κι' εγώ; Είστε λοιπόν τόσο σκληρός;

—Έτσι! Σας επιτρέπω να κυττάξετε τη σύζυγό σας απ' αυτή τη στενή γωνιά που αφήνει το σκέπασμα του άμαξιού. Μην ξεχνάτε όμως ότι αν, κατά κακή τύχη, σας δει κι' εκείνη, η θεραπεία της ίσως γίνει προβληματική.

—Θα προσέξω, να είστε βέβαιος υποσχέθηκε ο Αντρέας.

—Σας πιστεύω, είπε ο δόκτωρ. Έλατε στη θέση μου και κυττάξτε, αλλά χωρίς να παραμερίσετε διόλου το παραπέτασμα.

Ο Αντρέας κάρφωσε τα μάτια του στη μικρή σχισμή και έβλεπε με το βλέμμα του γύρω. Αιθέρας μία κραυγή, που δεν υπήρχε να την πνίξη, έφύγε απ' τα χείλη του.

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

Ήλθε, λοιπόν, ο Αντρέας, έλα να σε φιλή!

τι, προσέτετε να μην πλησιάσετε σε κανένα παράθυρο!

—Καλά, γιατρέ, θα κάνω όπως λέτε. Έχετε το λόγο μου!

Ο γιατρός, σαν μικρό παιδί, άρχισε πραγματικά να σκαφαλώνει στον απότομο λόφο και σε λίγο εξαφανίστηκε πίσω απ' τους πυκνούς θάμνους, ενώ το άμαξι ξανάπαινε σιγά-σιγά το δρόμο του.

Όταν βγήκαν απ' τη λόχη ο Αντρέας που κυττούσε πάντα απ' την μικρή σχισμή της κουρτίνας αντίκρουσε σ' απόσταση τον δόκτορα που είχε πλησιάσει την 'Ιωσηφίνα και που της είχε πει κάτι ζωηρά. Είπε ύστερα τη νοσοκόμα να παίρνει απ' το χέρι τη γυναίκα του και να τραβήξει προς το δάσος, ενώ ο γιατρός γύρισε πίσω τραβώντας προς το δρόμο, απ' όπου επρόκειτο να περάσει το άμαξι για να φτάσει στο οροπέδιο του Άλμπις.

Τ' άλλα έκαναν μιά-δυο στροφές ακόμη και τα μάτια του νέου αντίκρουσαν το μικρό περίπτερο που η κομψή του σιλουέτα διαγραφόταν πάνω στο μωβ φόντο τ' ουρανού.

Συγκινημένος ο Αντρέας κυττούσε τα φωτισμένα του παράθυρα και συλλογίζονταν ότι πίσω απ' τους τοίχους του σπιτιού αυτού θα κρινόταν σε λίγο η τύχη του...

Ο γιατρός Στέικεν που είχε φτάσει πρωύτερα απ' αυτόν, ήταν εκεί, στην πόρτα και τον περίμενε.

—Εμπρός, κύριε μαρκήσιο! Τι διάβολο... λίγο περισσότερο θάρρος! του είπε, όταν τον είδε κάπως και ταραγμένο.

Ο νέος κατέβηκε απ' τ' άμαξι και προσπάρθηκε να χαμογελάσει.

Μα δεν μπορούσε... Τα πόδια του έτρεμαν... Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Απ' τη στιγμή που αντίκρουσε την πολυαγαπημένη του Τερέζα δεν μπορούσε να συνέλθει.

—Έλατε, του είπε ο δόκτωρ, πιάνοντας τον απ' το χέρι.

Και τον ώδηγησε προς το άπάνω πάτωμα του σπιτιού.

Πριν να φτάσουν η 'Ιωσηφίνα με τη σύζυγό της, του είπε πάλι, θα ήθελα να βλέπατε το δωμάτιο που ετοιμάσα για να μου πείτε αν μοιάζει αρκετά μ' εκείνο που μένατε...

Ανέβηκαν δυο πατώματα και τότε ο γιατρός άνοιξε μία πόρτα.

Το φως που έβγαζε από δυο μεγάλα παράθυρα, άφηνε να διακρίνει κανείς και την παρασημειωμένη λεπτομέρεια του δωματίου.

Ο Αντρέας έριξε μία ματιά μέσα σ' αυτό κι' άμεσα κλονίστηκε.

Νόμιζε, ότι είχε πραγματικά μπροστά στα μάτια του το μικρό δωμάτιο που είχε επιπλώσει για την Τερέζα και όπου είχαν ζήσει τόσες και τόσες ευτυχισμένες ώρες!

Τίποτα δεν έλειπε. Ούτε τα έπιπλα, ούτε τα κομμοτεχνήματα, ούτε τα βάζα κι' οι πίνακες που άρεσαν στην Τερέζα.

Σε μία άκρη βρισκόταν ένα μικρό ανθοδοχείο, γεμάτο με γιούλια που μύρωναν την ατμόσφαιρα, και πάρα πέρα, ένα μικρό αγαλματάκι φτιαγμένο απ' το Ρομάντο, που παρίστανε τη Φράγκα. Απέναντί, που παρίστανε τη Φράγκα, Απέναντί, που παρίστανε τη Φράγκα, Απέναντί, που παρίστανε τη Φράγκα.

Στο τραπέζι, στη μέση ακριβώς, βρισκόταν κι' ένα γράμμα δικό του, άνοιγμένο, από εκείνα που είχε στείλει στην Τερέζα απ' τη Γουιάνα. Και, παντού, διάχυτο, ένα άρωμα μενεξέ, που τόσο το αγαπούσε η Τερέζα.

Πέτυχα! Τί λέτε; ρώτησε ο γιατρός χαρούμενος, γιατί διάβαζε στο πρόσωπο του μηχανικού τη ζωηρή έντονη που του έκανε αυτή η σκηνοθεσία.

—Ναί, ναί! Είπε όλα θαυμάσια! αποκρίθηκε αυτός. Έκείνη μονάχα λείπει από δώ μέσα!

Τα μάτια του γιατρού άστραψαν από ευχαρίστηση.

Είχε αρχίσει να νυχτώνει. Ο δόκτωρ Στέικεν πλησίασε στο παράθυρο και κύτταξε έξω.

—Έρχονται! είπε. Ανάψτε το φως γρήγορα! Κι' ως κατεβούμε, για να κρυφτούμε...

Ο Αντρέας σαστίσε.

—Μήπως θα λιποθυμήσετε τώρα σαν γυναικούλα; τον ειρωνεύτηκε ο γιατρός. Ψυχραιμία! παρακαλώ. Θέλετε, λοιπόν, να χαθεί κι' η τελευταία αυτή ελπίδα...

Ο ντ' Ανζελύ συγκέντρωσε όλες του τις δυνάμεις.

—Οχι, όχι, φώναξε. Θα είμαι φρόνιμος κι' άταραχος!... Σας υπόσχομαι να ανβέξω!...

—Καλά. Έλάτε τώρα...

Κατέβηκαν γρήγορα κι' ο γιατρός τον έμπασε σ' ένα δωμάτιο. Απ' τη μισάνοιχτη πόρτα του, μπορούσαν να βλέπουν και ν' ακούν το κάθε τι που θα συνέβαινε απάνω.

Από κάμποσες ημέρες, η Τερέζα ήταν κάπως καλύτερα. Η αίσθησή της για την αιτία που της έκαναν, την είχε δυναμώσει και ζωογονήσει. Και μόνο η άνοιξη έδειχνε τον μισαλοή της, έμενε ακόμη. Ωστόσο, όποιος κι' αν την αντίκρουσε, ήταν αδύνατον να υποπτευθεί, ότι αυτή η γυναίκα δεν καταλάβαινε τίποτα απ' όσα γινόντουσαν γύρω της.

Χωρίς στην 'Ιωσηφίνα είχε αρχίσει τελευταία να ενδιαφέρεται και για διάφορα πράγματα. Είχε αρχίσει να κεντάει και να πλέκει. Μάζευε επίσης λουλούδια απ' τον κήπο, τα συναρμολογούσε σε κομψά μπουκέτα και στολίζει μ' αυτά τα βάζα της κάμαράς της.

Τον περισσότερο καιρό, ήταν άπαθης κι' αφορημένη, μα συχνά πάλι, μιλούσε με την 'Ελβετία νοσοκόμα της, για διάφορα ασημένια ζητήματα: για τα σκυλιά, για τα λουλούδια, για τα δέντρα. Πάντως συζητούσε λίγο τότε-τότε. Όσον αφορά όμως το παρελθόν της, φαινόταν σαν να μην είχε υπάρξει ποτέ. Ούτε μία φορά το όνομα εκείνων που αγάπησε ή μίσησε, δεν είχε έρθει στα χείλη της. Ο γιατρός, άλλωστε, είχε συστήσει αυστηρά να μη θελήσει κανείς ποτέ να ευθυνηθεί τις κοιμισμένες αναμνήσεις της.

Εκείνη την ημέρα, κρατούσε στην αγκαλιά της ένα μεγάλο μπουκέτο από αγριοβιολέττες.

Μόλις μπήκαν στο μικρό σαλόνι του κάτω πατώματος, η Τερέζα ακούμπησε τα λουλούδια σ' ένα τραπέζι κι' ετοιμάστηκε να τα τακτοποιήσει, όπως έκανε συνήθως.

—Οχι, της είπε τότε η 'Ιωσηφίνα, πρέπει να πάμε απάνω...

—Για να κοιμηθούμε; ρώτησε η Τερέζα... Μα πρέπει προτιμότερα να φάμε. Πεινώ...

—Θα γίνω κι' αυτό, έπειτα. Έλάτε πρώτα μαζί μου...

Η Τερέζα υπάκουσε στην κατέλλα, που την συμπαθούσε τόσο.

—Δεν σας έχω πει, κυρία Αντιγόνη μου, να μην της πιάνετε την κομψότητα (Του Β. Χριστοδούλου)

—Δεν σας έχω πει, κυρία Αντιγόνη μου, να μην της πιάνετε την κομψότητα (Του Β. Χριστοδούλου)

—Δεν σας έχω πει, κυρία Αντιγόνη μου, να μην της πιάνετε την κομψότητα (Του Β. Χριστοδούλου)

—Δεν σας έχω πει, κυρία Αντιγόνη μου, να μην της πιάνετε την κομψότητα (Του Β. Χριστοδούλου)

—Δεν σας έχω πει, κυρία Αντιγόνη μου, να μην της πιάνετε την κομψότητα (Του Β. Χριστοδούλου)

—Δεν σας έχω πει, κυρία Αντιγόνη μου, να μην της πιάνετε την κομψότητα (Του Β. Χριστοδούλου)

—Δεν σας έχω πει, κυρία Αντιγόνη μου, να μην της πιάνετε την κομψότητα (Του Β. Χριστοδούλου)

—Δεν σας έχω πει, κυρία Αντιγόνη μου, να μην της πιάνετε την κομψότητα (Του Β. Χριστοδούλου)

—Δεν σας έχω πει, κυρία Αντιγόνη μου, να μην της πιάνετε την κομψότητα (Του Β. Χριστοδούλου)

—Δεν σας έχω πει, κυρία Αντιγόνη μου, να μην της πιάνετε την κομψότητα (Του Β. Χριστοδούλου)

—Δεν σας έχω πει, κυρία Αντιγόνη μου, να μην της πιάνετε την κομψότητα (Του Β. Χριστοδούλου)

—Δεν σας έχω πει, κυρία Αντιγόνη μου, να μην της πιάνετε την κομψότητα (Του Β. Χριστοδούλου)

—Δεν σας έχω πει, κυρία Αντιγόνη μου, να μην της πιάνετε την κομψότητα (Του Β. Χριστοδούλου)

—Δεν σας έχω πει, κυρία Αντιγόνη μου, να μην της πιάνετε την κομψότητα (Του Β. Χριστοδούλου)

—Δεν σας έχω πει, κυρία Αντιγόνη μου, να μην της πιάνετε την κομψότητα (Του Β. Χριστοδούλου)

—Δεν σας έχω πει, κυρία Αντιγόνη μου, να μην της πιάνετε την κομψότητα (Του Β. Χριστοδούλου)

—Δεν σας έχω πει, κυρία Αντιγόνη μου, να μην της πιάνετε την κομψότητα (Του Β. Χριστοδούλου)

Η 'Ιωσηφίνα άρχισε ν' ανεβαίνει. Όταν έφτασε στο πρώτο πάτωμα, γύρισε προς την Τερέζα.

—Θ' ανεβούμε απάνω, της είπε. Είπε διαταγή του γιατρού.

Μηχανικά, η νεαρή γυναίκα ακολούθησε τη μικρή της νοσοκόμα.

Στο διάδρομο του δεύτερου ορόφου η 'Ιωσηφίνα σταμάτησε και, πιάνοντας την κυρία ντ' Ανζελύ απ' το μπράτσο, της είπε με χαϊδευτική φωνή:

—Περάστε εσείς πρώτα, σας παρακαλώ...

Και ήσυχα-ήσυχα ξεπρωξε την Τερέζα προς την πόρτα του φωτισμένου μικρού δωματίου που ο Αντρέας κι' ο γιατρός είχαν αφήσει ανοιχτή.

Μά, μόλις έκανε ένα βήμα, η μαρκήσια σταμάτησε.

Εκείνη που ήταν πάντα τόσο αδιάφορη για ό,τι την περιστοίχιζε, ανατρίχασε συγκορμη.

Κύτταξε γύρω το δωμάτιο, σαν θαμπαμένη. Τα ρουθούνια της ανοιγόκλειναν, το στήθος της ανεβοκατέβαινε. Βιαστικά και ξαφνικά, ώρμησε σαν τρελή προς το τραπέζι κι' άρπαξε το γράμμα που Αντρέας, που βρισκόταν εκεί.

—Ω! Θεέ μου! ψιθύρισε, φέροντας τα δυο της χέρια στο μέτωπό της. Ω! Θεέ μου!

Είχε γίνει κάτωση.

Την ίδια στιγμή, ένα γρήγορο βήμα, ακούστηκε στη σκάλα. Κάποιος ανέβαινε βιαστικά και τα σκαλοπάτια έτρεξαν στο βαρύ περπάτημά του.

Μιά φωνή ακούστηκε:

—Τερέζα!... Τερέζα μου!...

Και, στην πόρτα της μικρής κάμαρας, παρουσιάστηκε ο Αντρέας.

Η νέα γυναίκα στράφηκε κι' όταν τον είδε, χλωμάσε και θα έπεφτε χάμα αναισθητή, αν δεν προλάβαινε εκείνος να την αρπάξει και να την σφίξει στην αγκαλιά του.

—Ω! Αντρέα! ψιθύρισε εκείνη. Αντρέα!... Αγάπη μου!... Επί τέλους... ήρθες!... Είσ' εσύ!...

Ο πιο ταραγμένος απ' τους δυο δεν ήταν τώρα η Τερέζα, μα ο σύζυγός της. Ωστόσο, ο φτωχός νέος προσπάθησε να χαμογελάσει και, με φωνή ήρεμη, της αποκρίθηκε:

—Ναί, εγώ είμαι ο Αντρέας, ο άντρας σου... που σε λατρεύει, γλυκειά μου αγαπημένη...

Και της γέμισε φιλή τα μαλλιά και το πρόσωπο και την έφίλη στο στήθος του σαν τρελλός από ευτυχία.

—Ω! Τερέζα μου! της έλεγε. Μικρή μου! Πολυαγαπημένη μου Τερέζα!... Και την κύτταξε μ' αγάπη, ενώ η καρδιά της...

Και την

— Νά μάθετε νά φέρεσθε! φώναξε ὁ Πορτάρος στό Μερκούρη.

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ

Δυο ἐπιβάτες τοῦ τραμ στό πεδίο τῆς τιμῆς

Ἀπό τίς μονομαχίες μεγάλου ἐνδιαφέροντος πού προκαλοῦσαν τὴν προσοχὴ καὶ ἐκπληξὶ τῆς παλαιότερης ἀθηναϊκῆς κοινωνίας ξεχωρίζει ἐκείνη πού εἶχε ὡς ἀντιπάλους τὸν πρῶν ὑπουργὸ καὶ ἔφεδρο ἀξιωματικό τοῦ ἱππικοῦ Σταυτάκη Μερκούρη (ὑπερτόκο γιου τοῦ παλαίου Δημαρχοῦ Ἀθηνῶν Σπυρίδου Μερκούρη), καὶ τὸ ναύαρχο Ἐ. Ἀ. Φο. Πορτάρο.

Ἡ μονομαχία εὐλογοῦν ἐπρόκαλεσε τὴν περιέργεια τοῦ κόσμου, γιὰ τὸν Μερκούρη δὲν εἶχε τότε — Αὐγούστου τοῦ 1915 — συμπληρώσει τὴ νόμιμη ἡλικία, ἦταν μόλις 19 χρόνων καὶ ὁ ἀντιπάλος τοῦ Πορτάρος ἦταν τότε πλωτάρχης Β. Ναυτικοῦ. Χώριζε ὅλας τὴν μεγάλη διαφορά ἡλικίας τοὺς δυο ἀντιπάλους.

Ἀφορμὴ τῆς μονομαχίας αὐτῆς ἦταν ἕνα ζωντὸ ἐπεισόδιο πού συνέβηκε, στὸ ἄλλοτε ποτὲ τραμ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, μεταξὺ τῶν δυο ἀντιπάλων.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ πολυκοσμία στὰ κέντρα τῆς πρωτεύουσας, σὲ σύγκρισί με τὴν ἀραιή κίνησι τῶν προηγουμένων χρόνων, εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεται ἀρκετὰ αἰσθητῇ.

Φυσικῇ, λοιπόν, συνέπεια ἦταν ν' ἀρχίσῃ νὰ παρατηρητὰ συνωστισμός καὶ στὰ μέσα συγκοινωνίας καὶ ἰδιαίτερα στὰ τραμ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ὅπου ἕνα ἀπόγευμα εἶχε ἀνέβει με πολίτικα ρούχα ὁ Πορτάρος καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὸν ὁ Μερκούρης.

Τὴ στιγμὴ λοιπόν, πού κι οἱ δυο τοὺς βρέθηκαν ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἐπιβάτες πού ὑπόφεραν ἀπὸ τὸν συνωστισμό, ὁ Πορτάρος νευριασμένος, ἐστράφη ἀπὸ πρὸς τὸν Μερκούρη πού στεκόταν πίσω τοῦ ὁρβίου καὶ τοῦ εἶπε με δυσφορία:

— Γιάτί σπρώχνετε κύριε;

— Ἐγὼ δὲ σπρώχνω, ἀπάντησε ὁ Μερκούρης. Ἄλλοι σπρώχνουν κι ἐμένα! Δὲν βλέπετε;

— Εἰσεῖς σπρώχνετε ἐμένα!

— Σὰς εἶπα ὅτι δὲ σὰς σπρώχνω ἐγὼ κι' ἐπὶ τέλους ἀφήστε με ἡσυχά, κύριε!

Ἐπὶ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν, ὁ Πορτάρος, πού εἶχε τραυματισθῇ κι' ἐδήλωσε ὅτι δὲν εἶχε ἀντίρρηση, ἔπαισε τὸν ἴδιον ἐδήλωσε κι' ὁ Μερκούρης. Κι' ἔτσι οἱ δυο ἀντιπαλοὶ συμφιλιώθηκαν δίνοντας τὰ χεῖρα ἀφ' ὅπου ἡ διαφορά εἶχε πιά λυθῇ με τὰ ὅπλα.

Τεῦσι αὐτῇ, συγκεντρώθηκαν καὶ πάλι οἱ μάρτυρες καὶ μετὰ ἀπὸ συνεννόησιν με τοὺς δυο ἀντιπάλους γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῶν ὁπλίων, ἀποφασίστηκε νὰ γίνῃ ἡ μονομαχία με «σάμπου-πουαντί» δηλαδὴ με ξίφος πού ἦταν ταυτόχρονα καὶ σπάθη καὶ τριγωνικὸ ξίφος.

Ὡς γιὰ τὸν Μερκούρη, ὁ χειρουργὸς Κοντολέων.

Ἐτσι πραγματοποιήθηκε, ἡ μονομαχία πού εἶχε ἀποφασισθῇ μπροστὰ στοὺς μάρτυρες, στὸ γιὰ τὸν καὶ σὲ μερικὸς περιέργους πού τὴν πληροφορήθηκαν ἀπὸ φίλους τῶν μαρτύρων.

Ἡ ξιφομαχία ἐγίνετο στὸ κτήμα Νικητῆ κοντὰ στὸ Ψυχικὸ καὶ τὴ διεύθυνε ὁ Τζερέσκυ, καθηγητὴς τότε καὶ σήμερα ἀκόμη, στὴν Ἀθηναϊκὴ Λέσχῃ.

Ἡ πάλη συνεχίστηκε γιὰ 25 περίπου λεπτά τῆς ὥρας.

Στὴν πρώτη συμβολὴ ὁ Μερκούρης παρὰ τὴ νεαρότητα τῆς ἡλικίας τοῦ ἐτραυματίσθη ἑλαφρὰ τὸν Πορτάρο στὸ δεξιὸ χεῖρ. Ἐπειδὴ ὅμως, στὸ πρωτόκολλο τῆς μονομαχίας εἶχε μὴ ὡς ὅρος ἀπὸ τοὺς μάρτυρες, ἡ ἀχρηστεύσι τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους, ἐπαυλοῦντο ἡ ξιφομαχία καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὸς ξιφισμοὺς, ὁ Πορτάρος τραυματίστηκε καὶ πάλι ἑλαφρὰ ἀπὸ τὸν Μερκούρη.

Ἡ μονομαχία ἐσταμάτησε γιὰ λίγο. Καὶ συζητήθηκε ἐπειτα, ἀπ' τοὺς μάρτυρες ἂν τὰ δυο ἑλαφρὰ τραύματα τοῦ Πορτάρου ἦταν ἀρκετά, γιὰ νὰ θεωρηθῇ ὅτι εἶχε γίνῃ ἡ ἐκπλήρωσι τῶν ὁρῶν τοῦ πρωτοκόλλου.

Ἐγίνετο ὅμως, καὶ πάλι δεκτὴ ἡ γνώμη ὅτι, ἐφ' ὅσον δὲν εἶχε ἀχρηστευθῇ ἐντελῶς ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους, ἡ μονομαχία δὲν μποροῦσε νὰ θεωρηθῇ ὅτι εἶχε λήξει.

Ἐτσι ὁ Τζερέσκυ ἔδωκε πάλι τὸ παράγγελμα τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ξιφομαχίας καὶ οἱ δυο ἀντιπαλοὶ ξαναάρχισαν τοὺς ξιφισμοὺς τοὺς.

Πέρασαν τέσσερα λεπτά, ὅταν ὁ Μερκούρης, μ' ἕνα ἰσχυρὸ ξιφισμό πού δὲν πρόλαβε ν' ἀποκρούσῃ ὁ Πορτάρος, κατέφερε δυνατό χτύπημα καὶ τραυμάτισε τὸν ἀντίπαλό του σοβαρὰ στὸ ἀριστερὸ χεῖρ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συναντήσεως, τότε, διέταξε τὴ διακοπὴ τῆς πάλης καὶ κατόπιν ὁ γιὰ τὸν Κοντολέων, ἐπέδωσε προχειρὰ τὰ τρύματα τοῦ Πορτάρου.

Προτοῦ ἀπομακρυνθῶν ἀπ' τὸ πεδίο τιμῆς, οἱ μάρτυρες ἐπρότειναν τὴ συμφιλίωσιν τῶν ἀντιπάλων. Ἐρωτήθηκε πρῶτος ὁ Πορτάρος, πού εἶχε τραυματισθῇ κι' ἐδήλωσε ὅτι δὲν εἶχε ἀντίρρηση. Ἐπίσης τὸν ἴδιον ἐδήλωσε κι' ὁ Μερκούρης. Κι' ἔτσι οἱ δυο ἀντιπαλοὶ συμφιλιώθηκαν δίνοντας τὰ χεῖρα ἀφ' ὅπου ἡ διαφορά εἶχε πιά λυθῇ με τὰ ὅπλα.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Πλυντήρια ἐκεῖ; Ἐγὼ νὰ σὰς διατυπώσω μερικὰ παράπονα!...

Η ΒΙΑΣΤΙΚΗ

—Θέλω νὰ δημοσιεύσω μιά ἀγγελία στους θανάτους καὶ μιά ἄλλη στὶς γιορτὲς γάμου...

— Κάντε με τὴν ἡσυχία σας, τὸ μπάνιο σας, δεσποινὶς Καίτη! Ἐγὼ περιμένω ὅση ὥρα θέλετε!...

Ο ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ ἀλήτης στὴν Ἑλβετία

Εἶχε ἀποπειραθῇ ν' αὐτοκτονήσῃ

Οἱ Ἴταλοι ἐρευνῶνται τῆς συγχρόνου ἱστορίας ἐφεραν τελευταία εἰς φῶς μερικὲς ἀγνωστες πτυχὲς ἀπὸ τὴν περιπετειώδη καὶ πολυκύμαντη ζωὴ τοῦ Μουσσολίνι.

Ὁ μέλλων Ἴταλὸς δικτάτωρ βοισκόταν τὸ 1902 — ἦταν τότε 19 χρόνων — στὴν Ἑλβετία, χωρὶς δουλειά, χωρὶς στέγη καὶ χωρὶς κοίματά. Ζούσε σὰν ἀλήτης. Καί, μιά νύχτα, ἔπεσε στὰ χεῖρα τῆς ἀστυνομίας. Τὸ πρακτικὸ τῆς συλλήψεώς του, πού σώζεται στὰ ἀρχεῖα τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου, στὴ Λωζάνη, εἶχε ὡς ἑξῆς:

«Ὁ Μουσσολίνι Μπενίτο τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς Ρόζας Μαλτόνι, γεννηθεὶς στὸ Πρεντάπιο (Φόρλι) τῆς Ἰταλίας τὸν 29 Ἰουνίου 1883, διδάσκαλος τὸ ἐπάγγελμα, προσεγγόμενος ἀπὸ τὸ Γκουαλιέρι (Ρέτζια Ἐυιλία) τῆς Ἰταλίας καὶ εὐρισκόμενος ἀπὸ τετραπύλου στὴ Λωζάνη, συνελήφθη ἐπὶ ἀλτρεῖας στὴ 4.15 τὸ πρωῒ, κάτω ἀπὸ μιά στοὰ τῆς Μεγάλης Γεφύρας, ὅπου κοινοῦταν. Ὁ Μουσσολίνι τελείωσε τίς σπουδὲς του στὴ σχολὴ τοῦ Φορλιμπόπολι καὶ πῆρε πτυχίον διδασκάλου στὴ 28 Ἰουνίου 1902. Ἐπειδὴ δὲν εὕρισκε ἐργασίαν στὴν πατρίδα του, ζήτησε διαβατήριον γιὰ τὴ Γενεύη, με τὴν πρόθεσιν νὰ ἐργασθῇ ὡς βοηθὸς μαγείρου ἢ γραμματοκομιῆς. Εἶνε ἀσθενὴς καὶ στερεῖται τῶν ἀπαραίτητων μέσων συντήσεως. Παρὰ τὸ γεγονὸς τοῦτο, ἐπιθυμεῖ νὰ μεταβῇ στὴ Γενεύη, ὅπου ἐλπίζει νὰ βοηθῇ ὑποστηρίξῃ ἐκ μέρους φίλων του. Στὰ θυλάκιά του βρέθηκαν ἕνα διαβατήριον, ἕνα δίπλωμα σπουδῶν καὶ 15 λεπτά».

Τὸ πρακτικὸ αὐτὸ ὑπογράφεται ἀπὸ τὸ χωροφυλάκα Ἑμερού.

Ὁ Μουσσολίνι δὲν τοῦ εἶχε πῆ, ὡστόσο, τὴν ἀλήθειαν. Στὴν Ἑλβετία δὲν βοισκόταν μόνο ἀπὸ τέσσερες μέρες, ἀλλ' ἀπὸ μερικὲς ἐβδομάδες. Ὁ πρῶτος του σταθμὸς ἦταν τὸ Ὑδροντόν. Εἶχε κάποια σύστασι γιὰ ἕνα συμπατριώτη του ἑμποροπανικῶν, πού λεγόταν Ποντρευόλι. Ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ δήλωσε πὺς οἱ δουλειὲς του δὲν πῆγαιναν καλά καὶ πὺς δὲν μποροῦσε νὰ τὸν χρησιμοποίησῃ.

Τὸ χειρότερο γιὰ τὸ Μουσσολίνι ἦταν πὺς εἶχε ἐξαντλήσει τὰ λίγα χρήματα, πού εἶχε μαζί του, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ Γκουαλιέρι. Κατάφερε, ὡστόσο, νὰ πάρῃ πέντε ἑλβετικά φράγκα ἀπὸ τὸν Ποντρευόλι, πουλώντας του ἕνα μαχαίρι με ἀσημένια σκαλισμένη λαβή.

Μ' αὐτὰ τὰ χρήματα ὁ Μουσσολίνι ἐκίνησε γιὰ τὸ Ὁρμπι, πεζή, φυσικὰ, γιὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὸ ἀντίτιμο τοῦ εἰσιτηρίου πού θὰ πληρώνε γιὰ νὰ πάῃ με τὸ τραῖν. Στὸ δρόμο συναντήθηκε μ' ἕνα Ἴταλὸ ζωγράφον, πού ἦταν κι' αὐτὸς θιασώτης τῆς πεζοπορείας... γιὰ τοὺς ἰδίους λόγους πού τὴν προτιμοῦσε κι' ὁ Μουσσολίνι. Ἐκαμαν, λοιπόν, μαζί τὴ διαδρομὴν, με τὴν ἀντιμενυσία καὶ τὸ κέφι πού ναράκτιζε τοὺς νέους αὐτῆς τῆς ἡλικίας κι' ἔφθασαν στὸ Ὁρμπι χωρὶς οὔτε μιά πεντάρα στὴν τσέπη τους.

Χαρίστηκαν ἐκεῖ κι' ὁ Μουσσολίνι ἀναζήτησε ἀμέσως δουλειά. Ἡ καλὴ του τύχη τὸν ἔκαμε νὰ συναντήσῃ ἕνα συμπατριώτη του, πού ἦταν ἐπιστάτης στὴν ἀνέγερσιν κάποιων οἰκοδομῶν. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα παρόδοντο τῆς ἐργοστασίου σκολατοποιίας Πέτρο, Κανιὲ καὶ Κόμπλερ.

Ὁ Μπερτόλιο — ἔτσι λεγόταν ὁ ἐπιστάτης — δέχτηκε νὰ τὸν προσλάβῃ καὶ τὸν ἔδωκε νὰ βοηθήσῃ ἕνα γιόστη. Ἀλλ' ὁ Μουσσολίνι δὲν τὰ κατάφερε. Τὸν ἔβαλαν τότε νὰ μεταφέρῃ στὴ σάχη τοῦ πέτρες καὶ πῖλ. Ἐπρεπε ν' ἀνεβοκατεβαίνῃ ἐκατὸ φορὲς τὴν ἡμέρα μιά εὐλινὴ σκάλα, με τὴ σάχη λυγισμένη στὰ δυο κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ φορτίο του.

Ἀλλ' ὁ Μουσσολίνι δὲν ἦταν συνηθισμένος σὲ βαρεῖς δουλειές. Ὁ Μπερτόλιο τοῦ φώναξε δαίμονα:

— Πάρε τὰ πόδια σου, τεμπέλη! Μὴν κοιμάσαι στὸ δρόμο, παλῶσκυλο!... Δὲν κάνεις γιὰ τίποτε!...

Μιά μέρα, ὁ Μουσσολίνι θύμωσε. Κι' εἶδε στὸν Μπερτόλιο τὸ πιτύχιό του.

— Ἐγὼ δὲν κάνω γιὰ τίποτε: τοῦ φώναξε. Νά, κύτταξε... ἔχω πιά πολλὰ γράμματα ἀπὸ ὅλους σας!

Ὁ Μπερτόλιο χτύπησε τὸ κεφάλι του.

— Ὡστε εἶσαι δάσκαλος! τοῦ εἶπε με ἀγανάκτησιν. Καὶ μούκανες τὸ γιόστη! Βρωμῶσκυλο!

Ἐβγαλε ἀμέσως εἰκοσι φράγκα καὶ τοῦ τὰ ἔδωσε.

— Αὐτὰ τὰ λεφτά, τοῦ εἶπε, μοὺ τῆλεσε, γιὰτὶ δὲν μούκανες καμμιὰ δουλειά ὅσες ἡμέρες σὲ ἔχω ἔδω. Σοὺ τὰ δίνω, γιὰτὶ σὲ λυτῶμαι, κακομοῖρη!... Καὶ τώρα γκρεμιστάκισου ἀπὸ δῶ!

Ὁ Μουσσολίνι δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ πῇ καὶ δευτέρῃ φορὰ. Ἐφυγε ἀμέσως καὶ τὴν ἄλλη μέρα βοισκόταν στὴ Λωζάνη.

Ἀλλὰ τὰ εἰκοσι φράγκα φάγωθηκαν γοήγορα κι' ὅπως εἶδαμε, ὁ Μουσσολίνι συνελήφθη ὡς ἀλήτης.

Στὴν ἀστυνομία, ὅμως, τοῦ φέρθηκαν με καλωσύνη κι' ἀφ' οὗ τὸν κράτησαν μερικὲς μέρες, τὸν ἀψήσαν ἐλεύθερον.

Κι' ἔτσι συνέχισε τὴν ἀλήτικὴ ζωὴ του.

Πέρασαν ἀκόμη δυο βδομάδες. Στὸ διάστημα αὐτὸ τρεφόμενος με ἀποφάγια, πού ζήτηνε ἀπὸ τὰ ἐστιατόρια καὶ, τὸ βράδυ, κρυβόμενος ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια κάποιου παλιού σπιτιοῦ, γιὰ νὰ κοιμηθῇ λιγάκι.

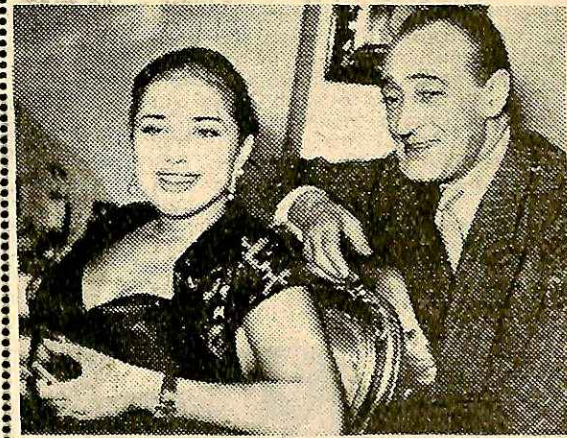
Εἶνε ἀπογοητευθῇ λοιπὸν ἀπὸ τὴ ζωὴ κι' ἕνα βράδυ, κατὰ τὰ τέλη Ἰουλίου, ἔπεσε στὴ λίμνη Λέμαν, γιὰ ν' αὐτοκτονήσῃ. Τὸν εἶδαν, ὅμως, μερικὸι βαρκάρηδες ἀπὸ μιά γειτονικὴ ἀποβάθρα κι' ἔτρεξαν νὰ τὸν σώσουν.

Ἐπειτα ἀπὸ 20 χρόνια — τὸ Νοέμβριον τοῦ 1922 — ὁ ἀλήτης αὐτός, πού εἶχε ἀποπειραθῇ νὰ τεματίσῃ τὸν ὁδὸν τῆς ζωῆς του, ξαναπῆγαινε στὴν Ἑλβετία, γιὰ νὰ συσχεθῇ με τὸ λόρδο Κώρσον καὶ τὸν Πουανκαρέ γιὰ τὰ ζητήματα τῆς Ἑγγυῆς Ἀνατολῆς. Ἦταν τότε ἕνας πανίσχυρος δικτάτωρ, πού κρατοῦσε τίς τύχες τῆς Ἰταλίας στὰ χεῖρα του.

Τὰ δίσκετα χρόνια

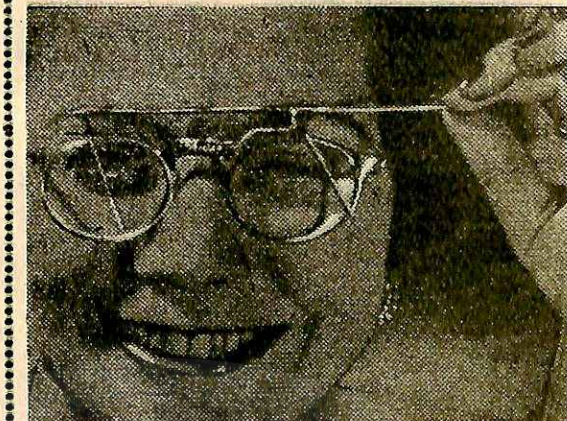
Ὅσα παιδιὰ γεννήθηκαν ἐφέτος, στὴ 29 Φεβρουαρίου, θὰ γιορτάζουν τὰ γενεθλίων τους αὐτὴ τὴν ἡμέρα, μόνο κατὰ τὰ δίσκετα χρόνια. Στὰ ἄλλα, θὰ τὰ γιορτάζουν στὴ 28 Φεβρουαρίου. Ἐτσι δρίζουν ἄλλωστε κι' οἱ νόμοι γι' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν.

Ἐνὰς Ἀγγλὸς κτηματίας εἶχε πάντοτε σὲ μεγάλο ὄρεο τὰ δίσκετα χρόνια. Κι' ὅμως, ὁ διάβολος τῆς νύχτας, νὰ γεννηθῇ σὲ ἔτος δίσκετο καὶ νὰ παντρευθῇ ἐπίσης σὲ δίσκετο. Ἀρρώστησε βαρεῖα τὸ 1920 καὶ πέθανε τὸ 1924, πού ἦσαν κι' αὐτὰ χρόνια δίσκετα.

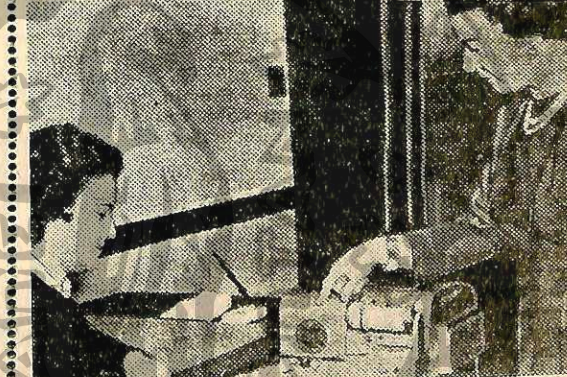
Ο ΤΟΤΟ ΚΑΙ Η ΜΗΝΣΤΗ ΤΟΥ

Ὁ κωμικὸς τοῦ Ἰταλικοῦ κινηματογράφου Τοτό, ἀρραδωνίστηκε με μιά συνάδελφόν του, τὴν Φράνκα Φαλντίνι, ὅπως ἀναγγέλλουμε στὸ προηγούμενον τεύχος μας. Τὸ ὄνομα αὐτὸ τοῦ Ἰταλοῦ κωμικοῦ εἶνε ψευδώνυμο, κάτω δὲ ἀπὸ αὐτὸ κρύβεται ἕνας ἀριστοκράτης με πολὺ ὑψηλὴ καταγωγή! Ὁ Τοτό εἶνε γνήσιος ποιῆς καὶ τὸ πραγματικὸ του ὄνομα εἶνε: Ἀντώνιο Γκέρτις, Γκαλιάντι Γκρόφο.

ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ ΜΕ ΚΑΘΑΡΙΣΤΗΡΕΣ

Μιά ἀμερικανικὴ ἐταιρεία κατασκευῆς ὀπτικῶν εἰδῶν παροῦσισε τὰ νέα αὐτὰ γυαλιά με καθαριστῆρες τοῦ τύπου πού χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὰ τζάκια τῶν αὐτοκινήτων. Ἡ νέα ἐφεύρεσις ἐνθουσίασε μερικὸς ἐκκεντρικοὺς τύπους, πού ἔσπευσαν νὰ προμηθευτοῦν τὰ νέα ματογυαλιά!...

ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΔΕΚΤΗΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΩΝ

Στὴν Ἀμερικὴ, ἡ «Γουέστερν Γιούνιον» ἔθεσε στὴ διάθεσιν τῶν πελατῶν της, πού θέλουν νὰ παίρνουν τὰ τηλεγραφήματα στὸ γραφεῖο ἢ στὸ σπίτι τους, τὸν μικρὸ αὐτὸ δέκτη, πού μιά ἐιδικὴ ἐγκατάστασις συνδέει με τὸ τηλεγραφικὸ κέντρο. Ὅσοι λοιπὸν παίρνουν δεῖ με τὸ τηλεγραφικὸ κέντρο, ἔνδιόφερονται νὰ τὰ λαμβάνουν ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ σύντομα, ζήτησαν κιόλας τὴν ἐγκατάστασιν αὐτῆς τῆς νέας συσκευῆς.

Ο ΤΑΝ ο γιατρός Μπάνκ βεβαιώθηκε για τις σχέσεις της γυναίκας του με τον φίλο του Κήβιν, αποφάσισε χωρίς πολλή σκέψη να τον σκοτώσει.

Την παραμονή της ημέρας που ώρισε για την εκτέλεση του σχεδίου του, έπεσε κόντρα στον Κήβιν. Ο φίλος του καθόταν σε μια πολυκατοικία, δέκα λεπτά μακριά από το σπίτι του γιατρού και εκείνες τις μέρες, επειδή ήταν λιγάκι κακοδιάθετος έμενε ξαπλωμένος στο κρεβάτι του.

Αφού κάθισε μαζί του μισή ώρα, ο Μπάνκ έφυγε, φροντίζοντας να πάρει κρυφά το κλειδί της πίσω πόρτας, που έμενε άχρησιμοποίητο από τον ιδιοκτήτη του και που ήταν πάντα κρεμασμένο δίπλα στην πόρτα.

Το απόγευμα της επομένης ο γιατρός προσποιήθηκε πως τον έπιασε πάλι εκείνος ο περιοδικός πυρετός του — κλη-

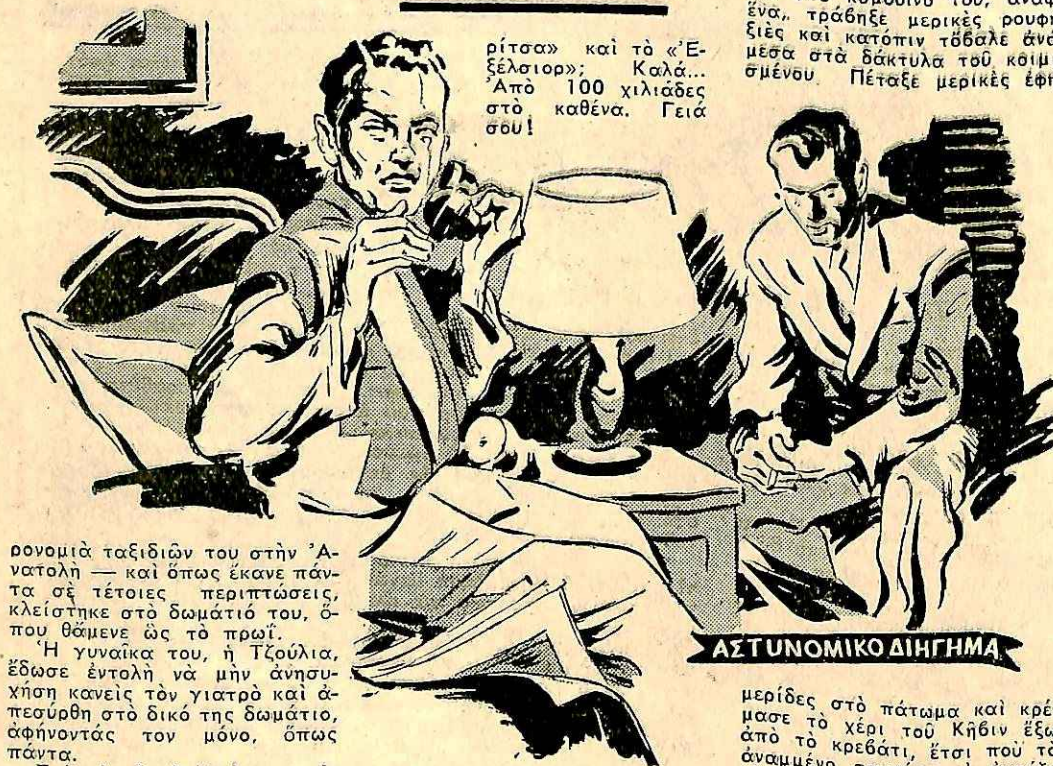
Εκείνη τη στιγμή αντίληψε το κουδούνι του τηλεφώνου. Ο Κήβιν πήρε το ακουστικό.

— Άλλο... Γκράβ, έσυ είσαι; Στάσου, περίμενε ένα λεπτό... Πήρε την εξημερίδα, την απλώσε μπροστά του και κυττάζοντας τη σελίδα των ιπποδρόμων άρχισε να μουρμουρίζει ονόματα αλόγων, χτυπώντας νευρικά τα δάχτυλά του πάνω στο ακουστικό του τηλεφώνου.

— Α, ναι; Το «Γκρέφιν Μα-

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΙΚΛΗΜΑ

ρίτσα» και το «Εξέλιος»; Καλά... Από 100 χιλιάδες στο καθένα. Γεια σου!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ρονομιά ταξιδιών του στην Α-νατολή — και όπως έκανε πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις, κλείστηκε στο δωμάτιό του, όπου θάμενε ως το πρωί.

Η γυναίκα του, η Τζούλια, έδωσε εντολή να μην ανησυχία κανείς τον γιατρό και απέσυρθη στο δικό της δωμάτιο, αφήνοντας τον μόνο, όπως πάντα.

Στις οχτώ, ο Μπάνκ σηκώθηκε αθόρυβα, ντύθηκε και βγαίνοντας με προφυλάξεις απ' το σπίτι του, τραβήξε κατευθείαν στην πολυκατοικία όπου καθόταν ο Κήβιν. Έφοδιασμένος με μάλλινα γάντια, άνοιξε την πίσω πόρτα, κρέμασε το κλειδί στη θύρα του και φώναξε, μπαίνοντας γελάοντας στο δωμάτιο του φίλου του:

— Τεμπέλη! Δεν βαρέθηκες να κάθεται στο κρεβάτι;

Ο Κήβιν ξαφνιάστηκε που τον είδε μπροστά του.

— Πώς διάβολο μπήκες μέσα; τον ρώτησε.

— Όταν άφηνης την πόρτα ορθάνοιχτη!... απάντησε ο γιατρός με το φυσικότερο ύφος του κόσμου.

Κουβέντισαν λίγη ώρα. Ο Μπάνκ από μέσα του χάριζε το πολύ δέκα λεπτών ζωή στον Κήβιν, σύμφωνα με το σχέδιο που είχε υπ' όψι του να βεβαιώσει.

«Να μάθεις, νεαρέ μου, να μην ενδιαιφέρεις για τις γυναίκες των άλλων!» συλλογιζόταν ο Μπάνκ.

«Άρχισε να μουρμουρίζει ονόματα αλόγων, χτυπώντας νευρικά τα δάχτυλά του πάνω στο τηλέφωνο...»

Και έκλεισε το τηλέφωνο. Ο Μπάνκ ανέπνευσε. Τίποτα δεν είχε λεχθεί που να πρόδιδε την παρουσία του εκεί πέρα.

— Λεφτά που έχεις για πέταμα!... του είπε.

Μπα! διαμαρτυρήθηκε ο Κήβιν. Ο Γκράβ, ο θυρωρός μας, πρώην αξιωματικός των διαβιβάσεων και ανδρώας μορφωμένος, δεν πέφτει ποτέ έξω! Όταν τόν άκουσα, βγαίνω πάντα κερδισμένος!

Ο γιατρός κούνησε το κεφάλι του συγκαταβατικά κι ύστερα άνοιξε την ταμπακέρα του, όπου υπήρχαν τέσσερα μόνο τσιγάρα. Πήρε το ένα, τόβαλε στα χείλη του και πρόσφερε στον Κήβιν.

— Περίεργα τσιγάρα... μουρμούρισε εκείνος, αφού τραβήξε μία-δυο ρουφηξίες. Σε δυο λεπτά, άρχισε να χασμουριέται.

— Άκουσε, Κήβιν, του εί-

παρό ύφος. Πρέπει να σου μιλήσω για την Τζούλια... Τώρα τελευταία, η συμπεριφορά της με ανησυχεί. Πρέπει να με βοηθήσεις...

— Πο... πολύ ευ...ευχαρί... ρίστως, έκανε άτονα ο φίλος του. Διάβολε, τί ξαφνι...κή νύστα! Να σε βο...βοηθή...σω, μα πώς;

— Πας να με βοηθήσεις; είπε σαρκαστικά ο Μπάνκ. Ψοφώντας, σαν σκυλί!...

Τα βλέφαρα του Κήβιν έκλειναν, παρά τις προσπάθειές του να τα κρατήσει ανοιχτά. Κι' έπεσε άμέσως σε βαθύ ύπνο.

Ο Μπάνκ τότε πήρε από τα δάχτυλά του Κήβιν, το μικροσκοπικό τσιγάρο, έβγαλε από το στόμα του και το δικό του και τάβαλε μέσα στην ταμπακέρα του. Ύστερα άνοιξε με τα γανταφορέμένα χέρια του το κουτί με τα τσιγάρα, που είχε ο Κήβιν στο κοινοδινό του, άναψε ένα, τραβήξε μερικές ρουφηξίες και κατόπιν τόβαλε ανάμεσα στα δάχτυλά του κοιμισμένου. Πέταξε μερικές εφη-

Μπάνκ δέχτηκε ατάραχος τον αστυνομικό που ζήτησε να τον δει.

— Γιατρέ, του είπε, ο φίλος σας ο Κήβιν αποκοιμήθηκε χτες καπνίζοντας. Άρπαξαν φωτιά οι εφημερίδες του, τα σκεπάσματα του και κήκη φρικτά παραμορφωμένος!...

Ο γιατρός αναπήδησε, παίρνοντας μία φυσικώτατη έκφραση τρόμου και λυψής.

— Άχ, Θεέ μου! Τσιγάρο στο κρεβάτι!... Ω, τον καυμένο τον Κήβιν! Και τί ώρα έγινε αυτό;

— Στις έννέα περίπου ο μικρός του άσαντερ, είδε καπνούς και ειδοποίησε τους πυροσβέστες, που προφθάσαν να σώσουν εγκαίρως την πολυκατοικία. Άλλα ο φίλος σας είχε καή πιά!...

Διάβολε! είπε ο γιατρός. Για φαντάσου! Κι' εγώ, που κοιμώμουν όλο τ' απόγευμα... Με είχε πιάσει πάλι αυτός ο παληοπυρετός και σηκώθηκα με το κεφάλι βαρύ... Ρώτησα την υπηρέτρια για την κύρια... «Είπε έξω», μου είπε. «Έξω, περασμένα μεσάνυχτα!» απόρησα. Το κορίτσι κύτταζε το ρολόι της σάλας και μούπε πως ήταν μόλις έννέα και είκοσι... Διάβολε, τον κακομοίρη τον Κήβιν!...

Ο αστυνομός έβγαλε απ' την τσέπη του ένα ζευγάρι χειροπέδες!

— Για σένα είνε, γιατρέ!... του είπε με βροντερή φωνή. Άλήθεια, το εγκλήμα σου ήταν τέλειο αριστοτεχνικό, το άλλοθι σου ακλόνητο και φυσικώτατο. Πάντα όμως ξεφεύγει μία λεπτομέρεια... Γιατί οι κοούρες και τ' αλογα που γι' αυτά μιλούσε ο Γκράβ στο τηλέφωνο, ήταν κουραφέ-ξαλα!... Ο θυρωρός τηλεφώνησε απλώς στον Κήβιν, αν έπρεπε ν' ανεβή κι φιλενάδα του — ή γυναίκα σου! Κι' ο φίλος σου, όταν μουρμουρίζοντας διάφορα ονόματα αλόγων, χτυπούσε τάχα νευρικά μεσάνυχτα, στο τηλέφωνο, ειδοποιούσε απλώς στα με σήματα Μόρς τον πρώην αξιωματικό των διαβιβάσεων και τώρα θυρωρό, με τα έξης: «Σταμάτησε την κυρία. Ο σύζυγός της είναι εδώ, μαζί μου...».

Ο γιατρός Μπάνκ ήξερε να χάνει με ψυχραιμία... Χωρίς να πη τίποτα, απλώσε τα χέρια του για να το περάσει ο αστυνομικός τις χειροπέδες.

Φ. ΤΖ ΜΟΡΡΙΣ

Φύτρωσε ένα μπιζέλι στ' αυτή του

Πριν από τέσσερες μήνες, ο μικρός Ρίτσαρντ Κρίστενσεν, μαθητής, στο Χάρτφορντ της πολιτείας Κοννέκτικτ, έλαβε μέρος σ' ένα «μπιζελόπολεμο» που είχαν στήσει οι συμμαθηταί του. Κάποια στιγμή λοιπόν, του φάνηκε πως ένα απ' τα μπιζέλια που πετούσαν ο ένας στον άλλον, είχε χωθή στ' αυτί του. Το είπε τότε στη μητέρα του, επειδή όμως δεν ένοιωσε καμιά ενοχλητική πίεση κι' οι δυο πως είχε γελαστεί. Άλλα, τώρα τελευταία, άρχισε να πονάει τ' αυτί του.

Κι' ο γιατρός, που ανέλαβε τη θεραπεία του, έβγαλε από μέσα το μπιζέλι, και μάλιστα βλαστημένο, μ' ένα πράσινο φύτρο μήκους 1 πόντου!

ΚΑΝΕΙΣ, στην εποχή εκείνη, δεν είχε μπορέσει να εξηγήσει το μυστήριο: Μια μικρούλα 7 ετών, η Παυλίνα Μπαύρν, είχε στολίσει μ' ένα στεφάνι από τριαντάφυλλα το κεφάλι ενός αγάλματος της Παναγίας, στο Χήτον Μόρρις της Άγγλιας. Αυτό έγινε στις 4 Μαΐου 1817. Έπειτα λοιπόν από αρκετούς μήνες, τα λουλούδια αυτά εξακολουθούσαν να μένουν φρέσκα κι' ολόδροσα, σαν ναχαν κοπή πριν από λίγες ώρες!

Ανάλογη είναι κι' η περίπτωση της κ. Φανιό, για

Ανθρωποί ΜΕ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ

Το ζωντανό ραδιόφωνο και τα μαγνητικά χέρια

την οποία έγραψαν εκτενώς οι γαλλικές εφημερίδες. Η γυναίκα αυτή, εγκατεστημένη στο Παρίσι, στη συνοικία του Μονπαρνάς, είχε ένα εκπληκτικό χάρισμα: «Αν έκοβε λουλούδια απ' τον κήπο της και τάβαζε μέσα σ' ένα βάζο, έμεναν φρέσκα επί μήνες. Δεν μαραίνονταν καθόλου, έστω κι' αν δεν είχαν διόλου νερό!

Διάφοροι έπιστήμονες, που πειραματίστηκαν με την κ. Φανιό, εξακρίβωσαν ότι το απλό άγγιγμα των δακτύλων της άρκούσε για να διατηρηθεί φρέσκο και αναλλοίωτο επί όσονδήποτε καιρό ένα κομμάτι ωμό κρέας ή ένα ψάρι, δίχως να χρειάζεται ψυγείο! Επίσης τα φρούτα αφυδατώνοντο αυτόματως με το άγγιγμά της, και δεν σάπιζαν ποτέ.

Η προέλευσι όμως και το είδος της παράξενης αυτής δυνατότητας της μένου πάντα ένα μυστήριο.

Υπάρχουν ωστόσο στον κόσμο κι' άλλοι αρκετοί άνθρωποι, προικισμένοι με παράξενες και ανεξήγητες ιδιότητες. Ο Πιέτερ Γιάαρσ-χελντ π. χ., ένας νεαρός Νοτιοαφρικανός απ' το Μπλο-εμφοντάν, μπορεί να «πυ-πήσει» με τη ματιά του το έδαφος! Σκάβοντας μία μέρα στον κήπο του, πρόσεξε ότι μπορούσε να βλέπει τις πέτρες, πριν ακόμα τις χτυπήσει και τις ξεθάψει η άξινά του!

Όστόσο δεν είπε τότε τίποτε σε κανένα, από φόβο μη τον κοροϊδέσουν. Ύστερα, μία μέρα, καθώς έκανε περίπατο μ' ένα φίλο του, σταμάτησε και δήλωσε ότι κάτω ακριβώς απ' τα πόδια τους υπήρχαν διαμάντια. Κι' αυτό αποδείχθηκε αληθινό! Από τότε, ο Πιέτερ υπέδειξε τη θέση αρκετών κοιτασμάτων άνθρακος και πετρελαίου, κρυμμένων στα έγκατα της γης!

Άλλα κι' ένας Άμερικανός, ο Λάιονελ Μπρέτ, άπε-δείχθη τελευταίως ότι μπορεί να δει περίφημα τί υπά-ρχει πίσω από ένα τουβλοχτισμένο τοίχο, ή ακόμη μέσα σ' ένα κλειστό χρηματοκιβώτιο. Η ματιά του διαπερνάει επίσης το ανθρώπινο σώμα.

Ένας μηχανικός, στην Πολωνία, που επέμενε να διατηρήσει την άνωμυία του, ανέκαλυψε μία μέρα ότι είχε μία ιδιότητα αληθινά ενοχλητική: «Όπου κι' αν βρισκόταν, τ' αυτιά του ήσαν γεμάτα από ήχους, φωνές και μουσική. Όταν είδε ότι συνεχίζονταν αυτή η κατάσταση, συμβουλεύθηκε ένα γιατρό. Του κάκου όμως, γιατί οι ήχοι μέσα στ' αυτιά του δυναμώναν ολοένα...

Τέλος, μία μέρα, κατάλαβε ότι αποτελούσε ένα είδος ζωντανού ραδιόφωνου, που έπαιρνε όλες τις έκπομπές του ραδιοφωνικού σταθμού της Βαρσοβίας! Στο λεωφορείο, στο θέατρο, στο δρόμο, στο σπίτι του, παν-τού και πάντα, άκουγε ανελλιπώς ό,τι μετέδιδε ο στα-θμός, από μουσική δωματίου μέχρι ειδήσεις και σκέτες.

Όταν έμαθε ή ραδιοφωνική υπηρεσία την αλλόκοτη αυτή περίπτωση, φρόντισε ν' αλλάξει το μήκος του στα-θμού. Κι' από τότε ο μηχανικός έπαψε πιά ν' άκούει τις έκπομπές και βρήκε την ήσυχία του.

Δεν ήταν λιγώτερο παράξενη ή ικανότης που είχε ή Νεοϋορκέζα Έλεν Γουίνιφρεντ: Μπορούσε να βρούμε στα σκοτεινά όποιο χρώμα μαλλί της χρειαζόταν για το πλέξιμό της. Φύλαγε πάντα τα μαλλιά μέσα σ' ένα σκοτεινό ντουλάπι του τοίχου. Όταν ήθελε λοιπόν ένα άπ' όλα, δεν είχε ανάγκη ν' ανάψει φώς για να το βρή. Άπλως και μόνο, περνούσε τα χέρια της πάνω απ' όλα, κι' έκανε πάντα την εκλογή της δίχως λάθος.

Οι έπιστήμονες που το έμαθαν, δεν θέλησαν να το πιστέψουν. Πώς ήταν δυνατόν να «βλέπει» τα διάφορα χρώματα με τα νύερα της άφης, που βρίσκονται στις άκρες των δακτύλων; Όταν όμως την υπέβαλαν σε εξέταση, με μέταλλα και άλλα υλικά διαφόρων χρωμά-των και με τα μάτια της σκεπασμένα τελείως μ' ένα τριπλό επίδεσμο από χον-τρό πανί, αναγκάστηκαν στο τέλος να παραδε-χθούν το «θαύμα».

Απ' τη Δανάη, μάς έρχεται ή παράξενη ιστορία του Πέτρο Γιο-χανσεν, με τα «μαγνη-τικά» χέρια. Όταν ο άνθρωπος αυτός κου-νούσε απλώς τα χέρια του, λίγους πόντους ά-πάνω από ένα πιάτο με καρφιά, βελόνες κλπ. όλ' αυτά πηγαινόεργον-ταν σαν να τα παρέσυ-ρε εδώ κι' εκεί ένας δυ-νατός μαγνήτης. Αν το πιάτο περιείχε λεπτά ρινίσματα σιδήρου άνα-σπώνονταν όλα και κολλούσαν πάνω στα χέρια του Γιοχανσεν! Το ίδιο συνέβαινε και με τις βελόνες!...

Άλλ' ο Πέτρο είχε κι' ε-να άλλο περίεργο «χάρι-σμα»: Όταν έσθωναν τα φώτα, έμενε όρατος μέσα στο σκοτάδι! Όάλεγε κα-νείς πως είχε αλείψει με φωσφορίζον βερνίκι το μέ-τωπό του, τα μπράτσα του και το στήθος του...

Οι έπιστήμονες δεν μπο-ρέσαν να εξηγήσουν καμιά άπ' τις δυο αυτές ιδιότητές του.

Τέλος, ή ώραία Ρουμανί-δα δασκάλα Άννα Σάιφερ-όταν τη ρώτησαν γιατί άρ-νιόταν να δώσει ραντεβού σε τόσους ανύπαντρους νέους, έξηγήσε ότι ήξερε από πριν τις πονηρές σκέψεις τους γι' αυτήν και τους απέφυγε.

Νόμισαν όλοι στην αρχή πως έπρόκειτο για μία έκδηλση του συνήθισμένου γυ-ναικείου ενστίκτου αμύνης. Μά ή Άννα απέδειξε έμ-πρακτως ότι μπορούσε να διαβάει πραγματικά τη σκέ-ψη, και να περιγράψει λεπτομερώς τις μνημονικές είκο-νές και τους συλλογισμούς των άλλων ανθρώπων, πριν εκείνοι τους ξεστομίσουν!

Πώς ζουν οι γυμνισαί

Η γυμνιστική κίνηση αποκτά όλοένα καινούργιους οπαδούς, ιδίως δε στην Μεγ. Βρετανία. Έχουν ίδρυση σε καλύδες και σπι-μικές αποικίες γυμνιστών, που κατοικούν σε καλύδες ή σφα-τάκια, σε μία έκταση τριγυρισμένη με ψηλά τοίχους ή φρά-χτες μακριά απ' τα αδιάκριτα βλέμματα των περιεργών.

Στις πολυτελέστερες απ' αυτές κατοικίες μονίμως ένας αι-θμός γυμνιστών που πληρώνουν 7—10 λίρες τη βδομάδα κι' έ-χουν όλες τις ανέσεις ενός ξενοδοχείου πρώτης τάξεως.

Οι γυμνισαί προσέρχονται άπ' όλες τις κοινωνικές τάξεις και ύπαστριάζουν ότι ο τρόπος της ζωής τους είναι ήθικότερος και υγιεινότερος, συνδυάζοντας τον αέρα, τον ήλιο και την έξοικειωσι των δυο φύλων δίχως πονηρές σκέψεις.

"Αν ο άγαμος δεν έδινε έπιστολές έξη-
γησης, ο θηλυκός πόλιςμαν του έπέ-
βαλλε ένα πρόστιμο..."

Παντοδύναμες ΕΠΙ 24 ΩΡΕΣ!

Οι θηλυκοί πόλιςμαν της 'Αουρόρα

Μιά άμερικανική πόλις, με πλη-
θυσμό άνω των 40.000 κατοίκων,
παραδίδεται μία φορά κάθε τέσ-
σερα χρόνια στην άπολυτη έξουσία
των γυναικών. Αυτό γίνεται κάθε
29η Φεβρουαρίου στην 'Αουρόρα
της πολιτείας του 'Ιλλινόις.

Η συνήθεια είναι παλιά και κα-
νείς δεν μπορεί να πη πως και γι-
ατί επεκράτησε. Τό γεγονός είναι
ότι, αυτή την ημέρα, όλες οι έξου-
σίες παραδίδονται στις γυναίκες.
Η βασιλεία τους αρχίζει από τό
μεσάνυχτα της 28ης προς την 29η
Φεβρουαρίου και διαρκεί ως τό με-
σάνυχτα της 29ης προς την 1η
Μαρτίου. Ο δήμαρχος, ο ταμίας,
ο διευθυντής της αστυνομίας, ο άρ-
χηγός της πυροσβεστικής υπηρε-
σίας, οι αστυφύλακες, οι δεσμο-
φύλακες των φυλακών, όλοι πηγαί-
νουν στα σπίτια τους. Και τό κα-
θήκοντά τους αναλαμβάνουν γυναι-
κές.

Είνε ένα άστείο, θά πητε. Κι'
ώστόσο, οι άντρες βλέπουν αυτή
την ημέρα να πλησιάζει με τρόμο.
Γιατί οι γυναίκες γίνονται επί 24
ώρες παντοδύναμες. Καί, φυσικά,
την παντοδυναμία τους αυτή την
έξασκούν εις βάρος των ανδρών, ί-
σως για να τους υπενθυμίσουν πως
τά δίσκετα έτη είναι λίγο ή πολύ
Υρυσούζικα.

Έκείνοι που τρέμουν πιδό πολύ
είναι οι άγαμοι. Γιατί να τί πα-
θαίνουν:

"Όλη την ημέρα ή πόλις διασχί-
ζεται από θηλυκούς αστυφύλακες
με στολή — κι' αυτή ή εργασία ά-
νατίθεται στις πιο όμορφες — που
σταματούν τους διαβάτες και ή-
τούν να μάθουν αν είναι έγγαμοι
ή άγαμοι. Οι πρώτοι άφήνονται έ-
λεύθεροι. Οι δεύτεροι, όμως, όφεί-
λουν να έξηγήσουν με τρόπο ίκανο-
ποιητικό για ποιδό λόγο είναι ά-
γαμοι.

"Αν ή έξηγησης αυτή θεωρηθή ί-
κανοποιητική — πράγμα που συμ-
βαίνει σπανιότατα — ο άγαμος
άφήνεται έλεύθερος να συνεχίσει τό
δρομό του. "Αν ή έξηγησης του κρι-
θή ως μετρία, ο θηλυκός αστυφύ-
λακας του έπιβάλλει ένα πρόστι-
μο, που τό εισπράττει επί τόπου.
"Αν, τέλος, ή δικαιολογία του κρι-
θή ως τελείως άσθητική οδηγεί-
ται μπροστά σ' ένα γυναικειό δι-
καστήριο, που δεν άστειεύεται σε
παρόμοια ζητήματα. Τό πρόστιμο
που έπιβάλλει στον ένοχο μπορεί
να ξεπεράσει τά 100 δολάρια!

Αυτό τό πρόστιμο μπορεί να δ-

ρισθή και σε είδος. "Ετσι, κατά
την 29 Φεβρουαρίου του 1948, τό
γυναικειό δικαστήριο συγκέντρωσε
τά κάτωθι πρόστιμα: 178 δολλά-
ρια σε μετρητά, 190 ζευγάρια κάλ-
τσες ναύλον άρίστης ποιότητας, 61
μεγάλα κουτιά με σοκολάτες, 26
μπουκάλια με έκλεκτά άρώματα και
έξη κουτιά με πούδρα.

"Επειτα, όμως, απ' αυτή την τό-
σο... γόνιμη σε πρόστιμα ημέρα,
μία τοπική έφημερίδα είχε την ί-
δέα να δημοσιεύσει τον κατάλογο έ-
κείνων που έτιμωρήσαν μαζί με
τά ποσά που πλήρωσε καθένας, σε
έμφανή θέση.

Και τότε ξέσπασε τό σκάνδαλο.
Γιατί, από την έπομένη τά γρα-
φεία της έφημερίδας άρχισαν να κα-
τακλύζονται από διαμαρτυρίες.
Πολλοί από εκείνους που είχαν πλη-
ρώσει πρόστιμα δεν είδαν τά όνο-
ματά τους.

"Δεν τά είδατε, άπάντησε ή έ-
φημερίς γιατί δεν αναφέρονται
στον έπίσημο κατάλογο."

Οι γυναίκες της 'Αουρόρας άρ-
χισαν τότε να κατηγορούν ή μία
την άλλη, για την υπεξαίρεσι ση-
μαντικών ποσών, που δεν ήσαν
γραμμένα στους καταλόγους όπως
ήταν τό σωστό.

Πρότει να σημειωθεί ότι τά εισ-
πραττόμενα πρόστιμα δεν πηγαίνουν
στο δημόσιο ταμείο. "Αποτελούν
ιδιοκτησία των 'άμαζόνων" που έ-
πωμίζονται τό βάρος της έξουσίας
κατά τό 24ωρο της 29ης Φεβρου-
αρίου. Τά πράγματα άπεδεικνύουν,
λοιπόν, ότι κάποια λαθροχειρία εί-
χε γίνει.

Ποιά ή ποιές, όμως, ήταν οι ύ-
πεύθυνες;

Κανείς δεν ήξερε.
Η αλήθεια δεν άργησε να μα-
θευθή. Οι γυναίκες της 'Αουρόρα
δεν ήταν υπεύθυνες για ή λαθρο-
χειρία. Έκείνες που την είχαν κά-
μει ήταν κάποιοι άλλες, καπάτσες
και ειδικές για τέτοιες δουλειές.
Έξακριβώθηκε, δηλαδή, ότι στις
29 Φεβρουαρίου πολλές νέες από
τό Σικάγο είχαν τρέξει στην 'Αου-
ρόρα, φορώντας στολές αστυφύλα-
κων κι' είχαν επιδοθή στο έργο της
φορολογίας, φυσικά για την τσε-
πη τους.

Μερικές απ' αυτές τις νέες άνε-
καλύφθηκαν, αλλά δεν ήταν δυνα-
τόν να καταδιωχθούν, γιατί ή «μα-
σκαρά» της 29 Φεβρουαρίου ά-
ποτελεί τοπικό έθιμο και δεν ρυθ-
μίζεται από κανένα νόμο της πο-
λιτείας.

Για να μην έπαναληφθή, όμως,
αυτό τό άποπο, οι τοπικές αρχές
έέσπισαν ότι τά έσοδα από πρό-
στιμα που έπιβάλλονται κατά την
29η Φεβρουαρίου θά διατίθενται ύ-
περ του 'Ταμείου κοινωνικής πε-
ριθάλψεως έναντιόν των καρδιακών
νοσημάτων".

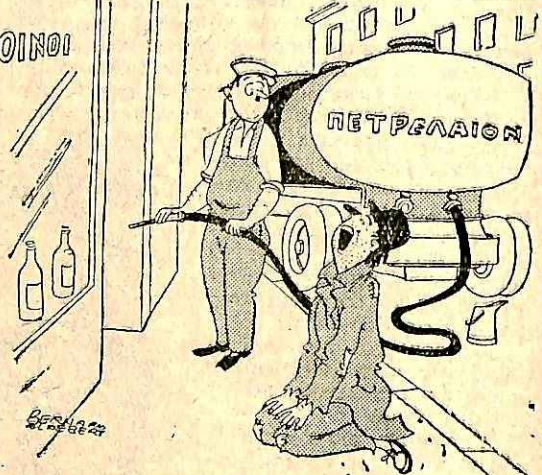
Η διάταξις αυτή εφαρμόστηκε
για πρώτη φορά έφέτος. Και τό ά-
ποτέλεσμα ήταν ότι καμμία «ξένη»
δεν έμφανίσθηκε στην 'Αουρόρα.
Για τον άπλούστατο λόγο ότι κά-
θε οικειοποίησης άποτελεί πια κα-
τάχρησι χρημάτων του δημoσίου
και τιμωρείται με αυστηρότατες
ποινές από την ισχύουσα τοπική
νομοθεσία.

Είναι αυτόνóητο ότι οι γυναίκες
της 'Αουρόρα δεν έμειναν εύχαρι-
στημένες μ' αυτή την καινοτομία,
που τις έστέρησε από τά «έκτα-
κτα» κέρδη τους. Κι' έκδικήθηκαν
τους άντρες, βάζοντας υπέρογκα
πρόστιμα σε κείνους που είχαν την
άτυχία να πέσουν στα χείρια τους.
"Απειλούν, άλλωστε, ότι εν τά πρά-
γματα δεν ξαναγυρίσουν στην προ-
ηγούμενη κατάσταση, θά φανούν
πιδό αούτηρές... έπειτα από τέσσε-
ρα χρόνια!

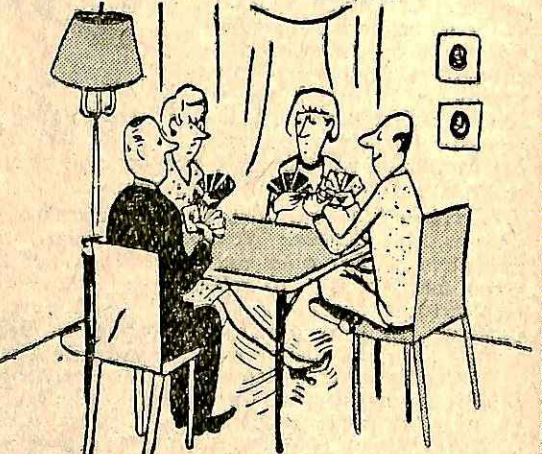
Και οι γυναίκες πάντα ξέρουν να
έκδικούνται.

— Δουπόν, για να καταλάβεις, έδω εινε ή ο-
δός Σταδίου... Προχωρείς στο πρώτο, δεύτερο δρό-
μο άριστερά και μπαίνεις 'Εμμανουήλ Μπενάκη!...

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ
— Δώσε δυό δάδες!...

Χωρίς λόγια...

—Είναί καλά έτσι;
—Λίγο πιδό μακριά, παρακαλώ...

Η ΣΟΚΟΛΑΤΑ

και τό κακάο

Οι θρεπτικές και τονωτικές
ιδιότητες τους

Η διαμάχη αν ή σοκολάτα
είναι ή όχι ωφέλιμη χρονολο-
γείται από την εποχή της 'Α-
ναγεννήσεως. Τό προϊόν αυτό
είχε έκτοτε τόσους υποστηρι-
κτές, όσους και έχθρούς.

Πρώτος ο Γερμανός έπιστή-
μων Χανς Πούλφερ έκαμε διά-
φορα πειράματα για να έξα-
κριβώσει αν οι πρωτεΐνες της
σοκολάτας μπορούσαν ν' ανα-
πληρώσουν τό κρέας και σε
ποια αναλογία. Τά πειράματα
αυτά δεν άφησαν καμμία άμ-
φιβολία ότι ή σοκολάτα μπο-
ρεί ν' αντικαταστήσει τό κρέ-
ας, χωρίς ο οργανισμός να αίσ-
θανθή καθόλου την έλλειψή του.

Στό ίδιο συμπέρασμα κατέ-
ληξε και ο Γάλλος Λασαμπι-
έο, που έκαμε πειράματα σε
σκυλιά.

Οι παρατηρήσεις, έξ άλλου
που έγιναν σε ανθρώπους απέ-
δειξαν ότι οι πρωτεΐνες της σο-
κολάτας, όπως γενικώς οι φυ-
τικές πρωτεΐνες, δεν είναι
τό ίδιο έφειπτες όσο οι ζωί-
κές, άλλ' ότι μπορούν να τις
αντικαταστήσουν σε σημαντι-
κό βαθμό.

Τό κυριότερο συστατικό της
σοκολάτας είναι, ως γνωστόν,
τό κακάο. Τό βούτυρο του κα-
κάου, λοιπόν, θεωρείται ως έ-
λάχιστα αφομοιώσιμο από τον
ανθρώπινο οργανισμό. "Αλλ' ό-
πως άπέδειξαν τά νεώτερα πει-
ράματα ή διαφορά που παρου-
σιάζει από τό λάδι της έληας
είναι πολύ μικρή.

Τό κακάο περιέχει:

50% λιπαρές ουσίες
14% πρωτεΐνες.
12% άμυλούχους ουσίες.
8% νερό.
3,5% τέφρα.
1,6% θεοβρωμίνης.

"Επίσης μικρή αναλογία κα-
φείνης και διαφόρων αλάτων.
Η σοκολάτα, που είνε ένα
μείγμα ίσων περιπτών ποσοτήτων
κακάο και ζάχαρης, περιέχει:

57% ζάχαρη.
26% βούτυρο.
5% πρωτεΐνες.
7% άμυλούχους ουσίες.

Θεοβρωμίνη, καφεΐνη, μεταλ-
λικά άλατα κτλ.

Τό κακάο και ή σοκολάτα
περιέχουν, έξ άλλου, βιταμίνες
Α και D, που υποβοηθούν την
ανάπτυξη και στερεώνουν τά ό-
στά.

"Ενα σημαντικό πλεονέκτη-
μα της σοκολάτας είναι ότι πε-
ριέχει πλούσια θρεπτικά στοι-
χεία μέσα σε ελάχιστο όγκο.

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12
και 5-7 ως και επί συνεντεύξει. Χαρ.
Τροικούλη 113. Τηλ. 63.885.

ΔΙΑΘΕΤΩ άδεια ίδρύσεως
Πακτορείου "Εθνικού Λαχείου,
ως και έγγυσην κλπ. Ζητώ συ-
νεταίρι διαθετόντα κεντρικών Ι-
σάσεων κατάστημα περί της
'Ομονοίας, ή χρηματοδότην ως
συνεταίριον, διαθετόντα άνω των
500 λιβρών, προς έξυμνην κα-
ταστήματος. Προτάσεις μόνον
σοβαρά. Πληρωφ. Τηλέφ. 80-733
κ. Διαμαντόπουλον.

15 γραμμάρια σοκολάτας ίσο-
δυναμούν μ' ένα ποτήρι γάλα.
100 γραμμάρια σοκολάτας, έξ
άλλου, μάς δίνουν 506 θερμι-
δες (100 γραμ. κρέατος = 170
θερμ., 100 γραμ. ψωμιού = 250
θερμ., 100 γραμ. γάλατος =
70 θερμ.).

"Όταν είμαστε πολύ κου-
ρασμένοι, γράφει ο 'Αρμάν
Γκωτιέ, ένα φλιτζάνι κακάο ή
σοκολάτας, που περιέχει 14
μόνον γραμμάρια απ' αυτά τά
προϊόντα (τά 7 γραμ. είναι
σάκχαρον και τά 2,5 λίπος)
μάς ανακουφίζουν και μάς πα-
ρέχουν ένα αίσθημα ευεξίας.
Αυτή ή ευχάριστη έντύπωση
οφείλεται στη διεγερσι των
νεύρων, που προκαλείται από
τό άρωμα του κακάου. Η θεο-
βρωμίνη, χάρις στη γενική το-
νωτική επίδρασή της, παρατεί-
νει αυτή την ευχάριστη έντύ-
πωση και τά θρεπτικά στοι-
χεία του προϊόντος, που απορ-
ροφούνται βαθμιαία, την συμ-
πληρώνουν. Τό ίδιο ωφέλιμη
είναι ή σοκολάτα στους πνευ-
ματικώς εργαζομένους."

"Έχει ύπολογισθή ότι ο όρ-
γανισμός μας μπορεί να κωλύ-
ει 200 περίπου γραμμάρια
σοκολάτας την ημέρα. "Αλλά
50—70 γραμμάρια άπτελούν
έπαισιόμοιό δόσι για έναν άνθρω-
πο που κουράζεται σωματικά
ή πνευματικά.

Η σοκολάτα ένδεικνυται ίδι-
ως: 1) Στά άτομα που δεν
έχουν όρεξι. 2) Στους δυσφα-
γικούς άσθενείς που δυσκο-
λεύονται να καταπιούν, όπως
είναι οι καρκινωπαθείς, οι πά-
σχοντες από νοσήματα του όί-
σσοφάγου ή του λάρυγγος κτλ.)
3) Στους πνευματικώς εργα-
ζομένους. 4) Στους αθλητές,
στοιους εργαζομένους σε βαρεί-
ες εργασίες, στους πεζοπό-
ρους κτλ.

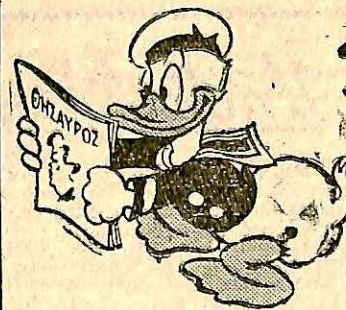
Η χορσις της. τουναντίον,
άντενδείκνυται: 1) Στους ήπα-
τικούς και τους παχυσαρκούς.
Λόγω της μεγάλης περιεκτικό-
τητός της σε βούτυρο κακάου.
2) Στους διαβητικούς, λόγω
του σακχάρου που περιέχει. 3)
Στους αρθρικούς, λόγω της
παρασισης της θεοβρωμίνης.
4) Στά κάτω των 10 μηνών
νήπια, για τό λόγο ότι ή θεο-
βρωμίνη μπορεί να διεγείρει έ-
πικινδύνως τό εσώισθητο νευ-
ρικό των συστήμα. 5) Στους
άσθενείς που πάσχουν από ό-
ξαιλική λιθίασι. 6) Στους δυσ-
πεπτικούς (γιατί περιέχει πολ-
λά θρεπτικά στοιχεία μέσα σε
ελάχιστο όγκο).

"Όσον άφορά τά άλλεργικά
φαίνόμενα που αποδίδονται
στη σοκολάτα, δεν υπάρχει ως
τη στιγμή καμμία έπιστημονι-
κή έπιβεβαίωση τους και τό
πιθανώτερο είναι ότι πρόκει-
ται για άσυστατο θόλο.

"Όλα όσα είπαμε παρά πά-
νω για ή σοκολάτα άφορούν
τή μετρία χορσις της. Είνε σύ-
νητο ό ότι ή κατάχρησις μπο-
ρεί να έπιφέρει παντός είδους
διαταραχές: άνορεξία, δυσπε-
ψία, νευρικότητα κτλ.

Στά παιδιά ή τοις ενήλι-
κας που έχουν εσώισθητο στο-
μάχι ή σοκολάτα δεν πρέπει ν'
άπαγορεύεται άπολύτως. Είνε
άπαραίτητο, όμως, να περιο-
ρίζονται οι δόσεις της.

"Είνε άκατανόητη γράφει ο
καθηγητής Κάρολος Ρισέ, ή άν-
τιπαθεία ώρισμένων γιαιρών
για ή σοκολάτα. Τό προϊόν
αυτό είναι έξαιρετο, άρκεί μό-
νο να μην κάνουμε κατάχρησις."

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ του παρελθόντος

Την ώρα που ή σπιτονοικο-
κυρά μου ήσκανε από τό τραπέ-
ζι τό σερβίτιο του προγευμα-
τός μου, στάθηκε και μου είπε:

"Αν θέλετε να κάνετε ένα
άπλο και καλλιτεχνικό κορνιζά-
ρισμα σε φωτογραφίες σας, έχω
έναν άνηψιο καλλιτέχνη που πά-
σχει από σπονδυλίτιδα και μέ-
νει πάντα στο κρεβάτι. Καθεται
στον πιο κάτω δρόμο και θά
σας πάρη φτηνά. Τό καλλιτε-
χνικό κορνιζάρισμα φωτογραφι-
ών είνε ή αγαπημένη του ά-
σχολία. "Ετσι, αν είχατε μιά-
δυό φωτογραφίες σας για κορ-
νιζάρισμα, θά κάνατε, ένα καλό
σ' αυτόν τον άρρωστο. Ο' απα-
σχολούσε τό μυαλό του και θά
περνούσε ευχάριστα τις ώρες
της δυστυχίας του..."

"Έχω μιά φωτογραφία να
του δώσω, της είπα. Θέλω ό-
μως να μου την κορνιζάρη σύν-
τομα. Και να σας έξηγήσω, κυ-
ρία Κρούμπλ, τό λόγο: Τό άπο-
γευμα πρόκειται να μ' έπισκε-
φθή εδώ ή θεία μου, ή Μάμπελ,
που είνε περαστική από τό Λον-
δίνο και πηγαίνει στο Ντεθον-
σάιρ. Την Πρωτοχρονία, μου εί-
χε στείλει μιά φωτογραφία της
κι' αν την δη τώρα περιποιημέ-
νη πάνω στο γραφείο μου ή πά-
νω στο τζάκι, θά κολακευθή πο-
λύ! Και ή θεία μου ή Μάμπελ,
κυρία Κρούμπλ ξεχωρίζει απ' ό-
λες τις άλλες θείες μου, γιατί
μου στέλνει έπιταγούλες στη
γιουρτή μου και στά γενέθλιά
μου! Θεωρώ, λοιπόν, υποχρέωσι
μου να την σέσωμαι και να την
τιμώ.

— Πολύ ώραία! φώναξε ολό-
χαρη ή κυρία Κρούμπλ. "Αφήτε
τότε ή φωτογραφία της στην
κρεμάστρα του διαδρόμου, φυ-
γόντας για τό Πολυτεχνείο, κι
εγώ άμέσως θά την πάρω και θά
τρέξω να την πάω στον άνη-
ψιό μου τον 'Εντι. "Όταν θά
φθάσει με ή θεία σας τό άπο-
γευμα, θά ή βρήτε κορνιζαρι-
σμένη πάνω στο τζάκι..."

"Όταν δεν χωράνε τά πράγματα στο δίχτυ!..."

(Του 'Αρχέλαου)

Ενθύμη Ιστοριογλα

Μισή ώρα, λοιπόν, έψαχνα να
βρω τη φωτογραφία της θείας
μου. "Ισως να νομίζετε, ότι ή-
ταν εύκολο να βρω μιά μεγάλη
φωτογραφία μέσα σ' ένα μικρό
δωμάτιο, σαν τό δικό μου. "Όπό-
σο δεν μπορούσα να την βρω,
γιατί δεν θυμόμουν πού την εί-
χα πετάξει... "Εψαξα σε όλα τά
συρτάρια της ντουλάπας, του
μπουφέ και του γραφείου αλλά
ή θεία Μάμπελ δεν βρισκόταν
πουθενά.

"Αντιθέτως, ή συγκομιδή μου
από άλλες φωτογραφίες, ήταν
πλούσια..."

"Όπως έψαχνα βαθεία στα
διάφορα συρτάρια, οι έρευνές
μου αυτές μου έφεραν στο νου
τις άνασκαφές των αρχαιολόγων
στα ερείπια των Ρωμαϊκών χρό-
νων που γίνονται στα πείριχ-
νων που λυνδίνουν και την ταξι-
νόηση, τη χρονολόγησι και την
αξιολόγησι που κάνουν στα ευ-
ρήματα τους.

Εννοείται, ότι όλες οι φωτο-
γραφίες που έφερα στο φως, ή-
σαν φωτογραφίες κορνιζιών. Α-
σαν άνασκαφές των αρχαιολόγων
πρόσφατα, μάλιστα, με τον μέγα-
λον αριθμό τους! Τόσες πολλές
γυναίκες, λοιπόν, είχαν συνδεθή
μαζί μου τά τελευταία μου ή-
μερες που ήμουν φοιτητής;
Θέέ μου! Τί έρωτικό παρελθόν!
Και πόσο έξαιρετικά ώραία πιά-
σματα ήταν μερικές απ' αυτές!
"Ιδίες όσες πάσαν στις φω-
τογραφίες με τά μαγιά τους!...

"Όστόσο, όλα αυτά τά φαντά-
σματα του παρελθόντος, με ά-
φηναν άδιάφορο, γιατί τά είχα...
διασκορπίσει ή τελευταία μου
φιλένδα. Η Βιολέττα, που την
αγαπούσα έξαιρετικά και που
μαζί της θά μπορούσα να κάνω
μαζί της θύσια της παντρειάς. Εί-
κα ή θύσια της παντρειάς, τό
φάβο, ότι, αν σε καμμία από
τις έπισκέψεις της εδώ, ή Βιο-
λέττα αντίκριζε όλη αυτή την
ερωτική μου... πινακοθήκη, δεν
θά έμενε δίγλου άσυγκίνητη...
Γι' αυτό, τό καλύτερο που εί-
χα να κάνω, ήταν να κάψω τις
φωτογραφίες.

Είχα συγκεντρώσει καμιά δε-
καριά φωτογραφίες θελκτικών
και πνιγμένων... φαντασμάτων
του παρελθόντος και άρχισα να
ξεχωρίζω εκείνες που μου σά-
λευσαν τό μυαλό και μου έαυ-
λώναν την τσέπη ή χρονική
φύση μου. "Όταν ή κυρία
περίοδο 1949—51, όταν ή κυρία
Κρούμπλ πρόβαλε τό κεφάλι της

49

Η ΣΕΛΙΣ

της γυναίκας

Κουβεντούλες

Απογοητευμένη. — Δεν σας αδικώ, καλή μου φίλη, είναι πραγματικά αποκαρδιωτικό να βλέπετε, ότι κάνετε τόσες θυσίες για να βρискή ο άνδρας σας μέσα στο σπίτι του, ότι μπορεί να του κάνει τη ζωή ευχάριστη και να σας το ανταποδώσει με απιστίες. Φροντίζετε για την άνεσή του, για το καλό του φαγητού, για την καλή επίσημη εμφάνισή του και εκείνος δεν αναγνωρίζει τίποτα!

Είστε δυσάρεστοι, δεν αντιλέγετε, αλλά, αν θέλετε να ξανακερδίσετε τον άνδρα σας, ακούστε τη συμβουλή μου. Αποφύγετε τις σκηνές, γιατί αυτές θα τον απομακρύνουν πιο πολύ. Προσπαθήστε, τουλάχιστον, να του δείξετε πιο μεγάλη αγάπη, περισσότερο τρυφερότητα. Διπλάσιασε τις περιποιήσεις σας, προσποιηθήτε, ότι δεν έχετε καταλάβει τις απιστίες του και νομίζω, ότι με αυτό τον τρόπο, θα τον κάνετε να συναισθανθεί το σφάλμα του και να καταλάβει πως η ευτυχία του βρίσκεται στο σπίτι του.

Δεν χάνετε τίποτα να δοκιμάσετε για λίγο καιρό τη... συνταγή μου. Αν δεν φέρει καλό αποτέλεσμα, τότε θα πρέπει να σκεφθείτε το διαζύγιο.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

Παίνι μιλήσουμε για τ' ανοιξιατικά μοντέλα, ως ακούσαμε μία στιχουμυθία που έλαβε χώραν στο σπίτι της μεγάλης Παρισινής ράπτρας Σανέλ, σε μία φιλική συγκέντρωση.

Μία από τις καλεσμένες της σηκώθηκε ξαφνικά και τη ρώτησε:

— Πώς σου φαίνεται το ταγιέρ μου;

— Η Σανέλ την κύτταξε από το κεφάλι ως τα πόδια κι' αντί γι' απάντηση, της είπε:

— Σήκωσε το πόδι σου.

— Η φίλη της προσπάθησε να το κάνει και παρ' όλο που πέρασε ανασφάλεια. Για να δικαιολογηθεί τότε είπε:

— Ξέρεις καλύτερα από μένα πως οι φούστες είναι πολύ στενές εφέτος!

— Βλέπω πως δεν μπορείς να περπατήσεις, αυτό μου φτάνει! — Κι' όμως, είναι ένα ταγιέρ του Χ... που το πληρώσα 250.000 φράγκα!

— Ούτε η τιμή, ούτε το όνομα με θαμπάνουν! είπε η Σανέλ. Το ταγιέρ σου δεν είναι διόλου της μόδας, γιατί η φετινή μόδα, καθώς ξέρεις, αφήνει εντελώς ελεύθερες τις κινήσεις και αποφεύγει κάθε τι που θα μπορούσε να ενοχλήσει την αρμονία του σώματος. Έπειτα δεν είπαμε τόσες φορές, ότι όλη η τέχνη συνίσταται στο να ξερούμε να διαλέγουμε τι προσαρμόζεται στο σώμα μας και στον τύπο μας;...

Οι φίλες της Σανέλ την τριγύρισαν και άρχισαν να την βουβαρίζουν με ερωτήσεις.

Θα ενδιαφέρονται τώρα οι αναγνώστες μας, ν' ακούσουν τις απαντήσεις της μεγάλης Παρισινής ράπτρας. Έ λοιπόν, κατά τη γνώμη της, η εφετινή μόδα βασίζεται σε τρία κυρίως πράγματα: Στην ελευθερία, στην ελαφρότητα και στη «κουπλέ». Τίποτα το απότομο, όλα είναι πολύ απλά, πολύ γυναικεία:

Οι φίλοι, λοιπόν, και στρογγυλοί με πένες ή σούρες.

Τα μανίκια ή ραγκλάν ή με μανικιόλλια, πολύ χαμηλά τοποθετημένα.

Το κορσάζ, πολύ απλό, το στήθος διαγράφεται με ντρα-

παρίσματα, με πλισσέ ή με σουρίτσες.

Η τάλιαρα δεν είναι διόλου σφιχτή. Τα ταγιέρ, μόλις λίγο εφαρμοστά. Πολλά έχουν αιχμές βέστες. Ζώνες και μαρτενγκαλ περιβάλλουν τη μέση, χωρίς να την σφίγγουν και χωρίς να επηρεάζουν την αμπλύρ.

Όσο για την τοποθέτηση της τάλιαρας, δεν είναι ωρισμένο σημείο. Πότε είναι στη θέση της, πότε είναι πιο κάτω, πότε πλισσίζει το κορσέ. Μερικές φορές, οι μπλουζές που φοριούνται πάνω από τη φούστα, δίνουν την εντύπωση της χαμηλά τοποθετημένης τάλιαρας.

Οι γοφοί μόλις διαγράφονται. Οι μπότες των ταγιέρ είναι κοντές και ίσιες.

Οι φούστες μακρυναν λίγο, 35 εκ. από το έδαφος και παρουσιάζουν καθαρή τάση σε πλάτος, χωρίς αυτό ν' αποκλείει και τις στενές.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Τα ξεκαρτίματα

Αφού διαλέξετε ένα όμορφο φορεμάκι ανοιξιατικό ή ένα ταγιέρ, πρέπει να σκεφθείτε και τα διάφορα ξεκαρτίματα που θα το συνοδεύσουν, γιατί, όπως είπαμε και άλλοτε, ένα ξεκαρτίμα που δεν είναι διαλεγμένο με γούστο, μπορεί να καταστρέψει το ωραιότερο σύνολο. Παίζουν τον πρώτο ρόλο τα ξεκαρτίματα. Η εκλογή τους, όμως, δεν είναι τόσο εύκολη, γιατί η τσάντα που πηγαίνει με ένα ταγιέρ, δεν πεί με ένα φόρεμα, το ίδιο και τα υποδήματα, καθώς και το καπέλο. Προσοχή, λοιπόν, και αν έχετε καμιά αμφιβολία, επιπυτευθείτε στην μοδίστρα σας ή σε μία φίλη που έχει πιο πολύ γούστο από σας.

Οι τσάντες γίνονται από δέρμα, κροκοδείλιο, από μπόξ κι από μαροκάν.

Τα υποδήματα είναι ανάλογα με το ντύσιμο: Γόδες από δέρμα, σκαρπίνια, μοκασέν γόδες με μπαρέτα. Συνήθίζεται και ένα άλλο σχέδιο, που είναι με ταξιδι γόδας και σκαρπινιού.

μω, ότι όλα αυτά έπειδή στις γενικές γραμμές μοιάζουν, παρουσιάζουν ομοιομορφία. Τούναντιον, η ποικιλία τους είναι μεγάλη και στα κορσάζ και στις φούστες.

Έκείνη που χαρακτηρίζει τα κορσάζ είναι η άνεση: Ούτε πλατιά κορσάζ, ούτε εφαρμοστά.

Καποτε, δυο-τρεις πένες τα εφαρμόζουν στην τάλιαρα. Άλλοτε πάλι ένα αμπίσιμν κάτω από τη μέση, χρησιμεύει για να μονταρισθί πάνω σ' αυτό η φούστα σολέι.

Ένα άλλο σχέδιο παρουσιάζει τη φούστα με κουμπιά, δεξιά και αριστερά από πάνω ως κάτω, αυτό δε το μπροστινό φύλλ της φούστας, συνεχίζεται και στο κορσάζ που κι' αυτό κουμπώνει με δυο σειρές κουμπιά, τοποθετημένα δεξιά και αριστερά. Το άνοιγμα του λαιμού έχει σήμα «τραπέζι». Τα μανίκια έχουν χαμηλή μανικιόλλισα.

Άλλο σχέδιο φορέματος μοιάζει με φούρα. Η φούστα καταλήγει στενεύοντας, το κορσάζ είναι σταυρωτό και τα μανίκια κίμονο.

Ένα πιο νεανικό φόρεμα, έχει στρογγυλό αμπίσιμν στους ώμους. Μέσα στο αμπίσιμν περιλαμβάνονται οι τσέπες και το επάνω μέρος των ραγκλάν μανικιών. Το γιακάκι είναι ραμπατό και η φούστα «έβαζε», με λότες και μία κουφότητα πίσω.

Άλλο σχέδιο μας παρουσιάζει ένα ντραπάρισμα στο κορσάζ, ντραπάρισμα που περιλαμβάνει και τα κίμονο μανίκια. Η φούστα με ελαφρό στρογγύλευμα στους γοφούς, καταλήγει στενεύοντας.

Τα χρώματα που συνηθίζονται, είναι πράσινο, κόκκινο, κίτρινο, μελιτζάνι, ταμπά, μπρίκι και διάφοροι άλλοι αρμονικοί συνδυασμοί. Δηλαδή σ' ένα φόρεμα κίτρινο τοποθετούμε ένα φιογκομαρόν ή πράσινο και με τον φιογκο συνδυάζουμε και τα δερμάτινα γάντια και την τσάντα και, αν μπορούμε και τα υποδήματα.

Άλλοτε πάλι, προσπαθούμε να συνδυάσουμε καπέλλο και γάντια: Φόρεμα μπρίκι, μαύρα γάντια, μαύρο καπέλλο, μαύρη τσάντα, μαύρες γόδες.

Τα μαύρα γάντια είναι πρακτικά, γιατί μπορούν να συνδυασθούν με διάφορα χρώματα: Με το κίτρινο, με το κόκκινο, με το πράσινο.

Τα επανωφόρια που συνοδεύουν αυτά τα μονοκόμματα φορέματα, είναι, κατά προτίμηση, τρουά-κάρ ή ριχτές ζακέτες, που έχουν αντίθετο χρώμα από το χρώμα του φορέματος.

Συνήθίζονται επίσης φούστες σκαρτεζικές ή με μεγάλα κορσά και ζακέτες μονοχρώμες σε αντίθετο χρώμα. Ο συνδυασμός δυο αντίθετων χρωμάτων είναι ωραιότερος, αλλά πρέπει να είναι αρμονικός.

Μη νομίζετε όμως, ότι δεν θα φορεθούν και τα πραγματικά επανωφόρια με το κανονικό τους μακρος.

Θα τα δούμε με πλατύα ρεδέρ στον λαιμό, με μεγάλες τσέπες και με ζώνη στη μέση, ενώ όλα θα είναι ριχτά ραγκλάν, με φαρδύ γιακά και διπλή ραφή στη μέση της πλάτης.

Η άλλη λογαφία μου

Αφρ. Παπαδ.— Τα πλήκτρα του πιάνου σας μπορείτε να τα καθαρίσετε, τριβώντας τα με ένα βαμβάκι βουτηγμένο σε κολώνια. Τα τσάντα όμως πρέπει να πάν στο καθαριστήριο.

Καστελλιώτισσα.— Η «περμανάντ» δεν προκαλεί ψαλίδα. Πάντως, σας συνιστώ να καφέτε τις άκρες, κάνοντας τα μαλλιά σας σφιχτά κοιτάζοντας και περνώντας γρήγορα κάτω από κάθε κοιτάδα τη φλόγα ενός λεπτού κερίου. Πρέπει να γίνω αυτό με πολλή προσοχή.

Μουσικό.— Για το βιολί σας, προτιμάστε «σουλνίτιν» από έβενο, και για το δοράκι, τριχές αλόγου και όχι νάυλον.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Φορέματα - επανωφόρια

Θα φορεθούν πολλά φορέματα μονοκόμματα. Μη φαντασθείτε ό-

Δύο από τις πιο όμορφες ανοιξιατικές εμφανίσεις.

Έχει γλώσσα μεγάλη και φαρδιά και πάνω από αυτήν, τοποθετούνται δυο και τρεις μπαρέτες.

Τα καπέλλα είναι μικρά, όποιοδήποτε σχήμα κι' αν έχουν: Κλός, κανοτιέ, μπρετόν, δίκωχα, μπονέ, υπερέ, τουρμπάν.

Φοριούνται δε με δυο τρόπους: Στην κορυφή του κεφαλιού ή εντελώς μπροστά, ίσια. Τα γαρνιρίσματά τους τοποθετούνται όλα πίσω.

Καποτε το ίδιο καπέλλο φοριέται με δυο και τρεις διαφορετικούς τρόπους και κάθε φορά φαίνεται σαν καινούργιο.

Χρώματα: Όλοι οι τόνοι του γκρι και του κιτρίνου. Λίγα μπλέ. Πολλά λευκά. Λίγα κόκκινα και ροζ και πάντα το μαύρο.

Το κορσάζ, πολύ απλό, το στήθος διαγράφεται με ντρα-

παρίσματα, με πλισσέ ή με σουρίτσες.

Η τάλιαρα δεν είναι διόλου σφιχτή. Τα ταγιέρ, μόλις λίγο εφαρμοστά. Πολλά έχουν αιχμές βέστες. Ζώνες και μαρτενγκαλ περιβάλλουν τη μέση, χωρίς να την σφίγγουν και χωρίς να επηρεάζουν την αμπλύρ.

Όσο για την τοποθέτηση της τάλιαρας, δεν είναι ωρισμένο σημείο. Πότε είναι στη θέση της, πότε είναι πιο κάτω, πότε πλισσίζει το κορσέ. Μερικές φορές, οι μπλουζές που φοριούνται πάνω από τη φούστα, δίνουν την εντύπωση της χαμηλά τοποθετημένης τάλιαρας.

Οι γοφοί μόλις διαγράφονται. Οι μπότες των ταγιέρ είναι κοντές και ίσιες.

Οι φούστες μακρυναν λίγο, 35 εκ. από το έδαφος και παρουσιάζουν καθαρή τάση σε πλάτος, χωρίς αυτό ν' αποκλείει και τις στενές.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσάζ, στη ζώνη. Επίσης μεγάλη χρήση από λινέρι.

Υφάσματα: Για ταγιέρ λινάκι, φανέλλες, τουίντ. Για επανωφόρια, λαινάκι κάπως χον-

τρόφι.

Λεπτομέρειες: Πολλοί φιογκοί παντού: Στον λαιμό, στο κορσ

Ποιά είναι η βασική ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΙΣ ΣΑΣ;

Ένας πρωτότυπος τρόπος για να
το εξακριβώσετε

Ο άνθρωπος που γνωρίζουμε λιγώ-
τερο από όλους τους άλλους, παρα-
τηρεί ο Αμερικανός καθηγητής της
Ψυχολογίας, στο Πανεπιστήμιο της
Βαστώνης, Άρθουρ Μάκ Κάρβεν, είναι
... εαυτός μας. Κρίνουμε διαρκώς
τους άλλους, αλλά είμαστε ανίκανοι
να καταλάβουμε πώς σκεπτόμαστε, τι
θέλουμε και τι επιδιώκουμε. Για το
λόγο αυτό, η ζωή μας είναι γεμάτη
από αντιθέσεις.

Αλλά να είναι πρωτότυπος τρόπος
για να γνωρίσουμε τον εαυτό μας και
να μάθουμε τι είναι εκείνο που μας
απασχολεί περισσότερο από όλα τα
άλλα σε μια δεδομένη στιγμή. Πρό-
κειται για μια σειρά ερωτήσεων, που
συντάξε ο δόκτωρ Μάκ Κάρβεν. Και
να τι συμβαίνει σχετικά μ' αυτές:
«Διαβάστε τις και απαντήστε αμέσως
σε κάθε μία. Κατόπιν, αφού μάθετε
τι σημαίνουν οι απαντήσεις σας, πε-
τάξτε τις μακριά και μην τις ξα-
νασκεφθείτε ποτέ πια. Δεν αξίζουν
παρα μόνο για μια φορά. Θα σας
δώσουν, ωστόσο, πολύτιμες ενδείξεις
και θα σας επιτρέψουν να χαράξετε
μια σταθερή γραμμή στη ζωή σας.
Κι αυτός είναι ο κυριότερος σκοπός
τους».

Οι απαντήσεις σας πρέπει να είναι
ελικρινείς και να δοθούν με τρόπο
αυθόρμητο. Δεν χρειάζεται να βασა-
νίσετε το μυαλό σας, για να σκε-
φθείτε τι πρέπει να απαντήσετε. Δώ-
στε την απάντησή σας ανέμελα, μόνη
της στα χείλη σας, χωρίς σκέψη και
χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια.

Οι απαντήσεις σας θα είναι «ναί»
ή «όχι». Δεν έχετε, λοιπόν, να κά-
μετε τίποτα άλλο από το να κλεί-
σετε μέσα σ' έναν κύκλο τον αντί-
στοιχο αριθμό.

Και τώρα να ποιες είναι αυτές οι
ερωτήσεις:

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ	Άνδρες		Γυναίκες	
	Ναί	Όχι	Ναί	Όχι
1. Όταν είσατε κουρασμένος, αισθανόσα- στε φαγούρα στην άκρη της μύτης σας;	2	4	3	1
2. Όταν δίνετε ή όταν παίρνετε ένα φιλή, ζαρνίστε χωρίς να το καταλαβαίνετε το μέτωπό σας;	3	1	1	2
3. Έχετε την εντύπωση, πως η αυτιά σας είναι μεγαλύτερα από ό,τι πρέπει;	4	3	2	3
4. Είσατε, κατ' αρχήν, εναντίον του μακι- γιαζ των γυναικών;	2	5	1	4
5. Αγαπάτε το κελάδημα των πουλιών;	3	1	1	3
6. Παίρνετε μια βαθειά αναπνοή προτού βά- λετε την υπογραφή σας σ' ένα έγγραφο;	1	2	2	4
7. Μαντεύετε εύκολα ότι σας λένε ψέματα;	2	1	3	1
8. Αισθάνεστε συχνά το δεξί ή το αριστε- ρό σας μάτι να «παίρνουν»;	4	2	1	2
9. Μπορείτε να μιμηθείτε το γαύγισμα ενός σκυλιού, σε τρόπο που εκείνοι που σας ἀκούουν να γελοστούν;	1	3	0	1
10. Κατέχετε πάντα από το φόβο μήπως με τα λόγια σας προσβάλετε κάποιον;	2	1	4	2
11. Μπορείτε να αγγίζετε με την άκρη της γλώσσας σας τον τελευταίο τραπέζιτη σας;	2	4	1	3
12. Κλείνετε τα μάτια για να ακούσετε κα- λύτερα τη μουσική;	3	1	2	1
13. Δεν σας ευχαριστεί ο χορός;	4	2	2	4
14. Γελάτε για ένα εύφορο λόγο, ακόμη κι όταν δεν το καταλάβετε;	3	2	1	2
15. Όταν πρώτα σαλάτα, κυττάτε προ- σχετικά ένα-ένα φύλλο για να βεβαιωθείτε ότι είναι καθαρό;	1	3	2	1
16. Πιστεύετε ότι είσατε ενδιαφέρον τύπος στον έρωτα;	4	2	3	1
17. Μακαρίζετε τους ανθρώπους που ούτε καπνίζουν, ούτε πίνουν;	2	1	1	2
18. Κάνετε κάθε πρωί μασάζ στις ρυτίδες του προσώπου σας;	3	2	5	3
19. Τα χάνετε αν συμβεί ο άστυνομικός να χτυπήσουν στην πόρτα σας;	4	1	2	4
20. Πιστεύετε ότι είσατε συγχρονισμένος με την εποχή σας;	3	2	2	3
21. Πιστεύετε πως υπάρχουν ειδικά άρωμα- τα για τους άνδρες;	1	3	3	1
22. Διαβάσατε αυτές τις ερωτήσεις χωρίς να γελάστε ούτε μια φορά;	4	2	2	1

Προσθέστε τώρα τα «Ναί» και τα
«Όχι». Το άθροισμα θα σας δείξει
σε ποίον τύπο ανήκετε.
Για τους άνδρες: Αν συγκεντρώ-
σατε πάνω από 66 βαθμούς, ανήκετε
στον τύπο

55—66 ανήκετε στον τύπο Β.
51—54 » » » Γ.
45—50 » » » Δ.
39—44 » » » Ε.
Κάτω από 39, ανήκετε στον τύπο Ζ.

Για τις γυναίκες: "Ανω των 61 βα-
θμών, ανήκετε στον τύπο Α.
54—60 ανήκετε στον τύπο Β.
43—53 » » » Γ.
37—42 » » » Δ.
32—36 » » » Ε.
Κάτω από 32, στον τύπο Ζ.

Και να τώρα τι αντιπροσωπεύουν
καθένας απ' αυτούς τους τύπους:

Τύπος Α. Έχετε κάποιο βαρύ
μυστικό και φλεγεστε από την επι-
θυμία να το φανερώσετε. Προσπαθεί-
τε, ωστόσο, να σιωπήσετε. Όλα κα-
θε λόγος σας αποτελεί έναν υπαινι-
γμό κι' είναι όποιας αξίας θέλετε να πη-
τέ. Δεν θα κρατήσετε ως το τέλος
αυτό το μυστικό.

Τύπος Β. Έχετε κάποια διένε-
ξι μ' ένα πρόσωπο που βρίσκεται πό-
λυ κοντά σας και με τον τρόπο σας
δεν κάνετε τίποτα άλλο από το να
ευφύνετε το χάσμα που σας χωρίζει.
Προσοχή! Θα δημιουργήσετε κάτι το
ανεπανόρθωτο. Συγκρατηθείτε.

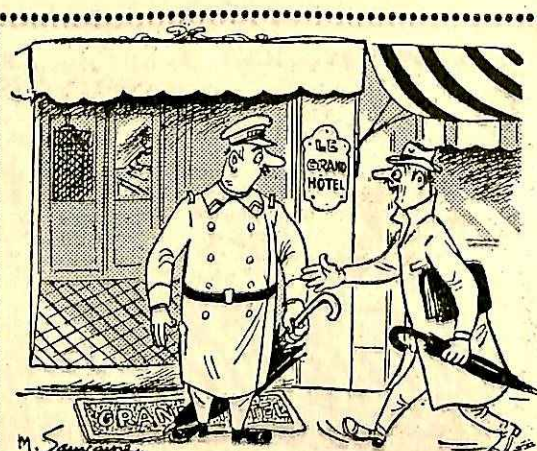
Τύπος Γ. Βρισκόσαστε σε μια
κρίσιμη στιγμή της ζωής σας, αλλά
ο φόβος μήπως αποτύχετε σας εμπο-
δίζει να πάρετε μια σωστή απόφα-
ση. Αμφιβάλλετε για τις ικανότη-
τές σας. Εμπρός, θάρρος!

Τύπος Δ. Κάποιος εχθρός που
βρίσκεται στο περιβάλλον σας, παρα-
κολουθεί κάθε πράξη σας. Παραμενη-
ώστε, αδρανή, γιατί ο δυναμι-
σμός σας παρουσιάζει κάποια εξα-
σθενσία. Μην ξεχνάτε, όμως, ότι ο
αντίπαλός σας δεν βγάζει τα μάτια
του από πάνω σας. Φυλαχθείτε.

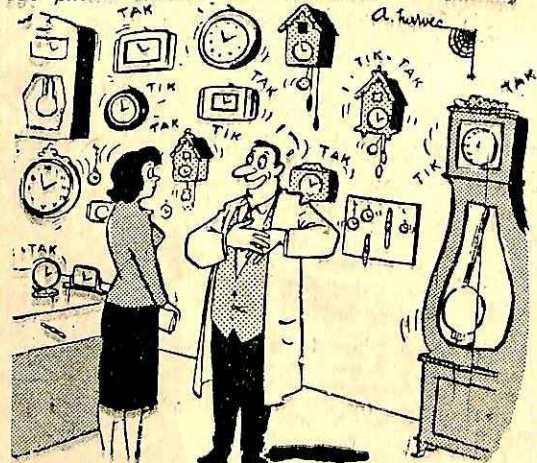
Τύπος Ε. Έχετε πάρει την από-
φασή να αλλάξετε τη ζωή σας κι' η
στιγμή είναι ευνοϊκή για να το κάμε-
τε. Αλλά προσέχετε. Μην αφήσετε
τους φίλους σας να σας ακολουθή-
σουν στην καινούργια σας ζωή.

Τύπος Ζ. Βρίσκετε πως αυτές
οι ερωτήσεις δεν είναι σοβαρές. Η συ-
βαρότης, άλλως τε, αποτελεί τη με-

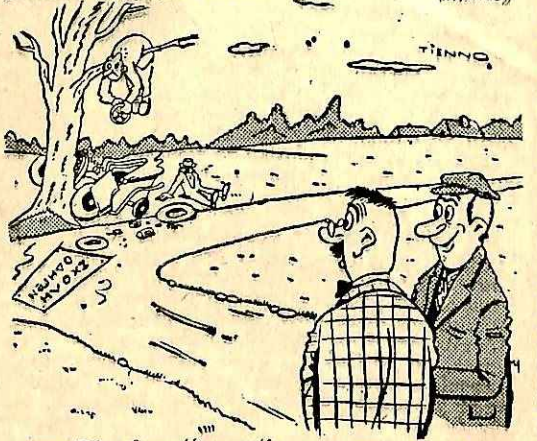
γάλη απασχόλησή της ζωής σας. Βλέ-
πετε τα πάντα κάτω από το πρίσμα
της καί... ή ζωή κυλάει γύρω σας,
χωρίς να την απολαμβάνετε. Προσέ-
ξτε! Η απογοήτευση δεν βρίσκεται
μακριά

Μ. Σαμπάνη
— Βρε τον Αντρέα!... Τι γίνεται; Έχω να
σε δώ απ' τον καιρό που υπηρετούσαμε μαζί. Μα
εάν βλέπω έμεινες στο στρατό!...
«Marius»

— Διγνώσις μου, σε λατρεύω!... Ακούσε πως
χτυπάει η καρδιά μου!...
«Marius»

— Τόν θαναμάζω, φίλε μου, για την επιμονή
του. Να δής ότι στο τέλος θα το πάρω το δι-
πλώμα!...
«Marius»

— Δεν κάνει να βλέπεις τέτοιες σκηνές, Άγα-
θολή!...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑ ΧΙΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Τζών Ντόγκ και οι σύντρο-
φοί του διατρέχουν θανάσιμο κίν-
δυνο από την έγκλη του ήφαι-
στείου. Διασώζονται όμως απ' τον
εφευρετικό Πανταλόν και επι-
στρέφουν όλοι στο πλοίο, που ξε-
κινάει πάλι για το μέρος όπου
ναυάγησε το «Λίνκολν».

Στο δρόμο, το «Βαλκόδεο»
χτυπάει σε ύψλους και σπινώ-
νεται ανάμεσα τους. Παρ' όλες
τις προσπάθειες που καταβάλ-
λουν για να το ρυμουλκήσουν με
τη σφαίρα, δεν το κατορθώνουν.

Το τεράστιο αυτό
14ον δίχτυ που περιέβα-
λε το πλοίο, κατα-
γε σε τέσσερες ένισχυ-
μένες αλυσίδες, δεμένες στους
εξωτερικούς κρίκους της σφαί-
ρας, που η άντοχή τους ήταν
δοκιμασμένη.

Δεν είχαν τελειώσει ακόμη
τις προετοιμασίες, όταν βγή-
κε η ήλιος. Εύτυχως, η νύχτα
κι' όλο το πρωί πέρασαν χω-
ρίς να φυσήγει διόλου άνεμος.
Έτσι η θάλασσα έμεινε έντε-
λως γαλήνια.

Δέκα λεπτά πριν απ' το με-
σημέρι, ο Κορριντέ, ο Τζέφρι
ο Πανταλόν ξαναπήσαν
στη «Βικτώρια», που ανυψώθη-
κε και σταμάτησε πάνω απ'
τη μέση του πλοίου, ενώ μνη-
μαζή του με τα σχοινιά και
τις αλυσίδες.

Το μεσημέρι ακριβώς, το
δίχτυ τευνώθηκε. Σχοινιά κι'
άλυσίδες έγιναν σκληρά κι' α-
λύγιστα σαν σιδερένιες βέ-
γες.

Το πλοίο τραντάχθηκε ελα-
φρά. Ύστερα, μέσα στη γε-
νική σιωπή του πληρώματος,
άνασκηώθηκε σιγά-σιγά, ελευ-
θερώθηκε, απ' τους βράχους,
βγήκε απ' τη θάλασσα!

Ήταν ένα θεαματικό καταπλη-
κτικό: Μια χαλιδένια σφαίρα,
σαν αερόστατο, άνασκηώκε
στον αέρα τον τεράστιο όγκο
ένος μεγάλου πλοίου!

Σε λίγο, το «Βαλκόδεο» έ-
παψε να ανεβαίνει κι' έμεινε
μετέωρο σε ύψος 20 μέτρων
απ' την επιφάνεια του άκεα-
νού. Έπειτα κινήθηκε οριζών-
τια, μαζί με τη σφαίρα, που
λειτούργησαν τώρα οι έλικες
της. Σταμάτησε πάλι κι' ύ-
στερα ξανακατέβηκε ως τη θά-
λασσα και βυθίσθηκε μέχρι
την ίσαλο γραμμή του.

Ενθουσιασμός έπληκασαυγής
χαίρετησαν τη θοιαιθευτική
αυτή επιτυχία. Κι' όταν η

σφαίρα ξαναγύρισε στη θέση
της, πάνω στο κατάρωμα,
και βγήκε απ' αυτήν ο Κορ-
ριντέ, δεν προλάβαινε να δέ-
χεται συχαρητήρια.

Για μια ακόμη φορά, η «Βι-
κτώρια» είχε σώσει το «Βαλ-
κόδεο».

Πέντε λεπτά αργότερα, μ'
όλες τις φωτιές του άναμμένες,
το πλοίο ξεκινούσε και πάλι
προς το μέρος του ναυαγίου
του «Λίνκολν», προς το σημείο
όπου περίμενε η μυστηριώδης
κασετίνα, σε βάθος 6 χιλιά-
δων μέτρων.

Ο Τζών Ντόγκ πρόσφερε
σαμπάνια σ' όλο το πλήρωμα.

— Άς ελπίσουμε, είτε ύψώ-
νοντας το ποτήρι, ότι αυ-
τή τη φορά δεν θα συναντή-
σουμε στο δρόμο μας κανένα
έμπόδιο!

— Ζήτω ο Κορριντέ! φώνα-
ξαν όλοι.

Κι' αφού άδειασαν τα πο-
τήρια τους, ξαναγύρισαν στις
θέσεις τους.

Μόνος, μέσα στη γενική χα-
ρά, ο Φράντς Ντόμαχ δεν ή-
ταν καθόλου εύχαριστημένος.
Καταλάβαινε ότι, για να υ-
περικήση τους κινδύνους,
ο Κορριντέ ήταν άνθρωπος ά-
ξιος και τυχερός, κι' ότι είχε
κάθε πιθανότητα να επιτύχη
μέχρι τέλους! Κι' ο Γερμανός
έβλεπε με λύσσα ότι όλες οι
ελπίδες που είχε πλάσει ήταν
μάταιες κι' άσπληκτες...

— Αφού δεν θέλει να με βο-
ηθήσει η Τύχη, θα βοηθήσω
μόνος μου τον εαυτό μου! πρό-
φερε με σφιγμένα δόντια.

Κι' ενώ όλοι όσοι δεν εί-
χαν εργασία πηγαίνονταν
στο κατάρωμα και ναίρον-
ταν το λαμπρό ήλιο και το
θαυμάσιο καιρό, αυτός πήγε
να κλειστή στην καμπίνα του,
για να καταστρώσει τα κατα-
χονία σχέδιά του.

Την άλλη μέρα, 23η 'Ια-
νουαρίου, ο Σίμπσον είπε στον
Κορριντέ και στο Ντόγκ:

— Απέχουμε 2½ χιλιάδες
μίλια περίπου απ' το σημείο
του ναυαγίου του «Λίνκολν».

Με την ταχύτητα που έχουμε,
θα μάς χρειαστούν έξη μέρες
περίπου για να φτάσουμε εκεί.

Το μεσημέρι της 24ης 'Ια-
νουαρίου, σπκώθηκε μια φοβε-
ρή τρικυμία, που κράτησε ως
το άλλο πρωί. Η ταχύτης του
πλοίου λιγώσατε αναγκαστι-
κά. Εύτυχως κατόπιν ήσυχασε
και πάλι η θάλασσα.

Στις 30 'Ιανουαρίου, το με-
σημέρι, ο πλοίαρχος Σίμπσον
υπολόγισε πως βρίσκονταν
περίπου στο σημείο που είχε
ναυαγήσει το «Λίνκολν». Κα-
τανάλωσαν όλο εκείνο το από-
γεμα σε βυθομετρήσεις, που
τους βοήθησαν να πλησιά-
σουν περισσότερο στο μέρος
του ναυαγίου. Απασχολήθηκε
δε με την εργασία αυτή ολό-
κληρο το πλήρωμα.

Στο μεταξύ, ο Κορριντέ, ο
Τζέφρι κι' οι εργάτες δεν έ-

μειναν άργοι. Την προηγούμε-
νη μέρα, είχαν εγκαταστήσει
πάνω στο πλοίο και στη σφαί-
ρα τις συσκευές άσυρμάτου
ηλεκτροφωφάνιας, που θα έπ-
τρεπαν στο «Βαλκόδεο» να έ-
πικοινωνή συνεχώς με τη «Βι-
κτώρια».

Το σύστημα της υποβρυχίου
ηλεκτροφωφάνιας αποτελούσε
εφευρεσι του Κορριντέ. Ένώ
το εγκαθιστούσαν, ο μηχανι-
κός εξηγούσε τις λεπτομέρειες
και τη λειτουργία του στον
Πανταλόν.

— Το σύστημά μου, το έ-
λεγε, συνίσταται κυρίως στο
συνδυασμό και την τελειοποίη-
σι διαφόρων γνωστών ήδη συ-
σκευών...

— Ναί, βλέπω πως άποτε-
λείται από πομπους και δέ-
κτες.

— Ακριβώς! Ο πομπός εί-
νε ένα συνθιτισμένο τηλεφώνι-
κο μηχανήμα, εφωδιασμένο με
μεγάφωνο μεγάλης δύναμειας.
Τον κρεμάνε στο πίσω μέρος
του πλοίου, βυθισμένο στο νε-
ρό ως 200 όργυιες. Έξ' άλλου,
στο πάνω μέρος της σφαίρας
είναι προσαρμοσμένη μια όμοια
συσκευή, επίσης με μεγάφωνο.

— Κι' ο δέκτης;

— Είναι κι' αυτός ένας συ-
νηθισμένος δέκτης τηλεφώνου,
εφωδιασμένος όμως μ' ένα μι-
κρόφωνο εξαιρετικά λεπτό κι'
ελαστικό.

Ο δέκτης αυτός
είναι κρεμασμένος απ' την προ-
ώρα του πλοίου και φθάνει σε
βάθος 120 όργυιων μέσα στο
νερό. Δυό άλλοι, όμοιοι, είναι
προσαρμοσμένοι εξωτερικά στη
μέση του πλοίου. Φυσικά, έ-
χουν όλα διασκευασθή έτσι ώ-
στε να μην παθαίνουν τίποτε
τα λεπτά τους εξαρτήματα απ'
την επαφή του νερού.

Οι συσκευές του πλοίου
συνδέονται μ' ένα συνθιτισμένο
τηλέφωνο, εφωδιασμένο με με-
γάφωνο κι' εγκατεστημένο πά-
νω στη γέφυρα. Οι συσκευές
της σφαίρας είναι συνδεδεμένες
με άλλο όμοιο τηλεφώνιο, που
βρίσκεται στο έσωτερικό της,
σε κατάλληλο ύψος.

— Ά, αρχίζω να καταλαβαί-
νω! είπε ο Πανταλόν.

— Η ταχύτης του ήχου με-

σα στο νερό είναι τετραπλάσια
παρα στον αέρα, δηλαδή 1.435
μέτρα στο δευτερόλεπτο. Συ-
νεπώς, η φωνή του πλοίαρχου
Σίμπσον και η δική μου, ενι-
σχυμένες από τα μεγάφωνα,
θα διατρέξουν σε λιγώτερο από
5 δευτερόλεπτα τα 6.000 μέ-
τρα που θα χωρίζουν το «Βαλ-
κόδεο» από τη «Βικτώρια», ά-
κίνητη στο βυθό του άκεανού.
'Η μια θ' ανεβαίνει κι' η άλλη
θα κατεβαίνει... Κατάλαβες
τώρα;

— Βέβαια! φώναξε ο Παντα-
λόν μ' ενθουσιασμό. Είσατε
ο μεγαλύτερος σφοδς του κό-
σμου, καλέ μου άφέντη!

Και, για να εκδηλώσει έμ-
πρακτως το θαυμασμό του, πη-
δισε πάνω από τα κάγκελλα
της γέφυρας, έκαμε δυο-τρεις
τουμπες στον αέρα κι' έπεσε
ανάμεσα στους ναύτες που έρ-
γάζονταν γύρω απ' τη σφαίρα
εγκαθιστώντας τις συσκευές ά-
πορροφώσεως του άνδρακικού
οξέος και παραγωγής όξυγό-
νου.

Τα δοχεία πεπιεσμένου άε-
ρος των σκαφάνδρων άντικα-
ταστάθηκαν με άλλα, λίγο με-
γαλύτερα, που περιείχαν αυ-
τές τις συσκευές, άρκετες για
να εξασφαλίσουν επί τέσσερες
ήμέρες την άναπνοή του κάθε
δούτου.

Όλα τα σύρματα που διηύ-
θυναν τα φύλλα με την ήλι-
αλλάχθηκαν με καινούργια
και διπλά, ούτως ώστε, αν τυ-
χόν κορόταν το ένα, θα έμεινε
το άλλο για να έκτελή τον
προορισμό του.

Η 30η κι' η 31η 'Ιανουα-
ρίου ήταν γεμάτες δράσι, τό-
σο στο πλοίο όσο και στη
σφαίρα. Ο Τζών Ντόγκ, πα-
ταχού παρών, επέβλεπε το κα-
θε τι, ενθάρρυνε τους εργάτες
και τους ναύτες. Η Μαργαρί-
τα δεν παρουσιαζόταν συχνά.
Μα όταν ανεβαίνει στη γέφυ-
ρα, έμεινε πάντα καθισμένη σε
μια κουλούρα σκονιά, όσο το
δυνατόν κοντύτερα στη «Βι-
κτώρια».

Όσο για το Φράντς Ντό-
μαχ — που τον επέβλεπαν συ-
νεχώς, δίχως να φαίνεται πως
το αντιλαμβάνονταν — αυτός
εργαζόταν μαζί με το Τζέφρι.

Μυριές Υποτιρίες

Τρελλός για δέσιμο!

Ένας κυνηγός, γυρίζοντας το βράδυ στο σπίτι του, περ-
νάει από ένα φρενοκομείο και κάθεται κοντά στην καγκελό-
πορτα, για να ξεκουραστεί λιγάκι.

Τον πλησιάζει τότε ένας φύλακας και πιάνει κουδέντα μα-
ζί του.

— Πας πήγε σήμερα το κυνήγι; τον ρωτάει.

— Χμ! Όχι και πολύ άσπνη...

— Ω, μά ξερετε πως έχετε ένα ωραίο τουφέκι;

— Μαυ' έχει στοιγίσει τέσσερα εκατομμύρια!... Είναι όπλο
μεγάλης ακρίβειας, δεν λαθεύει ποτέ!...

— Κι' ο σκύλος σας... τί ωραίο ζώο!

— Είναι «σέττερ» καθαρόαιμο! Το πλήρωσα ένα εκατομ-
μύριο!...

— Δεν σας λείπει τίποτε. Βλέπω... ούτε ο σάκκος, ούτε
οι φυσιγγιοθήκες, ούτε το τέλειο κυνηγετικό κροστούμι... Θα-
γετε ξεδώνει για όλ' αυτά ένα μισμό εκατομμύριο το λιγώ-
τερο...

— Ένα τετρακόσιες για την ακρίβεια.

— Δηλαδή, έχετε εν' όλο εξη εκατομμύρια τετρακόσιες
χιλιάδες. Διάβολε! Και τί σκοτώσατε σήμερα;

— Μια τσιχλά.

— Θεέ μου! Φύγετε άμέσως από δω! Έρχεται ο διευ-
θυντής του φρενοκομείου, κι' αν το μάθη αυτό θα σας φο-
βέσει το ζουρλομανδύα!

Οι ηρωίδες της «Εφταλίας»

Το κόλπο

Τρικούβεργο καυγά ντούτζισε, ο Νικολάκης με την «Εφταλία», κι' απ' τη φούρκα και το γινάτι του ούτε να φάει δεν ήθελε. Μά' εκείνη για να τον γκιττίσει πιότερο ήφαγε ένα περίδρομο! Κι' ύστερα σαν ψοφίο άλογο, πήγε κι' ήπωσε στο κρεβάτι. Κι' ο Νικολάκης, τέροπος και κοραζλής αναντάν-μπαιμπαντάν σουλατσάριζε ένα γκερεμέ σαν άγριεμένο θηρίο, κι' απ' το σερετλήκι του δεν πήγε να πλάγιαση πλάι της.

— Άχ, μωρέ, πού θα μου πάς; μουρμουρίζει η «Εφταλία» και κάνει μάξους πώς την πήρε ο ύπνος, και φυσάει και ξεφυσάει. Και δὴθεν πώς βλέπει στ' όνειρο, την άξέχαστη Σμύρνη μας και για τόν τον συγκίνησή λείει:

— Βρίσκομαι στην άγαπημένη Σμύρνη μας... Μεσάνυχτα χτυπάει τ' «Άγιος Φατείνης» το εακουστό ρολόι, ώρα για έρωτα, ξενοχί, ύπνο, για άσπνια, ανάλογα του καθεός την ηλικία.

«Στο Κουμερβάκι ήρθαν με πούλουδα για να με προσπαντήσουν, και πέσαν ούλοι σαν λαοί να με γλυκοφιλήσουν. Πήρα φίλια μαγκίτικα, πήρα μαυραγορίτικα, πήρα και προπολεμικά, και λίγα λαθρεμπορικά, κι' άλλα μουρίζαν μπαστουρά, λικέρ, για τσοκολάτα... Άχ, Νικολάκη μου, πούσαι;

«Στο κάθε στίτι ξεφορτώνουν τα γεμεκλήκια μας ντεβέδες και μουλάρια και βλέπω να γεμίζουν τ' αμπάρια με τα φτυάρια. Άχ, μόνο εδω δεν είναι υπερβολή, ούτε άστέιο. Κατάντησα έγω κι' ο Νικολάκης μου στ' ατομικό δελτίο!

«Να και του Μαργουνα, που θέατρο γινότανε κι' ο κόσμος γαργαλιόταε με γέλιο δεν έρχότανε.

«Τώρα περνά απ' το πατρικό το στίτι μου, τότε που ήμουνα μιά ζουλεμένη κόρη, σε ηλικία που ένοχλει την κόττα, το κοκόρι. Άχ, Νικολάκη μου πούσαι;

Και ταραζει, σπαράζει, ροχαλίζει, και συνεχίζει:

— Παντού έλληνικά μιλούν στα μπεζεστένια, στα ταρσάρια και στα σεράγια. Άκόμα ακούω έλληνικά να λήη το «δεκαοχτώ» και κουκουβάγια! Βλέπω μπαζέδες, καρζαβάρια μπόλικα μέσα στη Σμύρνη τα σοκάκια, κι' ή σοδεία στ' αμπέλια άφθονη σε ούλη την Μικρά Ασία, τόσο που περσεψαν και βάλαμε και στα Μουσεία, μπρός στ' αγάλματα φύλλα γιαπράκια. Άχ, Νικολάκη μου, πούσαι;

«Εδω δεν έχει ρετσίνα νερωμένη, ούτε τσαχπίνες, παντρεμένες. Ούλα εδω φηνά, τζάμπα, κατ' απ' το κόστος, ευκαιρία. Άχ, Νικολάκη μου πούσαι;

Κι' έτσι το κόλπο πέτυχε, γιατί βες από συγκίνηση βες από ζούλεια, φώναξε άμέσως ο Νικολάκης:

— Έδω είμαι, Έφταλία μου!

Κι' εϋτς πήγε κοντά της.

ΣΟΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Άπειλη ή υπόσχεσι;

— Η γυναίκα μου με φοβέρισε, ότι θα πήγαινε στη μητέρα της. Κι' έγω της είπα: «Αυτό που λες είνε άπειλη ή υπόσχεσι».

— Δεν σε καταλαβαίνω...

— Νά! Άν πήγαινε στη μητέρα της, αυτό ήταν μιά υπόσχεσι, που μου έδινε. Άν όμως ένοιωσε να πιά να φέρη την μητέρα της σπίτι, τότε ήγον για άπειλη!...

1ο βόσανα του Καραμπέτ

ΠΙΕΣΙ

Τιρείς ημέρες τώρα κυράκι μου πονοκέφαλος έχει, ζαλισμένο ένεται. Χίτς ούζο ντέν πίνω άμμα διρόμο σαν μεθυμένο πηαίνω. Βάι - βάι κουζούμ, λέω, χίτς τέτοια πρίματα έμένα ντέν με ήρσουν. Καραμπέτ γερός, ένεται έσεν γκιμ. Άρρωστος είμαι; Γι'όκ κουζούμ. Καραμπέτ χίτς ποτέ ούτε άρρωστος ένεται, ούτε πεθαμένος.

Άμα το Σουρπουτίσα μου πολύ άνησυχος ένεται και το φίλος μου το Άντωνάκης — βάι γουρσουζ έρίφι! — άσκημες κουθέντες λείει έμένα:

— Θα τα ντάξης, με Καραμπέτιά και θα σε κλάιμε. Άντε να κυττάξης την πίεσι του, το καλό που σου θέλω.

Πίσεις - μίσεις ντέν ηκσέρω άμα όλο το πίεσις λείει να πηαίνω, μετρημένο να κάνω. Γιατρό άποφασισμένο ένεται, ντουγρού πηαίνω. Κουδυνι χτυπάω, σοκόμα ιδγαίνει. Στιρουμπουλό κορίτσι ένεται, άσπιρα φορεμένο είνε.

Καλήμέρα, γιαδρούμ, λέω, ντόκτορ μπουρντά μ;

Σοκόμα άμορφα ματάκια της γουρλωμένα εκάνει.

— Τι είπατε;
— Ντόκτορ, γιαδρούμ.
— Το γιατρό θέλετε;
— Ναι, κουζούμ.
— Μά δεν βλέπετε στην πόρτα ποιές ώρες δέχεται; Αυτή την ώρα δεν είνε εδω. Έλάτε άργότερα.

Άμα σοκόμα άμορφη ένεται, μέσα πόρτα ιμπαίνω.

— Ζαράρ γι'όκ, ντέν πειράζει κουζούμ. Άμα ντόκτορ έφεντη ντέν είνε εδω, έγω να περιμένω. Χίτς εϋν ντέν ήμπορείς να με μετρήσης γιαδρούμ;

Σοκόμα έλια εκάνει. Ντέν ηκσέρω γιατί έλά άμμα, από πάνω ως κάτω κυτταγμένο με κάνει, ωραία μαγουλάκια της, ματάκια της, αϋτουλάκια της, λακκάκια της, κόκκινα - κόκκινα ινοντα, πολύ γλυκά.

— Να σάς μετρήσω;
— Ναι, κουζούμ.
— Τι να σάς μετρήσω;
— Πίσεις, γιαδρούμ.
— Έχετε πίεσι;
— Πίσεις - μίσεις ντέν ηκσέρω, άμα το φίλος μου το Άντωνάκης, πίεσις, λείει, έχω. Αυτός ηκσέρει.

Σοκόμα άλλα έλια εκάνει, έγω σοβαρά μιλημένο κάνω, άμα εκείνο — βάι άτιμο κορίτσι! — άστέια νομίζει.

— Μά έγω δεν είμαι γιατρός, λείει. Όταν έλθω ο γιατρός θα σάς μετρήση την πίεσι. Περιμένετε λίγο.

— Εϋν ντέν ηκσέρεις;
— Δεν ξέρω.
— Τι ηκσέρεις, γιαδρούμ;
— Είμαι νοσοκόμος.

— Βάι ωραίο κορίτσι ένεσαι, μά το Θεός, σου λέω, άμα εϋν το δικός μου το πίεσις μετρημένος εκάνεις, έγω καλά να ήνομαι. Ύστερα λουκουμάκια να σε φέρνω, πάστες - πάστες, γλυκά - γλυκά, ό,τι καρδούλα σου τραηγμένο εκάνει, κουζούμ!

Άμα σοκόμα πολύ έλάει, χέρι μου άπιλώνω, ωραίο μαγουλάκι χαιδεμένο εκάνω.

— Κυρίε! φωνάζει.
— Σούς, κουζούμ.
— Δεν ντρέπεσθ;

— Άνών λατιρεία μου, λέω, χίτς γιατρός έμένα ντέν χροιάζεται. Καραμπέτ εϋένα χροιάζεται, ένα φιλάκι να με δίνης, καλά να ήνομαι, γιαδρούμ.

Αυτά λέω άμα άπάνω της πέφτω. Βάι - βάι, φωνές έβαλε, γάτρανα ήρθε, άρρωστοι - άρρωστοι, ούζω - ούζω φωνάζουν εδω από το πόρτα κυλισμένο με κάνουν. Έγω φταίω κουζούμ; Άμα τέτοια σοκόμα έχουν γιατροί, χίτς άλλη λατιρεία ντέν χροιάζεται. Ένα φιλάκι να δίνουν άρρώστεια - μαρρώστεια, πίεσις - μίσεις λαμπίκο να ένεται.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Το καπέλλο

Πώς είπατε: Είθε ο κύριος Παπαδόπουλος; Έπιτρέψατέ μου να έχω αντίρρηση. Παπαδόπουλος, μπορεί. Άλλά κύριος όχι! Πώς; Γιατί όχι κύριος; Άπλούστατα, γιατί δεν φοράς καπέλλο. Παπαδόπουλε σκέτε και λυπάμαι πολύ που σου το λέω από την πρώτη στιγμή της ανεπιθυμητή γνωριμίας μας. Άλλά θεωρώ καθήκον μου να σε προειδοποιήσω και να βάλω τα πράγματα στη θέση τους, γιατί μου άρέσει από μιάς άοχης να καθορίζω τη στάσι μου απέναντι των ανθρώπων και να τους τοποθετώ εκεί που τους άξιζει.

Όχι Παπαδόπουλε, σκέτε. Δεν είσαι καθόλου κύριος. Διότι το πρώτιστον καθήκον παντός ανθρώπου που φιλοδοξεί να λέγεται κύριος, είναι ή άξιοπρεπής περιβολή. Και το πρώτιστον στοιχείο της άξιοπρεπούς περιβολής, είναι ο φίλος κύριε, μη κύριε! Μ' έννοείτε; Άλλά του λόγου σου, μου φοράς ένα κοστουμι άξιον λόγου, πουκάμισο και γραβάτα, και μου βγαίνεις με την κεφαλα γυμνή και με τα φοκαλέα αυτά μαλλιά, έρμαια των ανέμων, των υδάτων της βροχής, των άκτινων του ήλιου και της προσωπικής μου περιφρονησεως.

Που πās, μωρέ, χωρίς καπέλλο; Πώς μπαίνεις σε γραφεία, σε καταστήματα, σε ξένα στίτια, σε δημοσίους χώρους; Κι' εϋν και όλοι οι άκατέλλωτοι; Σας βλέπω στους δρόμους να γυρίζετε με το ήλιθιο κεφάλι σας χωρίς το άπαραίτητο κάλυμμα του και μου δίνετε την έντύπωσι πώς μόλις βγήκατε από το στίτι σας βιαστικοί, για ν' αγοράσετε τοιγάρα από το άπέναντι περίπερο και να έπιστρέψετε ταχέως. Γιατί μόνο ύπ' αυτές τας συνθήκας συγχωρείται — δεν λέω δικαιοϋται! — να βγαίνει ένας άνθρωπος χωρίς καπέλλο από το στίτι του.

Όρίστε: Είναι ή μόδα; Να τη βράσω τη μόδα, άκόμα μιά φορά, όπως την έχω βράσει χίλις φορές. Ποιες καθέρωσε αυτή τη μόδα; Γιατί έγω δεν είδα να ύφεται πουθενά κάτι τέτοιο. Κατά την άνόητη γνώμη σας είναι μόδα. Για μένα είναι αθλιότης. Πώς είπατε: Είναι και λόγος ύγείας; Τι μου λές, Παπαδόπουλε σκέτι! Και που είναι ζωγραφισμένη ή ύγεια; Στα ώχρα μάγουλά σου, ή στο άπνο βλέμμα σου; Όχι, για πέσε μου να καταλάβω! Και κατά ποίαν λογική βρέ ήλίθιε, ώφελεται ή ύγεια του ανθρώπου, όταν αυτός ο άνθρωπος βγαίνει με την κεφαλα εκτεθειμένη στις κακοκαιρίες;

Έν πάση περιπτώσει, έγω δεν έχω καμμία όρεξι να σου κάνω εδω διδασκαλία. Ένα έχω να σου πώ: Άνθρωπος χωρίς καπέλλο, για μένα δεν είναι κύριος. Είναι τύπος είναι ύποκείμενος, είναι δίτιποδον, είναι ό,τι θέλεις, εκτός από κύριος.

Λοιπόν, άιντε να βάλης καπέλλο, πρώτα κι' έπειτα έλα να μου συστηθής. Κι' έπειτα έλα να συζητήσουμε αν έχης και τα άλλα στοιχεία του κυρίου. Για την ώρα σε άγνοω. Και μην ξανατολμήσης να μου πής κουθέντα ή άπλως να με χαιρετήσεις, αν δεν φοράς καπέλλο, γιατί τη βλέπεις αυτή τη μαγούρα που πάλαιαι στο δεξιό μου χέρι; Θα σου βοηθ αυτουμάτως στη γυμνή σου κεφαλα και θα σε ιδω με το σαρίκι που θα σου φορέσουν στών Πρώτων Βοηθειών. Παπαδόπουλε σκέτε.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η αϋλαία έπεσε, ένω οι θεαταί χειροκροτούσαν χλίσρα, μ' άπογοήτευσ. Είχαν παρακολουθήσει ή ύπομονή τις κουραστικές σκηνές του έργου, με την έλπίδα ένός έντυπωσιακού φινάλε — που κι' αυτό όμως είχε άποτύχει.

Το δράμα είχε μιά συνηθισμένη ύπόθεσι: το κλασσικό ίψενικό τρίγωνο, ο σύζυγος, ή σύζυγος κι' ο φίλος, πλαισιωμένοι απ' τα άπαραίτητα βοηθητικά πρόσωπα. Ήταν ένα ανούσιο κατασκευάσμα, σαν εκείνα πούπαιζε πάντα ο θίασος του Άμπρότζιο Σάτα. Και τελείωνε μ' ένα φόνω, όπως συνήθως. Γιατί ο Σάτα, που στην αρχή του σταδίου του — πριν 20 χρόνια — οι κριτικοί τον παρουσίαζαν σαν μιά νέα άποκάλυψι, με πολλές ύποσχέσεις για το μέλλον, είχε καταλήξει πια να ένθουσιάζη το κοινό μόνο με τους έξαιρετικούς «θανάτους» του.

Όταν πέθαινε πάνω στη σκηνή, τρανταζόταν το θέατρο απ' τα χειροκροτήματα. Έλεγαν όλοι πώς, στο έπημα αυτό, ή τέχνη του ήταν ύπέροχη. Ο κόσμος έτρεχε για να τον δη να παριστάνη, όχι τη ζωή, αλλά το θάνατο.

Η τραγική του ήθοποιία εκανε να παγώνη το αίμα

Όταν άντήχησε ο πυροβολισμός, ο ήθοποιός έπεσε βαρεία, με τα χέρια τεταμένα μπροστά...

στις φλέβες τους και ν' ακούγονται φωνές, μέσα στη βαθεία σιωπή: «Φτάνει!... Φτάνει!...»

Στο τέλος, χειροκροτούσαν όλοι μ' ένθουσιασμό, για να ανταμείψουν τις προσπάθειες εκείνου που σπάρσε άκόμη πάνω στη σκηνή, σαν να ψυχομαχούσε.

Ο Σάτα είχε μελετήσει όλους τους τρόπους που μπορεί ο άνθρωπος ν' άφιση τον ταπεινό μας κόσμο για να μεταναστεύση στις σφαίρες της άθανασίας. Πέθαινε δηλητηριασμένος, τουφεκισμένος, κρεμασμένος... ανάλογα με τη φαντασία του συγγραφέως και με την άνάγκη της στιγμής.

Ίσως μάλιστα δεν είχε κατορθώσει να γίνη μεγάλος ήθοποιός, δηλαδή ν' άναπαρστήση τέλεια τη ζωή, άκριβώς γιατί τον κατείχε ή ιδέα να έξωτερικεύση το άντίθετό της: το θάνατο...

Στο δράμα λοιπόν της βραδυάς αυτής, όλοι ήξεραν και περίμεναν τον έπίλογο. Το ένδιαφέρον άρχισε να ένπνάνει στο τέλος, όταν παρουσιαζόταν μπρός στο Σάτα, πούπαιζε το ρόλο του έραστού, ένας άπατημένος σύζυγος και του φώναζε:

— Δεν μονομαχεί κανείς με ύποκείμενα σαν έσένα! Τα σκοτώνει άλύπητα!...

Και του φύτεψε δὴθεν μιά σφαίρα στην καρδια. Τότε θ' άρχιζε ή θαυμασία σκηνή: Μετά τον πυροβολισμό, ο Σάτα άνοιγε τα χέρια του και γτυπούσε μιά - δυό φορές τον άέρα, σαν να συμβόλιζε έτσι το φτερουγίσμα της ψυχής προς το Ύπερπεραν. Τρέκλιζε σαν μεθυμένος, σκέπαζε με τα χέρια του τα μάτια του, εκανε μισή στροφή επί τόπου. Ύστερα σωριάζταν χάμω, σπάραζε για τελευταία φορά κι' έμενε ακίνητος.

Μά, το βράδυ αυτό, δεν έγινε τίποτα τέτοιο! Όταν άντήχησε ο πυροβολισμός, ο ήθοποιός έπεσε βαρεία, σαν ναχε κοπή κάποιο σύρμα που τον συγκροτούσε.

Έπεσε άμέσως, με τα χέρια τεταμένα μπροστά, χωρίς καμμία κομψή θεατρική χειρονομία, «σαν σακκί με πατάτες» — όπως σκόπευε να γράψη στην έφημερίδα του ένας θεατρικός κριτικός.

Άκόμα κι' ο μηχανικός του θεάτρου δεν περιμενε τέτοια γρήγορη κι' άπλη λύσι. Γι' αυτό, δίστασε για λίγο να κατεβάση την αϋλαία...

— Αυτό ήταν όλο; άναρωτήθηκαν μ' άπορία οι θεαταί.

— Χάλασε όλότελα ο Σάτα! γνωμάτευσε ο θεατρικός κριτικός. Θάπρεπε ν' άφιση πια το θέατρο. Δεν άξιζει ούτε για να πεθάνη!...

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Μ' αυτά τα λόγια του έρμήνευε τη γενική άπογοήτευσ και δυσάρεσκεια.

Χρειάστηκε να περάσουν μερικά λεπτά, για να πεισθ ή κόσμος ότι είχαν πραγματικά τελειώσει όλα. Ύστερα, δυό - τρία σφυρίγματα έδωσαν το σύνθημα της άποδοκιμασίας.

Όστόσο, ένω ο κόσμος προχωρούσε άργά προς τις έξόδους γυρίζει και κύτταζε διαρκώς τη σκηνή, σαν να περίμενε πώς ο νεκρός, μετανοιωμένος και ντροπισμένος για ένα τόσο άθλιο τέλος, θα έαναστηκωνόταν για να επαναλάβη το φινάλε του έργου...

Οι διαμαρτυρίες κι' οι άποδοκιμασίες άπλώθηκαν γρήγορα σ' όλόκληρη τη μικρή πόλι.

Μιά ώρα άργότερα, στο κεντρικό καφενείο, μερικά κομψευόμενοι γελούσαν και φλυαρούσαν είρωνικά. Στο δίπλανο τραπέζακι, έγραφε ο κριτικός, κατακεραυνώνοντας τον άποτυχημένο ήθοποιό με τις άσύστητάτες κρίσεις του και τις έκφρασεις του σίκτου του για τον ξεπεσμό της Τέχνης...

Ξαφνικά, άνοιξε ή πόρτα και, μαζί μ' ένα φύσμα του ανέμου, άπλώθηκε στη γεμάτη καπνούς αίθουσα του καφενείου μιά είδησι που άναστατώνε όλους τους πελάτες:

Ο δούτυχος ο Σάτα δεν θα μπορούσε ποτέ πια ν' άποκαταστήση τη θεατρική του φήμη, γιατί το βράδυ άποκαταστήση την άθανασία. Πέθαινε δηλητηριασμένος, τουφεκισμένος, κρεμασμένος... ανάλογα με τη φαντασία του συγγραφέως και με την άνάγκη της στιγμής.

— Ίσως μάλιστα δεν είχε κατορθώσει να γίνη μεγάλος ήθοποιός, δηλαδή ν' άναπαρστήση τέλεια τη ζωή, άκριβώς γιατί τον κατείχε ή ιδέα να έξωτερικεύση το άντίθετό της: το θάνατο...

Στο δράμα λοιπόν της βραδυάς αυτής, όλοι ήξεραν και περίμεναν τον έπίλογο. Το ένδιαφέρον άρχισε να ένπνάνει στο τέλος, όταν παρουσιαζόταν μπρός στο Σάτα, πούπαιζε το ρόλο του έραστού, ένας άπατημένος σύζυγος και του φώναζε:

— Δεν μονομαχεί κανείς με ύποκείμενα σαν έσένα! Τα σκοτώνει άλύπητα!...

Και του φύτεψε δὴθεν μιά σφαίρα στην καρδια. Τότε θ' άρχιζε ή θαυμασία σκηνή: Μετά τον πυροβολισμό, ο Σάτα άνοιγε τα χέρια του και γτυπούσε μιά - δυό φορές τον άέρα, σαν να συμβόλιζε έτσι το φτερουγίσμα της ψυχής προς το Ύπερπεραν. Τρέκλιζε σαν μεθυμένος, σκέπαζε με τα χέρια του τα μάτια του, εκανε μισή στροφή επί τόπου. Ύστερα σωριάζταν χάμω, σπάραζε για τελευταία φορά κι' έμενε ακίνητος.

Μά, το βράδυ αυτό, δεν έγινε τίποτα τέτοιο! Όταν άντήχησε ο πυροβολισμός, ο ήθοποιός έπεσε βαρεία, σαν ναχε κοπή κάποιο σύρμα που τον συγκροτούσε.

Για να κάνουν «το κομμάτι τους»

Δυό πυροσβέστες του Λούσιβιλ (Ήνωμ. Πολιτεία) άπολύθησαν από την ύπηρεσία, γιατί, τρεις φορές κατά συνέλειαν, είχαν είδοποιήσει τηλεφωνικώς ότι είχαν έκοανή πυροκανίες, άνυπαρκτες στην πραγματικότητα. Κι' ο λόγος: Τον άπολόγησαν στον προσιτάμενό τους: «Ήθελαν να περάσουν άδοτανώς με τ' αυτοκίνητά τους, φορώντας την καινούργια στολή τους, μπροστά απ' το στίτι των «κοριτσιών» τους!

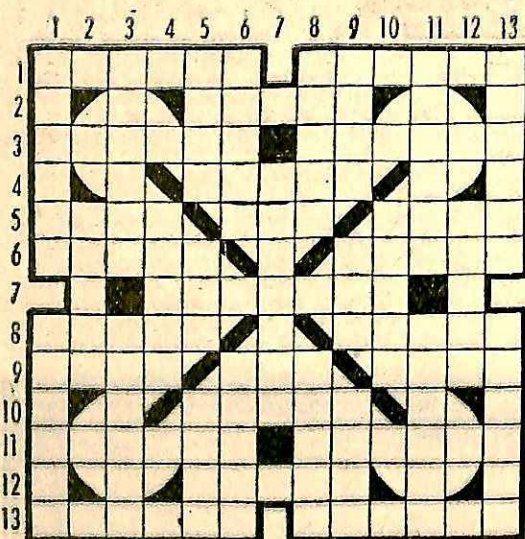
Τ. ΟΥΜΠΕΡΤΑΤΣΙ

ΠΑΙΓΝΙΑ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ

Στο σταυρόλεξο αυτό, οι λέξεις, που θα τοποθετήσετε οριζοντίως θα συμπληρωθούν και καθετίως, στις ίδιες ακριβώς θέσεις.

1) Ξεπέρασε με την λύρα του τα

θρία. — Βρίσκεται επί κεφαλής των άγγέλων.

2) Δέχθηκε να θανατωθή αντί του φίλου του.

3) Μονόπλο τετράτροχο άμαξι. — 'Ο 'Οδυσσεύς του ανέθεσε την επίβλεψη του σπιτιού του.

4) Έλληνικό νησί.

5) Στοιχείον της φύσεως. — Διεθνές σήμα. — Άναφορική αντωνυμία.

6) Τροφή ζώων. — Πόλις της Κιλικίας.

7) Λίμνη των συνόρων μας.

8) 'Ο Θεός της χλεύης. — 'Ομάς πεζοναυτών.

9) Υπάρχον στούς μύς. — Πρόθεσις. — Τέσσερες θεότητες της μυθολογίας.

10) Διευθύνω.

11) Άπαραίτητη στην πυροσβεστική υπηρεσία. — Έξαιρετικά γενναία.

12) Δεν είναι ούτε όμμα, ούτε έπιρροια.

13) Πόλις της Θεσσαλίας. — Καπνιά (καθ.).

ΑΓ. ΚΑΡ.

Οι εφευρέτες

Ποιάν άπ' τις ανακαλύψεις ή έφευρέσεις της δευτέρας στήλης έκαμε καθέναν από τους αναφερομένους στην πρώτη στήλη:

Μαρκόνι	φωματίνη
Κόχ	άσανσέρ
Βάττ	πολυβόλο
'Οτις	ρεβόλβερ
Γκούντινγκ	άσύρματός
Κόλτ	βουλκανιζάσιμα κα-
Γκάτλινγκ	αυτοσούκ
	άτμομηχανή

Σε ποιά νομό;

Τέσσερες Κορινθιοί, που όνομάζονταν Χαλίδες, Ρεθυμνωτάκης, 'Ηρακλείδης και Ασπινάκης, μένουν στους όμοιους τέσσερες νομούς της Κρήτης (όχι όμως η αυτή τη σειρά). Μόνον ένας άπ' όλους μένει σε νομό αντίστοιχο προς το έπιθετό του, κι αυτός δεν είναι ο Χαλίδης. 'Ο 'Ηρακλείδης δεν έχει πεί ποτέ στο νομό Ρεθυμνου. Κι' ο Ρεθυμνωτάκης, για να έπισκεφθώ το Χαλίδη, πρέπει να περάσει δυο σύνορα νομών. Σε ποιά νομό μένει ο καθέναν;

'Ο μεσαίος αριθμός

Έχουμε τον αριθμό 39832539040-5397. Υποθέστε ότι τον χωρίζουμε σε τριψηφίους αριθμούς, διατηρώντας την

Ίδια σειρά των ψηφίων, και ότι κατατάσσουμε ύστερα τους τριψηφίους αυτούς άοιθμούς κατά σειράν μεγέθους. Ποιά θάνε τότε τα τελευταία ψηφία του άριθμού που θα βρισκείται στη μέση; Απαντήστε σε 10 δευτερόλεπτα.

Με το τραίνο

'Ο Άγγλος κ. Μπράουν πηγαίνει κάθε πρωί στο εργοστάσιό του, στο Σούτον, μ' ένα τοπικό τραίνο που ξεκινάει άπ' το Γουέστον και που περνάει κατά σειράν άπ' το Νότον, το 'Ηστον και το Μέστον, για να καταλήξη στο Σούτον. Το Μέστον βρίσκεται 3 μίλια βόρεια του Γουέστον, 2 μίλια ανατολικά του 'Ηστον και 4 μίλια νοτιοδυτικά του Σούτον. Το Νότον βρίσκεται 2 μίλια νοτίως του 'Ηστον. Στο ντεσι-μό ταξίδι της έπιστροφής του, ο κ. Μπράουν καθόταν με το πρόσωπο προς την άτμομηχανή. Όταν δέ ο αντίκρουός του έπιβήτης σήκωσε την έφημερίδα του για να προσφύλλει το άριστερό μέρος του προσώπου του άπ' τη λάμψη του ήλιου που έδω, το τραίνο σταμάτησε σ' ένα σταθμό κι' ο κ. Μπράουν κατέβηκε.

Μπορείτε να βρείτε που μένει ο Μπράουν;

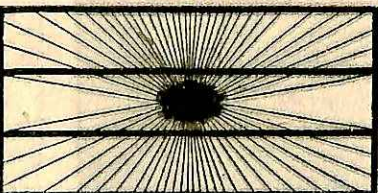
Ερωτήσεις

- 1) Ποιά μορφή έχει το ράδιον που χρησιμοποιείται στα νοσοκομεία;
- 2) Άν, τη νύχτα, τα φωτά βολσκωνται κάτω από άναμμένα φωτά, έπιταχύνεται ή άναπτύξή τους;
- 3) Ποσα είδη πουλιών αναφέρονται στην Άγία Γραφή;

Οι άριθμοί τηλεφώνων

Σ' ένα χορό που δόθηκε σε κάποια έπαρχιακή πόλη, ένας νεαρός γνώρισε τρία κορίτσια και αποφάσισε να δοκιμάσει κατόπιν την τύχη του μ' αυτά... Δυστυχώς έλασε το χαρτί όπου είχε σημειώσει τους τετραψηφίους άριθμούς τηλεφώνων τους. Θυμώταν όμως ότι και οι τρεις αυτοί άριθμοί άποτελούντο από τα ίδια τέσσερα κατά σειράν ψηφία, στον ένα καταταγμένα άπ' το μικρότερο προς το μεγαλύτερο, στον δεύτερο αντίστροφως και στον τρίτο άντακα. Θυμώταν έπίσης ότι το άθροισμα των τριών άριθμών ήταν 17.985. Με τα στοιχεία αυτά, μπορείτε να τον βοηθήσετε να βρή τους άριθμούς;

Οι δυο γραμμές

Στοιψετε αυτή την εικόνα λίγο προς τα άριστερά, και, χωρίς να μεταχειρισθώ κανένα βοήθημα, με το μάτι μόνον, προσπαθήστε να βρείτε αν οι δυο μεσαίες κατακόρυφες γωνίες γραμμές είναι τελείως ευθείες ή όχι.

Γύρω άπ' τον άγγλικό θρόνο

*Αν διαβάσατε όσα ένοήσαναν στις έφημερίδες όταν πέθανε ο Γεώργιος ΣΤ', θα είσαθε ίσως σε θέσι ν' απαντήσατε στις έξις έπικαιρές ερωτήσεις:

- 1) Άπό ποιά έτος χρησιμοποίησε το έπιθετο Ουίνδσορ η σημερινή βασιλική οικογένεια της Άγγλίας;
- 2) Ποιά δουκάτον έπρεσε δικαιωματικά ο διάδοχος πρίγκιπς Κάρολος;
- 3) Πότε γτίσθηκαν τα άνάκτορα του Μπουκίγγαμ;

Οι λύσεις στη σελ. 62

Περίεργες έφευρέσεις

'Η «μηχανή που δίνει κλωτσιές»

Να μιιά είδησις, που, άσφαλώς, θα σας δώση θάρρος! 'Ο συνταγματάρχης Ντυγκνταίηλ, διευθυντής των «δημοσίων σχέσεων» στο άγγλικό ύπουργείο του Έπισιτισμού, ανακάλυψε μιιά μηχανή που «τονώνει το ήθικόν» του άτόμου. Η μηχανή αυτή είναι ένα ιδιότυπο κάθισμα, όπου καθεται ο άνθρωπος που αισθάνεται την ανάγκη της. Ένα γαντοφορεμένο χέρι, που βγαίνει άπό τη ράχη του καθίσματος, άρχίζει τότε να του δίνει έλαφρά κτυπήματα στους ώμους, ενώ ταυτόχρονα ένας δίσκος του παρέχει διάφορες συμβουλές, που άποδίδουν στην άναπτέρωσι του ήθικου του.

Έχετε τη γνώμη μήπως ότι αυτή ή μηχανή δεν είναι τίποτε το άξιο λόγου; Κι' όμως, ο συνταγματάρχης Ντυγκνταίηλ την έξεθεσε σε μιιά δημόσια συγκέντρωσι και εκείνοι που την είδαν έμειναν ένθουσιασμένοι. Θα παρατηρήσετε ίσως ότι ήσαν Άγγλοι κι' ότι οι Άγγλοι ένθουσιαζόνταν πολύ εύκολα με κάτι τέτοια πράγματα. Πιθανόν...

Μιά παρομοία μηχανή έκαμε έπίσης την εμφάνισή της στην Άμερική. Πρόκειται για τη «μηχανή που δίνει κλωτσιές» στο γνωστό ευαίσθητο μέρος του σώματος. Έφευρέτης είναι κάποιος Τόμας Χάιγουντ άπό τη βόρειο Καρολίνα.

Σε τί χρησιμεύει αυτή ή μηχανή; Άλλά δεν το μαντέψατε; Όταν αισθανσώ την ανάγκη να έπιβάλετε μιιά τιμωρία στον εαυτό σας για κάποιο λάθος ή κάποια άπροσεξία που κάμσατε, πιέζετε ένα κουμπάκι κι' άμέσως βγαίνει άπ' αυτή ένα τεχνητό πόδι, που άρχίζει να σας κλωτσά με ώρισμένο ρυθμό. Όταν καταλάβετε ότι το μάθημα ήταν άρκετό, πιέζετε το κουμπάκι και το τεχνητό πόδι εξαφανίζεται στο έσωτερικό της μηχανής.

Οι Άμερικανοί είναι ξετρελλασμένοι μ' αυτήν. Πολλά καταστήματα έφωδίσθησαν, μάλιστα, με «μηχανές που δίνουν κλωτσιές» για να έξυπηρετήσουν τους πελάτες τους. Και βλέπει κανείς σοβαρούς κυρίους να καθώνταν μπροστά σ' αυτές, να παίρνουν το «μάθημά» τους και να φύγουν έπειτα ένθουσιασμένοι.

Μιά άλλη έφευρέσις που ένθουσιάζει τους Άμερικανούς είναι ο αυτόματος λούστρος. Πρόκειται για ένα κουτί, που δεν διαφέρει στην εμφάνισή του από το κλασσικό κασελάκι. Μόλις βάλετε το πόδι σας πάνω σ' αυτό, βγαίνουν άμέσως δυο μεταλλίνα χέρια που κρατούν δυο βούρτσες κι' άρχίζουν να έσκονίζουν μ' αυτές τα παπούτσια σας. Έπειτα τα περνάνε με μογιό και τα γυαλίζουν. Όλα αυτά γίνονται με άστραπτική ταχύτητα και με άριστοτεχνικό τρόπο. Ένα άποροφητικό μηχανήμα άπορροφά κατόπιν τις σκόνες που έπεσαν και το κασελάκι λαμπροκόπαι και πάλι!

Το ιδανικό των Άμερικανών φαίνεται ότι είναι ή εξαφάνισις του κόπου. Στο σκοπό αυτό άποδίδει το αυτόματο μηχανήμα που άνοίγει τις κονσέρβες. Γιατί να κουρασθώ και να κινδυνεύω να κόψω τα χέρια σας για ν' άνοιξώ μιιά κονσέρβα; Το μόνο που έχετε να κάμωτε είναι να σηκώσετε το σκεπασμα του αυτόματου μηχανήματος και να την πετάξετε στο έσωτερικό του. Έπειτα από μιιά στιγμή, σας την παρουσιάζει άνοιγμένη!

Το «μαγικό πιάνο» είναι μιιά άλλη έφευρέσις, διασκεδαστική ή εκνευριστική ανάλογα με την ιδιοσυγκρασία σας. Κάθεστε μπροστά σ' αυτό κι' άρχίζετε να παίζετε ένα όποιοδήποτε γνωστό κομμάτι μ' όλη την άπαιτούμένη προσοχή. Έκείνο που θα βγί από τις χορδές του θα είναι ένας άπεριγραπτός κυκεών ήχων, που βρίσκονται σε άπόλυτη αντίθεσι ο ένας με τον άλλον και που δεν έχουν καμμιιά σχέση με τη μουσική κλίμακα. Είναι κάτι το άφάνταστο, το σατανικό θα μπόρούσε να πη κανείς.

Άλλά μήπως το πιάνο είναι άκούρντιστο; Έλέγχετε μιιά-μιιά τις νότες του, αλλά δεν παρατηρείτε τίποτε το άντικανονικό ή το άνώμαλο. Κι' ώστόσο, όταν ξαναρχίζετε να παίζετε, ένα καινούργιο πανδαιμόνιο αταίριαστων και άπίθανων ήχων βγαίνει άπ' αυτό. Στο τέλος, γελάτε ή εκνευρίζεσθε σε τέτοιο βαθμό, που σας έρχεται ή έπιθυμία να σπάσετε το κεφάλι σας στον τοίχο...

Πολυπραγμοσύνη!

Σόν τηλεφωνικό κατάλογο της Γενεύης μπορείτε να διαβάσατε τα έξις:

«Γκυγιέρ Πία-Μαρία, καλλιτέχνις, λογιστής, γραμματέυς, διευθύντρια όρχήστρας, άοιδος, βιολίστρια, καθηγήτρια του πιάνου, δακτυλογράφος, όδός κλπ.

Η βασ λοπούλα που άγισσε

Το παραμυθάκι σας

Στα παλιά χρόνια ζούσε ένας βασιλάς με την πανώρα κόρη του, τη Χρύσα. Η βασιλοπούλα είχε πρόσωπο άσπρο σαν τ' γιόνι, μάγουλα και χείλη τριανταφυλλένα και ψυχή άγγελου.

Όσα βασιλόπουλα πέρασαν άπ' το βασιλείο του πατέρα της είχαν μαγευτή με την όμορφή της και τις χάρες της. Της έταξαν βασιλεία, γυναικεία για να την κάνουν γυναίκα τους, μ' ή Χρύσα δεν δέχταν ν' άφήση μονάχο τον πατέρα της και να πάσ σ' άλλη πολιτεία.

Έτυχε τότε να περάση από κεί ένας Μαυριτανός βασιλάς που το βασιλείό του γειτόνευε με το πατέρα της βασιλοπούλας μας. 'Ο άρπαγας αυτός ζήτησε να πάρη στο μεριδίό του μιιά μεγάλη πόλη κι' έπειδή ο Χριστιανός βασιλάς άσπνήθηκε του κήρυξε τον πόλεμο.

Τα πράγματα πήγαν τόσο άσχημα, που στο τέλος ο πατέρας της Χρύσας σύρθηκε αιχμάλωτος στο βασιλείο του Μαυριτανού.

Μιά συμφωνία θα κάναμε, του έπτε, ο νικητής, για να σ' άφήσω έλεύθερο. Σε όλον τον κόσμο είναι έακουσμένη ή όμορφή της κόρης σου. Χωρίς να την έρω, την άγάπησα. Δός μου την λοιπόν γυναίκα μου!

Όσο κι' αν με βασάνισες, δεν θα το κάνω ποτέ αυτό! του άπάντησε ύπερόψα να ο δυστυχισμένος αιχμάλωτος.

Με τόν καιρό σίγισαν ό' άλλά της γνώμη, του έπτε πάλι ο νικητής. Πέρασαν μέρες και μέρες και ή Χρύσα δεν μάθαινε τίποτε για τον πατέρα της. Ένα πρωινό ήρθαν δυο άντρες που είχαν πιστή κι' αυτοί αιχμάλωτοι, και είπαν στην βασιλοπούλα την άτυχία του βασιλά. Η Χρύσα όλη τη νύχτα παρακαλούσε το Θεό να την βοηθήση. Και την άλλη μέρα έστειλε ανθρώπους στον Μαυριτανό.

Τάξτε του το μισό βασιλείό μας, του έπτε. Θα το δώσω και γουάσι άκόμα, αν άφήση τον πατέρα μου έλεύθερο... Σε λίγο εκείνοι ύρυσαν και της είπαν: — Άφέντρα, όλα τ' άσπνήθηκε ο σκληρός νικητής. Μόνο το χέρι σας ζητάει.

Να πάτε πάλι πίσω, τους έπτε ή βασιλοπούλα. Θα το δώσω τις νουσές μου κλες των μαλλιών μου, που θα τις κόψω για το χατήρι του!

Θα το κάνατε αυτό; φώναξαν εκείνοι. Ναί, θα το κάνω για να κρατήσω το λόγο μου.

Οι άντρες έφυγαν πάλι, μ' ή γύρισαν χωρίς καλ' άμάντα:

— Άφέντρα μου, άκούστε τί μ' έπτε: «Στο βασιλείό μου δεν έχω γουάσι, σαν το γουάσι των μαλλιών της, μ' έχω θέλω το χέρι της βασιλοπούλας!»

Τότε, πηγαίνετε να του πείτε, ότι δέχομαι να μ' ή βγάλουν τις δόντια μου ένα ένα για την έλευθεία του πατέρα μου!

— Θα το κάνατε αυτό; άφέντρα: — Θα το κάνω για να κρατήσω το λόγο μου...

Οι άντρες έφυγαν κι' άμα ξαναγύρισαν είπαν στην Χρύσα:

— Βασιλοπούλα, άκούστε τί μ' έπτε ο άκαρδος νικητής: «Δεν έχω στους θησαυρούς μου τέτοια μαργαριτάρια σαν τα δόντια της μ' έχω θέλω το χέρι της!»

— Να πάτε πάλι και να του πείτε, ότι δέχομαι να μ' ή βγάλη τα μάτια μου με τα ίδια του τα χέρια, φτάνει να έλευθεώση τον πατέρα μου!

Καλωούνη

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Τώρα ή έραδνά, γλυκιά που φτάνει θα μ' ή γλυκιά και την καρδιά.

Τ' άστέρια εκεί θα δώ, θα νοιώσω οι άνθρωποι πόσο είναι κακοί.

Κλαίοντας θα πώ: «Άστρα μου, άστράκια, τ' άλλα παιδάκια θα τ' αγαπώ.

Ας με χτυπούν πάντα κι' άκόμα θάμαι, το χέμα που το πατούν.

Άστρα, καθώς άστρο και κρίνο, έτσι θα γίνω, τώρα καλός».

Κ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

— Θα το κάνατε αυτό, άφέντρα: — Θα το κάνω για να κρατήσω το λόγο μου...

Κι' όταν ξαναγύρισαν εκείνοι της είπαν: — Μ' έπτε ότι δεν έχει στους θησαυρούς του λαφείρια άστραφτερά σαν τα μάτια σας, μ' ήλπει το χέρι σας!

— Τότε να πάτε για τελευταία φορά και να του πείτε, ότι αν μ' ή δώση το βασιλικό του λόγο, πως θ' άφήση έλεύθερο τον πατέρα μου του δίνω κι' έχω τον δικό μου, να του δώσω το γέι μου όπως θέλει!

— Θα το κάνατε αυτό, άφέντρα: — Θα το κάνω για να κρατήσω το λόγο μου.

Όταν οι άντρες πήγαν και είπαν στο νικητή την άπόφασή της Χρύσας, ο Μαυριτανός έστειλε πλούσια δώρα από μετάλλια και κεντημένα και μέσα σ' ένα χρυσό κουτί, που ήταν γεμάτο κοσμήματα, ένα γράμμα, που έδινε το λόγο του να έλευθερώση τον αιχμάλωτο.

Η Χρύσα περιποιήθηκε τους ανθρώπους του σκληρού βασιλά επί τέσσερες ημέρες, άσπου την πέμπτη τους έβγαλε ως την έξωπορτα του παλατιού, λέγοντας τους:

Πηγαίνετε στο καλό και προσφέρετε στον μεγάλο σας κύριο αυτό το χρυσό κουτί το στολισμένο με ρουμπίνια, για ένθύμιο. Άκόμα να του πείτε ότι οι χριστιανές βασιλοπούλες κρατούν το λόγο τους...

Στη μεγάλη αίθουσα, ο Μαυριτανός τρυφισμένος από τους ανθρώπους του παλατιού άνοιξε με άγωνία το χρυσό κουτί.

Πάνω σ' ένα στρώμα από λουλούδια, ήταν ένα κομμένο νιόατο χέρι κι' ένα σημείωμα που έλεγε:

«Άφέντη, αυτό είναι το γέι που ζήτησες. Έγώ μόνη μου το έκοψα για να κρατήσω το λόγο μου!»

Ο νικητής βασιλάς, λυπημένος, γονάτισε μπρος στη θυσία αυτή. Και βγάλοντας από το χέρι του ένα σημαγμένο δακτυλίδι, το πέρασε στο μεσιάνό δάχτυλο του κομμένου χεριού, κάνοντας όκο να μην παντοειχί ποτέ άλλη γυναίκα!...

Έτσι ή άγγελικά Χρύσα έλευθερώσε τον πατέρα της και όλοι οι άνθρωποι του βασιλείου της από τότε την έλεγαν «Η Άγία Κουλή».

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Τα δίδυμα

'Η ιστοριούλα σας

Στην οικογένεια του Γιωργάκη γεννήθηκαν δίδυμα και σε όλο το σπίτι έπικρατούσε μεγάλη συγκίνηση.

— Άν μιλήσες στην δασκάλα σου γι' αυτό το μεγάλο γεγονός, έπτε του Γιωργάκη γαρνούμενος, ο πατέρας του. είμαι βέβαιος ότι θα σου δώση άδεια για να μ' ή π' άς αύριο στο σχολείο.

Ο Γιωργάκης έπωφελήθηκε από την πατρική ύπόδειξι κι' γύρισε στο σπίτι με την είδησι ότι δεν θα πήγαινε την άλλη μέρα σχολείο.

— Καί τί σου άπάντησε ή δασκάλα, όταν της είπες για τα δίδυμα αδελφάκια σου; ρώτησε τον Γιωργάκη ο πατέρας του.

— Ό! έκανε ο Γιωργάκης, της είπα ότι άπέκτησα μόνο μιιά αδελούλα. Για το άλλο αδελφάκι μου σκέφθηκα να της μιλήσω την άλλη βδομάδα!...

MIKY-MAOYΣ

Χιοῦμορ

'Ο πατέρας: Παιδί μου, με άπογοήτες. Περίμενα, από σένα καλύτερους βαθμούς στον έλεγνό σου...

'Ο γιός: Λυπούμαι, πατέρα, αλλά δεν μπορούσα να κάνω τίποτα περισσότερο. Στο κάτω-κάτω, μ' ή ξεχνάς πως είμαι γιός σου!...

Η μικρή Σοφία: Μου φαίνεται, μπαμπά, πως ή μαιά δεν έρεει πως ν' αναβώση παιδιά...

'Ο πατέρας: Γιατί, παιδί μου; 'Από που το κατάλαβες αυτό;

Η μικρή Σοφία: Νά, με βάζει στ' κρεβάτι να κοιμηθώ όταν δεν νυστάζω, και με σηκώνει, όταν θέλω άκόμα να κοιμηθώ!...

'Ο δάσκαλος: Με τί είναι σκεπασμένο το δέμα της γάτας; Με μαλλιά, με άγκάθια, ή με πτερά;

'Ο μαθητής: Μιλάτε σοβαρά, κύριε; Δεν έχετε, λοιπόν, δ' ή ποτέ σας μιιά γάτα;

'Ο τοτός: Γιατί ή Σφίγγα έχει τη φήμη, μπαμπά, ότι ήταν σοφή κι' έμυνη;

'Ο πατέρας: Έπειδή, τρεις γιλιάρες χρόνια, παιδί μου, κρατούσε το στόμα της κλειστό!...

— Άστα, Τάση, καλ' άμάντα! 'Η Λίμνη γεμίζει και θα πλενόμεστε τώρα... κάθε μέρα!

Του Άρχέλαου!

Τρέχει ἑπτὰ ἡμέρες
τὴν ἑβδομάδα σ' ὅλο
τὸ χρόνο. Γυμνάζεται
ἀκόμη καὶ τὸ πρωί
τῆς ἡμέρας τοῦ ἀγῶ-
νος. Ἡ προπόνησις
τοῦ περιλαμβάνει καὶ

Ἡ περὶ φημι Ἀγγλίδα πρωταθλήτρια τοῦ
δρόμου μετ' ἐμποδίων Μωρὴν Γκάρντενερ
προετοιμάζεται διὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ
Ἑλσίνκι ὑπὸ τῆς ὀδηγίας τοῦ συζύγου της
προπονητοῦ τῆς ἑθνικῆς ομάδος τῆς Ἀγ-
γλίας Τζῶφ Ντάυσον.

ΤΟΥ
ΤΥΝΕΡ
ΤΟΥ
ΤΗΣ
'ΑΥ-

αξία του, ριχνόντας
τρεις βολές πάνω από
70 μέτρα και έπιτυ-
χάνοντας 70,63 μ. 'Ο
σφαιροβόλος Τζερά-
ντο Μόλκε έρριξε ά-
κόντιο 65,78 μ.

Τ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

.....

*Είς νεαρὸς Βέλγος συγγραφεὺς
ματὰ δὲν σημείωνεν καμμίαν
πραγματικὴν ἔξυπνον τρόπον γιὰ
τὰ. Δημοσίευσεν δὲ δυὸ - τρεῖς
λίαι : «Βιομήχανος 30 γρόν-
τεῖ γὰ παντρευτὴ γέναν του τὴ
ματος...». Ἀκολούθησε δὲ ἡ
Ββουάδα ἀργότερα τὰ μυθιστο-
ῖα ἦταν περιέργητα

δια τὰ κορίτσια ἐκείνα που ἀφαι-
νοῦνται ἀσυλλόγιστα στὰ γάδια
που πρώτου τυγόντος, που ἀφο-
διασκεδᾷσιν καὶ τοὺς. Βρίσκει-
ται μία πρόσφασι γιὰ νὰ ἐξαφανιστῇ
τὴν ἑγκαταλείπει ἀδιασκέδαστος
σας ἀπὸ τὴν ἐπιτολοισίαν. Ἦν
τὴν ἐκολοῖα που ἔδεσαν στὰ ραν-
τεδού που τοὺς εἶδνε. Αὐτοὺς ὁ
ἄνθρωπος, ἂν δὲν ἦταν ἐξ ἐπαγγέλ-
ματος κακοποιοὺς, μποροῦν νὰ εἶνε
καλὸ σκοπὸν. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ
δ.τι συνέβη μετὰ τὸν, πὺς θέ-
λετε νὰ παντρευθῇ ἐνα τέτοιο κο-
ρίτσι; Ποιᾷ ἐμπιστοσύνη θὰ ἔχη

*Ένας νεαρός Βέλγος συγγραφέας, του οποίου τα μυθιστορήματα δεν σημείωναν καμία κυκλοφοριακή επιτυχία, βρήκε να πραγματικά ξύπνουν τοποία για να κάνει τα έργα του πεσιόπτη. Δημοσίευσε ως δύο - τρισεξονομίες την ακόλουθη άγγε-
λία: «Βιολιανίνα, 30 χρόνια, με αθητικό παρσάτσηα, ζη-
τει να παντρευτεί έναν του τύπου της ηρώδους του μυθιστορ-
ματος...». Ακολούθησε δε ο τίτλος ενός έργου του. Μία
βδομάδα αργότερα τα μυθιστορήματα του συγγραφέως αυτού
ήταν περιζήτητα στα βιβλιοπωλεία!...

στη γυναίκα του. στην αβριανή υπέρας των παιδιών του; Θα μου πείτε γιατί δεν σας έρεβάσθηκα αυτός. Δυστυχώς έμεινε ο γυναικας αντί να σεβόμαστε τον εαυτό μας. παρασυρόμαστε ασυλλόγιστα στην καταστροφή. "Ετσι το άγνο έρωτικό αίσθημα δεν έχει πιά τη φρεσκάδα του και το κοριτσόπουλο γίνεται πιά την ήμερα του γάμου του μια έμπειρη γυναίκα... Το φταίειμο. λοιπόν, δεν είναι δλο στους άντρες. "Η γυναίκα έχει πάντα τη διάθεση του κινδύνου και πρέπει να τον αποφεύγει συστηματικά. "Αν όλα λείαν σήμερα οι τρόποι συμπεριφοράς. η υπόληψη της οικογενείας παραμένει και θα παραμένη πάντα σεβαστή.

"Όσον άσσορα έσας. αγαπητή μου, νομίζω ότι πρέπει ν' ανοίξετε την καρδιά σας στη υπέρας σας. "Η υπέρας σας θα φροντίσει να σας βγάλει από την αμφιβολία μ' ένα γιάτρο. κι' εν ανάγκη θα σας βοηθήσει να τον παντρευθήτε η να πάσετε έναν άλλον. "Αλλη λύσις δεν υπάρχει. Μη ταπεινώναστε περισσότερο, το αίσθημα σας είναι σεβαστό.

"Ας ήξερα τί κρύβει στην καρδιά του: Δεν αποκλείεται να έχω θυμώσει, έπειδη δεν συμμορφώθηκα με την επιθυμία του. Για να σας απαγορεύσει να κάνετε παρόα με την άλλη. θα πη πως είχε τους λόγους του. Έρεός. όμως, δεν το λάβατε υπ' όψη σας αυτό. Είνε ένα πολύ κακό ελάττωμα που έχουν τα σημερινά κορίτσια, που αγάπη νομίζουν τα ραντεβού, ενώ αγάπη είναι ο σεβασμός προς το πρόσωπο που αγαπάμε. Θα κάνετε καλά, λοιπόν, να του ζητήσετε συγγνώμη. "Αφού η αγάπη σας — όπως γράφετε — διαρκεί χρόνια, προσπαθήστε μετά τη συμφιλίωση, να έλθετε και σε κάποια συνεννόηση. Να σκεφθήτε δηλαδή ότι υπάρχουν και κοινωνία, οικογένεια, γάμος. "Ετσι θα ξεκαθαρίσετε και τις απόψεις του.

Γ. Π. Π. άμαρτωλό: Είνε πολύ φυσικό, αφού από τα 17 σας χρόνια ως τα 21 έχετε συνάψει σχέσεις με... αναρίθμητα κορίτσια, να σας φοβούνται πιά οι κοπέλλες και να μην έχουν εμπιστοσύνη σε σας. "Η νέα θα έχη πάσει τις πληροφορίες της και φοβάται να έκτεθει στον άστατο χαρακτήρα σας. Το μόνο που έχω να σας συμβουλεύω, έπειδη είστε πιά άρκετά μεγάλος και έχετε κάποια θέσι από την οποία κερδίζετε ένα μισθό, είναι να τη ζητήσετε από τους γονείς της κι' έτσι θα πιστέψη ότι το αίσθημά σας είναι σεβαστό.

Ο μ' ένα πρόβλημα στον άφο: Διάβασα το γράμμα σας με προσοχή και είδα με λύπη μου ότι έχετε πάθει μανία καταδίδως. Αυτό σας τώφερε βέβαια η άδωστέα που είχαν και η άπελπισία. "Αλλά, αγαπητή μου, υπερβάλλετε και έξογκώνετε τα πράγματα. Ούτε καμμία σφραγίδα στο μέτωπο έχετε, που να δείχνει από τί υποφέρατε άλλοτε, για να σας αποφεύγουν, ούτε δύσκολο είναι να βοη κανείς δουλειά του ποσοίον, όταν βέλη να ένοαστή. Πολλούς φίλους έχω τριγύρω μου που υπέφεραν κι' αυτοί, αλλά έχουν ξεγάνει πιά τις άδωστέες τους. Μην άπελπίζετε. Κανείς δεν μπορεί να ξέει τί έχετε. Κυττάξετε να τακτοποιήσετε σε καμμία δουλειά, που να σας έσασφαλίζει την τροφή και τον ύπνο που χρειάζεστε. Με τον καιρό, θα ξεγάνετε κι' έσεις όπως τόσοι άλλοι...

Κρί-κρί του Ψηλορείτη: Με συγκίνησε βαθύτατα το γράμμα του δυστυχισμένου νέου, που αγαπάτε. Δείνγει ελικοκίνεια και εύσυνειπνία. "Έχει όλα τα χαρίσματα ενός τιμίου νέου, και

ΣΟΛΟ Ε.Δ.Α.

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΑΦΡΙΖΟΥΣΑ
ΣΚΟΝΗ ΠΟΥ ΞΕΚΟΥΡΑΖΕΙ
ΤΗΝ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ, ΣΕ ΟΛΕΣ
ΤΙΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ,
ΕΥΚΟΛΑ, ΓΡΗΓΟΡΑ,
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

λυπάμαι πολύ που δεν μπορείτε να κάνετε διαφορετικά απ' ότι σας λέει. Να τον ξεγάνετε, να τον αφήσετε να ήσκειψη, να γίνει καλά και να ζήσει χωρίς τύψεις. "Η αγάπη σας πρέπει να μεταβληθή σε μια αδελφική φιλία. Αυτό θα του κάνει καλό και θα τον παρηγορήσει, γιατί θα βλέπει να δικαιώνεται η θυσία που έκανε για την ευτυχία σας. Τα κλάματα και η άπελπισία σας είναι ένα ένδοξο ξόσπασμα. Κι' εδώ που τα λέμε, έμεις οι γυναίκες διακρινόμαστε σ' αυτό το κεφάλαιο. Συνέλθετε, αγαπητή μου, και μη φθείρετε την ύγεια σας. "Επίσης μη τικραίνετε τους γονείς σας και τον ευγενικό σας άρρωστο. Οι γονείς σας θα φροντίσουν για την ευτυχία σας.

Ανώνυμη, με το Γιόργιο: Αγαπητή μου μικρούλα, φαίνεστε έξυπνη και καλό κορίτσι. "Απορώ, λοιπόν πως δεν καταλάβατε ότι αυτός ο πολύ μεγαλύτερος σας κύριος σας κοροϊδεύει και ότι είναι άξιος προειφρονήσεως, γιατί μέσα σ' άλλα δεν είναι και τίμιος. Ποτέ ένας άνθρωπος που σεβεται τον εαυτό του, δεν θα ζητούσε χάρια και φιλία στα σκοτεινά σοκάκια — όπως λέτε — χωρίς να σεβασθή ούτε την τόσο μικρή ηλικία σας, ούτε τη φιλία που έχει με τους γονείς σας και τον αδελφό σας. Περιφρονήστε αυτό το υποκείμενο. Σκεφθήτε τί κακό μπορεί να γίνει στην οικογένειά σας αν μάθουν την άχαρακτήριστη, συμπεριφορά του. Μα και σεις δεν θα καλοπεράσετε. Προσέξτε λοιπόν πολύ, γιατί το σκάνδαλο γύρω από ένα κορίτσι έχει ολέθρια άποτελέσματα.

Βοβούλην Ν. Η. Κ.: Δεν βλέπω το λόγο γιατί να βασανίζετε και να δηλητηριάζετε τα ώραία δεκαεννιά σας χρόνια για μια κοπέλα που δεν σας αγάπησε πραγματικά και που χωρίς καμμία αίτια άσραβωνίστηκε με

άλλον. Δεν αξίζει τον κόπο να πονάτε και ν' αφήνετε τον εαυτό σας να γάνεται σε ούτοπιες. Ξεχάστε την και άσοληθήτε με κάτι άλλο που θα σας νοσημεύσει μελλοντικά στη σταδιοδρομία σας. "Η αγάπη, η άληθινή, θα γυμνήσει στην καρδιά σας την ήμερα που θα είστε σε θέσι να την κρατήσετε.

Το ελλή άπ ό ά γ ά π η Τ. Π.: "Ο έπιμένων νικά! Αυτή η τακτική δεν διέεωσε ποτέ έκείνον που την έσάμοσε. Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να την έσασμώσετε και σεις και να είστε βέβαιη πως θα νικήσετε. Μεταχειρισθήτε — με σεβασμό — όλα τα μέσα για να πείσετε τον πατέρα σας να δεχθή την πρόταση του αγαπημένου σας. "Ο πατέρας σας είναι φανερό πως σας αγαπάει. Για να λη ότι θέλει ένα βασίλοπουλο για τον κόρη του, αυτό σημαίνει πως επιθυμεί την ευτυχία σας. Κάθε πατέρας έτσι σκέπτεται για το παιδί του. Κάνετε, λοιπόν, υπομονή και περιμένετε. "Από σας έσασμώστε να πετύχετε την έγκοισί του, αφού μάλιστα έρεεί ότι ο νέος είναι καλός και οικονομικά ανεξάρτητος. "Όσον άσσορα την τελευταία έρώτησί σας, σας άπαντά κατηγορηματικά: όχι! Οι άπαγωγές δεν έχουν ποτέ καλό άποτέλεσμα. Σκεφθήτε το σκάνδαλο! Σκεφθήτε την πίκρα, του πατέρα σας. Και το άποτέλεσμα, άγνωστο!

Α τ υ ο α ε ρ ο ο ρ ά κ ι: "Η ελικοκίνεια πρέπει να είναι ο καλύτερος οδηγός στην περίπτωση σας. Μιά, λοιπόν, που βρίσκονται στην άρχή — η κατάσταση σας και η αγάπη σας — έξηγηθήτε μαζί της και πείστε την πως έχουν τα πράγματα. "Αν σας αγάπηει πραγματικά, θα καταλάβει και θα σας εκτιμήσει. "Ετσι θα σας περιμένει, ώπου να περάσει η δυσάρεστη ύπαρα. ΜΙΡΑΝΤΑ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ
ΑΠΟ 150.000 ΜΗΝΙΑΙΩΣ

GENERAL ELECTRIC - METZ - COSOR - RAYMOND - GRUNDIG
RADIONE-SIERA-PHILIPS-BRAUN-VEGA-BLAUPUNKT-MURPHY

Κ. ΣΚΟΤΙΔΗΣ Πραξιτέλους 20
3ος όροφος άνδρος με άσανέρ - Τηλέφ 30.909

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Άπον ήσεις έπιστολών

1 Ν. Κ. Κ.: "Ερημν: Κανείς από μακριά δεν είναι δυνατόν να έχη γνώμη για το γιατροτικό σας, εκτός από το γιατρό που θα σας εξέταση. Το μόνο που μπορώ να σας πω είναι ότι αυτό που μου περιγράφετε δεν είναι έρεπτης ζωστής όπως νομίζετε.

"Εναν άναγνωστή του «Θησαυρού»: "Όλα θα μου περιγράφετε δεν είναι θέματα, που μπορούν να άποτελέσουν έμπόδιο για την είσαγωγή σας στο Πανεπιστήμιο. Μεγαλύτερη σημασία ν' άποδώσετε στη μελέτη σας. Αυτή θα σας γίνει μέγα έμπόδιο...

Στρατιώτη διαβίβαστή Ρ. Γ. Σ.: Αιτούμαι, γιατί για το νόσημα, που μου περιγράφετε, κανείς δεν θα υπορούσε να σας δώσει συμβουλή σκετική, χωρίς να σας εξέταση. Να μου έπιτώσετε δε να διαφωνήσω μαζί σας στο ότι οι στρατιωτικοί γιατροί δεν δίνουν σημασία, όταν εξέταζουν τους στρατιώτες. "Αντιθέτως, είμαι βέβαιος ότι, όχι μόνο εξέταζουν με προσοχή και ένδοξο, αλλά και ότι είναι άρκετά κατηχημένοι έπιστημονικά, ώστε η έκαστοτε γνώμη τους να είναι άποτέλεσμα άορθης διαγνώσεως. Γι' αυτό σας συνιστώ να ακολουθήσετε την συμβουλήν του γιατρού σας χωρίς δυσπιστία.

ΕΛΙΧ Ι. Σ. Ε. Μ.: Στην πρώτη σας έρώτησι η άπάντησί μου είναι ότι πρέπει ο νέος να ακολουθή τη φύσι, γιατί όποιος ληπαρά φύσι, άσφαλώς τιμωρείται. Για το δεύτερο γιατροτικό σας συνιστώ τη Fixol - Phylip. Θα έχετε καλά άποτελέσματα.

Ν. Σ.: Αίδησ: "Όλα αυτά που μου περιγράφετε δεν έχουν καμμία σχέση με την τεκνοποίηση. Το πραγματικό αίτιο βρίσκεται σ' ένα από τους δύο σας. Γι' αυτό πρέπει να εξέτασθε και οι δύο σας, καθένας για ό,τι τον άφορά. Σας συνιστώ μάλιστα να εξέτασθε πρώτα έκείνος σε μικροβιολόγο γιατρό και σε περίπωση, που έκείνος θα άποδείξη ότι είναι εν τάξει, τότε θα έσασμώ η έρευνα του γιατρού (είδικού γυναικολόγου) προς έσας. Και τότε, μετά τη σκετική θεοαπεία σας, πιθανόν να έχετε άποτέλεσμα. "Όλα τ' άλλα είναι άσχετα με αυτή την ύπθεση.

Χ α ρ υ υ ή, "Εντάθα: Δυστυχώς δεν κατάθωσα από την περιγραφή σας να καταλάβω τί πράγμα είναι αυτά τα βουλακία, που προσπαθείτε να μου περιγράψετε. Το πράγμα όμως είναι εύκολο να διαγνωσθή, άκοει να περάσετε από ένα ειδικό τιμήμα ενός από τα πολλά Νοσοκομεία των "Αθηνών για να σας εξέτασουν και μάλιστα δωρεάν. Δεν είναι τόσο δύσκολο πράγμα, όταν βρίσκεται κανείς στην "Αθήνα.

Σ. Σ. Σ.: Θεογίνην: Στη Θεογίνην υπάρχουν πολλοί και καλοί γιατροί. "Αν σας έκεταλινεται ο ένας, όπως υποψιάζεστε, δεν έχετε παρά να έπισκεφθήτε άλλον. "Από τόσο μακριά όμως, χωρίς εξέταση, δεν είναι εύκολο να σας συστήσω θεοαπεία.

Χ ω ρ ι α τ ο π ο υ λ α, άσθ. 13: Δεν μου γράφετε ποιάς ειδικότητας γιατρος σας έξήτησε. "Από την θεοαπεία που σας συνέφερε συμπεραίνω ότι δεν περείται περί ειδικού. Γι' αυτό σας συμβουλεύω να εξέτασθε από ειδικό γυναικολόγο και ν' ακολουθήσετε την θεοαπείαν του. Πάντως δεν κινδυνεύετε.

Α. Α.

Η ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

—Δεν μου λές, κόρη μου, ό Στέλιος, ό άντρας σου, που είναι; Γιατί δεν τον βλέπω; "Επειτα, έσύ... γιατί λείπεις από το σπίτι σου, από το παιδί μου;

—Αχ, γιαγιά μου, να ήξερες πόσο είμαι δυστυχισμένη! "Από καιρό θέλω να σου μιλήσω, αλλά δεν τολμώ...

—Δεν τολμάς; Και τί είν' έκείνο που δεν τολμάς να μου πης, κόρη μου;

"Η γιαγιά, ή κυρά-Ζαχαρούλα, είναι μια καλή γερόντισσα 95 χρόνων. "Η ζωή και ό θάνατος της έδωσαν πολλές πίκρες και τώρα ζή στη μοναξιά της βυθισμένη στη λησμονία. Τα πολλά θάνατα θόλωσαν τα λογικά της. "Έχει, όμως, στιγμές που το μνημονικό της έρεχει και έσπερνει τη σκεπτική της σκέψι. Σε μία στιγμή τέτοια, τη βρήκε η "Αννα, η έγγονή της όταν πήγε να της μιλήσει:

—Δεν μπορώ πιά, γιαγιά... Θα φύγω από τον άντρα μου... Θάρβω να μείνω κοντά σου! "Έκείνος αγαπάει μια άλλη.

"Η γρηούλα την κύτταξε καλά με τα χέρια μάτια της και κουνώντας το λευκό της κεφάλι, πρόφερε άργα:

—Είμαι ενενήντα πέντε χρόνων. "Ο θάνατος πέρασε μέσα απ' αυτό το σπίτι και μ' άφησε έρημη δίγας άντρα, δίγας παιδιά. Δόξα νάχη ό Θεός που με στήριξε και μου έδινε κουράγιο!

»Κι' είδαν τα μάτια μου πολλά! Μα τίς πτώ τυραννικές στιγμές, τίς πέρασα με το μακαρίτη, τον άντρα μου. "Έκείνος έλειψε πολλές φορές από το σπίτι, έγώ, όμως, έμενα και μένω άκομη. Βάλε το καλά στο νου σου: ή γυναίκα είναι ή ψυχή του σπιτιού! "Όσο κι' αν ξεφύγουν ό άντρας και τα παιδιά από κοντά της, όταν έκείνη μείνει έκεί που την ώρισε ό Θεός, πάλι κοντά της θα μαζευτούν οι άποστάτες. Τη ζεστασιά και τη γλυκιά του σπιτιού, δεν θα τη βρή άλλο ό άντρας.

»Φαντάσου να γυρίση ό άντρας σου σπίτι και να μη βρή τη μάνα του παιδιού του. Δεν θάν' έκείνος τότε που άμάρτησε, ούτ' έκείνος που θα χαλάσει το σπίτι. "Όχι! Θα είσαι έσύ που δεν τον περιμένεις νάρθη, να του συγχώρεση την άδινάκη που σου έκανε... "Ακούς; "Εσύ θα είσαι ή αίτια, αν το παιδί σου αύριο σε παρατήσει, όπως παρήσες κι' έσύ τον άντρα σου. Το κρίμα θα πέση όλο στο κεφάλι σου! Αυτά έπαι ή κυρά-Ζαχαρούλα κ' έγειρε έξαντλημένη πίσω στην πολυθρόνα της.

"Η "Αννα με δάκρυα στα μάτια γονάτισε μπρός στη γιαγιά της και μυσούρισε:

—Σού ύπσوخομαι, γιαγιά, πως

θα γυρίσω, άμέσως τώρα στο σπίτι μου. Θα γίνω μια καλή και λογική γυναίκα. Μ' άκούς, γιαγιά;

Τα χείλη της γρήας ψιθύρισαν: —Ναι, παιδί μου, να πας και αύριο νάρθητε όλοι μαζί... Θέλω να σας καμαρώσω... Να σας δώσω την εύχή μου...

Κυριακή πρωί. "Η γιαγιά είχε φορέσει τα γιορτινά της. "Η σάλα είναι πλημμυρισμένη από ήλιο κι' από τις μυρωδιές που σκορπούν οι δίολες του κήπου. "Εν αυτοκίνητο σταμάτησε στην έξωπορτα. "Η γρήα χαμογέλασε και σε λίγο, ή έγγονή με τον άντρα της και το παιδί τους έφεραν άναλαμπές ευτυχίας μέσα στη σκοτεινιασμένη μνημη της γερόντισσας.

—Γιαγιά, συχώρεσε με, έλεγε ό άντρας της "Αννας, καθισμένος πλάι στην κυρά-Ζαχαρούλα. Συχώρεσε με! "Εγώ φταίω!

"Έκείνη τον κύτταξε καλά στα μάτια και πρόφερε χαμηλόφωνα:

—Δεν φταίς έσύ, παιδί μου. Κανείς δεν φταίει μόνος του... Μα όποιος μωρόει να σκεπτή και να κοιτάξη καλά το παραστράτημά του και ξεαγυρίση στον ίδιο δρόμο... έ, τότε δεν ύπσρχει τίς φόβος να λοξοδρομήσει...

Και πρόσθεσε ύστερ, από λίγο: —Είμαι σίγουρη γι' αυτό, Στέλιο...

"Η "Αννα παρακολουθεί τη συζήτηση με δουλοκωμένα μάτια. "Η γιαγιά τώρα είχε πείσει σ' ένα λήθαργο.

"Ο Στέλιος σπκώθηκε πήγε κοντά στη γυναίκα του και της είπε:

—"Ακούσε, πως μιλούσε ή γιαγιά, "Αννα; "Η σκέψι της ήταν έσπεση. Μου κάνει καταπληξή αυτή ή άναλαμπή στο σκοτεινιασμένο της μυαλό.

—Πολλές φορές είναι έτσι... του έξήγησε έκείνη. Σήμερα, όμως, είναι καλύτερα από κάθε άλλη φορά, μ' όλη την πίκρα που της δόσαμε με τα καμώματά μας, Στέλιο...

Κι' ή "Αννα χαμήλωσε τα μάτια της.

—"Εφταίξα και με συχώρεσε, "Αννα. "Ας τα ξεχάσωμε και άς προσπαθώμε να είμαστε ευτυχισμένοι. Βασίζομαι στην καλωσύνη σμένου. Βασίζομαι σου ψυχή. Ναι, σου και την άγνη σου ψυχή. "Αννα, δεν είσαι μόνο ή υπτέρα του παιδιού μας, είσαι και ή οδηγήτρος της παραστρατημένης μου ψυχής...

"Η "Αννα όλόχαρη τον κύτταξε στα μάτια και του ψιθύρισε:

—Θα μ' αγαπάς όπως πρώτα, —Ποτέ δεν έπαθα να σ' αγαπώ, —Μά, άς μη μιλήσωμε πιά γι' αυτή την τρέλλα μου...

"Ο Στέλιος και ή "Αννα πήγαν κοντά στην κυρά-Ζαχαρούλα και κάθισαν πλάι της.

Το παιδί τους, ό Γιαννάκης που είχε στο μεταξύ γυρίσει όλα τα δωμάτια, μπηκε τρεχάτος τώρα μέσα στο σαλόνι.

Στάθηκε κ' έρριξε μια ματιά στο μπαμπά του και στη μωμά του που βαστούσαν μ' αγάπη τα χέρια της γιαγιάς.

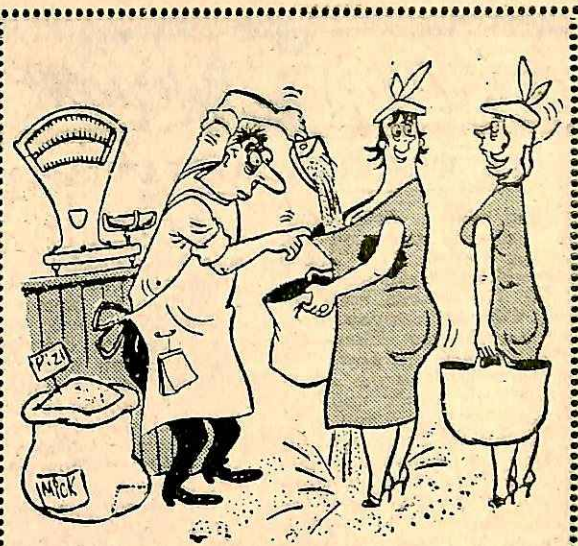
Πήγε λοιπόν κι' αυτός μπρός στη γιαγιά και της φώναξε:

—Τί κάνεις, γιαγιά; "Έκείνη άνοιξε τα μάτια της και τον κύτταξε μ' ένα χαμόγελο. "Ετόν έπαισε και γεροντικά χέρια της που έτρεμαν και χάρδινε το κεφάλι του παιδιού ψιθυρίζοντας:

—Νάχετε την εύχή μου!... Σταυροκοπήθηκε ύστερα κι' άκούμπησε άναστακτικά το κουρασμένο κορμί της στη ράχη της πολυθρόνας.

—Δόξα σοι, Κύριε... ψιθύρισε. Ευλόγησε αυτό το σπίτι...

Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που πρόφερε ή γιαγιά, γιατί μαζί μ' αυτά πέταξε και ή άγνη της ψυχής.

—Δεν μπορείς άκόμα, Κική μου, ν' άνακαλύψω αν είναι μύθος ή μουντάρης.

«France - Dimanche»

ΣΤΗΝ ΠΑΓΟΔΡΟΜΙΑ

—Πρόσεχε, Κλέαρχε, νάσαι πάντα κοντά μου!

Χωρίς λόγια...

«France - Dimanche»

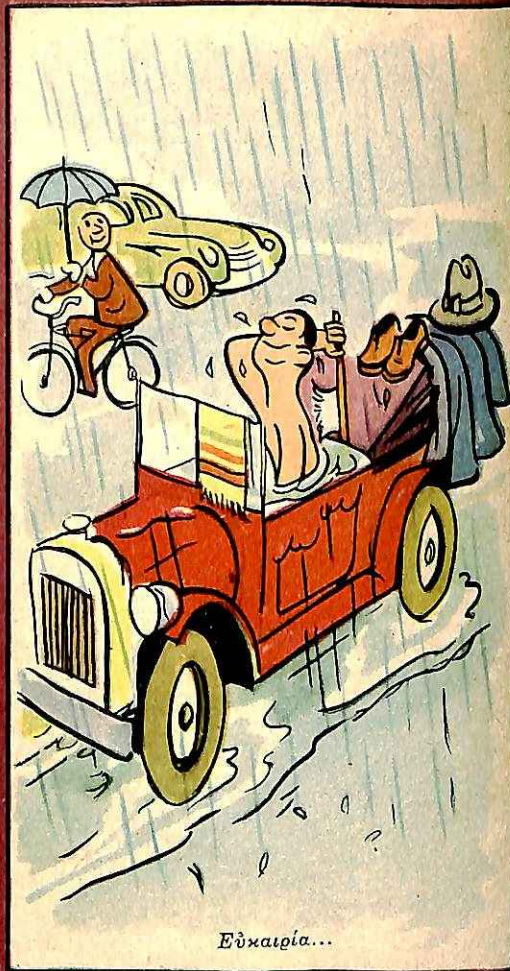
MIPANTA

64

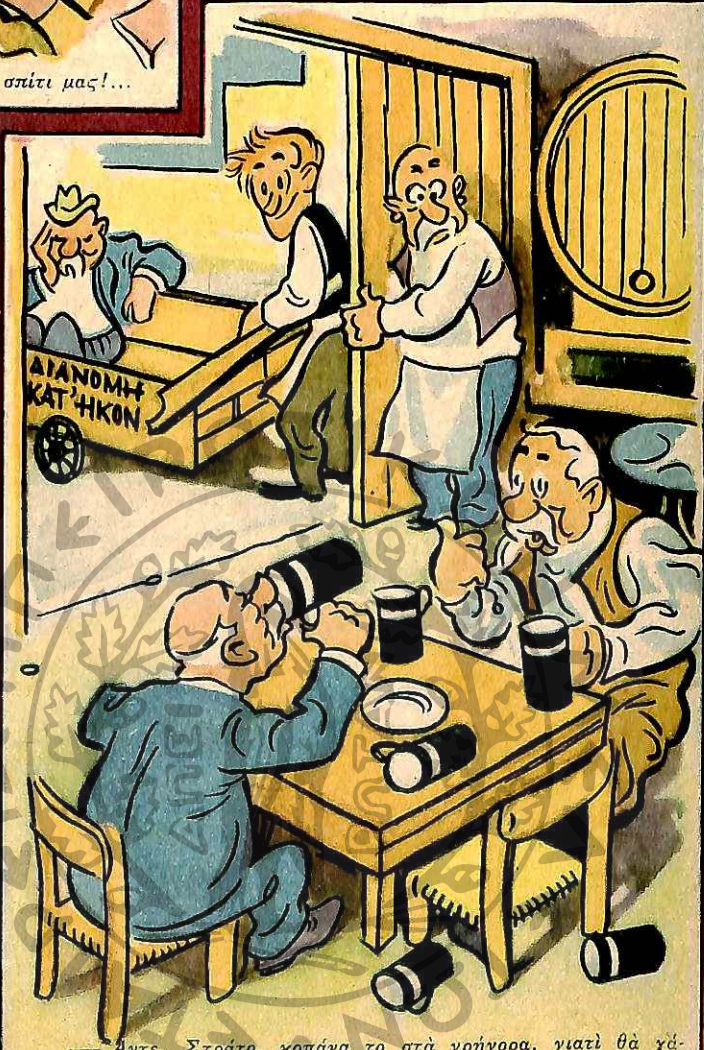
— Τί ήθελες, βρε γυναίκα, νά κάνης παρκέ; Πάει τώρα τὸ σπίτι μας!...

Εὐκαιρία...

— Ἦρθαμε νὰ μᾶς γράψετε στὸ σύλλογό σας. Εἶμαστε δέκα χρόνια παντρεμένοι!...

— Ἀντε, Στράτο, κοπάνα το στὰ γρήγορα, γιατί θὰ χάσουμε τὸ τελευταῖο...

(Τοῦ Μ. Γάλλια)